

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

En Samling af smukke Danske Vers og
Miscellanea, Sproget til Nytte og Ziir.

2. Oplag /

Bd. 4-6

Kjøbenhavn : Hans kongel. Majestets
privilegerede Bogtrykkerie, 1742

10 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Gierde Vind

Til en

Samling

Af smukke

Danske Vers

Og

MISCELLANEA:

Sproget til Nytte og Siir,

Befordrede til Trykken i

R J Ø B E N S H A V N ,

Bed det andet Oplag udi Hans Kongel. Ma-
jestets privilegerede Bogtrykkerie, ia Aprili

Ao: 1742.

Antus

Imprimatur,
J. P. ANCHERSEN, Dr.

Phædri Fablers.

Tredie Bog.

Fortale

Til

EUTYCHUM.

Sil du, min Eutyclus, din Tid
 Med Phædri Fabler drive,
 Du bør, at det kand see med Glid,
 Dig Stunder dertil give.

Ehi ellers findes ingen Klem

I Verset, vil du svare,

Det er ey værd, at du for dem

Din Pligt skal lade fare.

Sandt nok, det ubelelygt er

For den paa slikt at høre,

Hvis Hierne med Forretninger

Har altid nok at gjøre.

Du siger vel, det skeer engang,

Der vanker Hvile-Dage,

At Sindet kand foruden Ebang

Parnassi Frugter smage.

Hvo vil sin Tid, mand spørge tør,

Med slikt at læse drive?

Den Tid mand egne Sager bør

Og sine Venner give.

Sin Kone skal man skiemte med,

Paa Kroppen skal mand kiære,

R

216

At den igien til Embedet
 Rand frisk og munter være.
 Mey! kaste slige Tanker bort;
 En anden Leve-Naade
 Den følge maa, der agter stort
 De Ni Gudinders Naade.
 Jeg siger Phædrus, klækket op
 Hos disse Bog-Gudinder,
 Ja, fød paa samme Bierge-Top,
 Mand deres Bugge finder,
 Og snart som midt i Skolen fød,
 Ey nogen Plutós Slave,
 Lagt Bind paa Skrifter, dog med Nød
 Maa værdiges den Gave,
 At komme blant de Lærdes Flok.
 Hvad tænker du om hine,
 Der sig, kuns for at samle nok,
 Som egen Bøddel pine?
 Bort de, hvis Hu allene staaer
 Til Guld, Klenod at vinde!
 Ey Midas udi samme Chor
 Hos Phœbus er at finde.
 Nu dette stande ved sit Værd;
 Jeg ved Æsopus bliver,
 Og Bogen, som dig sendes her,
 Dit Ere-Navn tilskriver.
 Mig kiært, om det er takkelsigt
 At læse, men, hvis ikke,
 Skal vores Efter-Alder sligt
 Ey bag ved Benken stifte.
 At Fablen ellers kom paa Gang,
 Er steet for at forklare

Ein Sag, det ikke Trældoms Ewang
 Tillader uden Fare,
 Aëopus, naar hans Herre blev
 Fortørnet uden Brøde,
 Hand ved en Fabel Sagen drev,
 Sit Herfskab ey at støde.
 Jeg i hans Fodspor farer fort
 Ved Lignelser at klage,
 Det mig sejanus haver giort,
 Ret usforkylt at plage.
 Sejanus, den mig giver an,
 Selv Vidne mod mig kommer,
 Selv dommer, saa den ene Mand
 Er Klager, Vidne, Dommer.
 Var det ey saa, jeg uden Skam
 Mig skyldig vilde kiende,
 Ey søgte da med Ulv og Lam
 Min Corrig bort at vende.
 Om nogen sig tiltage vil
 Den Lyde, Fablen iaster,
 Hand daarlig sligt sig legger til,
 Selv Skylden paa sig kaster.
 For det jeg vil undskylde mig,
 Min Ugt er ey at stræge
 En særlig, men almindelig
 Paa Verdens Nykker pæge.
 Et Kiempe-Forsæt muligt mand
 Det kalder, dog skal drive
 Paa Verket, heldst jeg finde fand
 Barbarer sligt at skrive.
 Thi fand Aëopus, Phryger fød,
 Fand Anacharsis Schyter

Berømmes efter deres Død,
 Med Vre-Mindes Stytter,
 Hvi skulde jeg af Thracien,
 De lærde Græfers Grande,
 Som Døsmær, sove Tiden hen,
 Da dog af disse Lande
 Apollos Afkom Orpheus var,
 Der Steene, Dyr og Floder,
 Som stor Monarch, bestyret har
 Med Harpe-Sang og Noder?
 Thi bort forgiftig Alvinds Land!
 Og lad dig ey fortryde,
 At jeg den Priis, mit Føde-Land
 Fortiener, bør at at nyde.
 Nu veed jeg vist, min Eutychus,
 At jeg dig skal forlede
 Til det at læse, men derhos
 En Ting jeg har at bede,
 Som er, at du vil sige mig,
 Hvad du om Skriftet dømmes;
 Døm, som du pleyer, redelig,
 Og dig anstaaer og sømmer.
 Saa vidt min Phædrus; maatte jeg
 Et Ord for mine tale,
 Og med et saare kort Tilleg
 Min Oberst mig befale:
 De vide selv, Høyædle Ven,
 De Venskab mig tillsagde
 Ved deres angennemme Ven,
 Som første Grunden lagde.
 Saa Bacchus eller Ceres ey
 Blant sig vor Venskab skifte,

Men Pallas ene viiste Vey
 Den mellem os at stifte.
 Ved samme Pallas jeg besvær
 Min Ven mig at tilskrive
 Sin Mening, om det vel er værd
 Min Tid dermed at drive.
 Om svares ja, skal meere sig
 Fremstille, for at vente
 Sin Dom, den jeg udbeder mig,
 Om sigt er værd at prente.
 Thi har jeg med for megen Snak,
 (De Gamles Fejl og Lyde)
 Opfyldt Papiret, jeg med Taal
 For Dommen af skal bryde,
 Og svære ved Poeters Eed,
 Min Landsmand ey skal høre,
 Jeg nogen Tid i Evighed
 Skal Phædri Bøger røre.

Fab. 1.

Kierlingen til Biin-Flasken.

En Kierling fandt et Flaske-Skaar,
 Der nylig ud var druffet,
 Og, som hun elskte selv en Taar,
 Hun Skaaret tog, og sukked;
 Hun Aanden til sig ofte drog,
 For Lugten ret at nyde;
 Ak! siger hun: Hvor kand du dog,
 Hvor kand du Sielen fryde;
 Vel maa der en liv-salig Gaft
 I Flasken have været,
 Nu Skaaret haver denne Kraft,
 Skiont Binen ud er tæret.

Ein

Sin Ungdom Phædrus taler om,
 Og dens velsmagne Frugter,
 Men holder Alderdommen, som
 Et Kar, af Vinen lugter.
 Et gammelt Dye snart er blind,
 Hvor Alders dunklet Hierne
 Er kuns et Gibe-Lyses Skin
 Mod Ungdoms klare Stierne.

Fab. 2.

Pantheret og Hyrderne.

Kast ey Foragt paa nogen Mand;
 Det snarlig sig kand stikke,
 Alt den, du saae i Jammer-Stand,
 Kand blive dig til Strikke.
 Seg den vel kunde nævne brat,
 Mand haver seet at bære
 Laqueyens Snorer, nu er sat
 I høy anseelig Være.
 Et Panther faldt udi en Grav,
 Hver Bonde kom til møde
 Med Pleile, Forke, Steen og Stav,
 Det grumme Dyr at døde;
 En Deel af Medynk gav ham Brød,
 I Tanke, Graven eene
 Ved Sult og Hunger blev hans Død,
 Foruden Stav og Steene.
 Da Natten nu kom hastig paa,
 De meente Dagen efter
 Alt beede Dyret, som nu laae
 Aldeles uden Kræfter.

Hand

Hand kom sig dog det stemme Ting;
 Thi, der hand ud var hvilet,
 Kom op af Graben med et Spring,
 Og strax ad Skoven ilet.
 Derfra hand kort derefter kom
 Saa rasendes tilbage,
 Rev, bed og sled, ja bringer om
 Folk, Dren, Heste, Plage.
 Og de, som hannem gjorde før
 Alt Got, om Livet bade,
 Igien de deres Faar og Kiør
 I Stikken vilde lade.
 Ja, svarer hand, foruden Meen
 Skal I og Eders blive;
 Men den, som sloeg med Stok og Steen,
 Ey lades skal i Live.
 Er Fienden først udi din Magt,
 Glem ey for Sel at binde,
 At dig ey siden med Foragt
 Din Over-Mand skal finde.

Fab. 3.

Ælopus og Bonden.

Sorfaren Mand er ond at drille,
 Den, som er viis paa Lille Taal,
 Sig ey paa Næsen lader spille,
 Betages neppelig med Snaal.
 Den Fabel, vi nu faaer at høre,
 Ey fører med sig andet Gavn,
 End at vi ey Miracler gjøre
 Af det, som bør et andet Navn.

En Mand, hvis Kretur fødde Lamme,
 Som Mennsker med Næs og Mund,
 Var rød, Ulykken skulde ramme
 Hans heele Boe med Huus og Grund,
 Løb strax til Spaa-Mænd, disse svare
 Snik Snak, Een det, En anden dat,
 Een, at hans Liv var stød i Fare,
 En anden, Crefred var besat.
 En anden soer, hans Kone satte
 Ham Horne paa, thi slige Tegn
 I sig kand andet ey befatte,
 End stolne Bande, fremmet Regn.
 Kort sagt: Hand tænkte det var Ende
 Med Livet, blev af Harmen sort;
 Nu tænkte sine Faar at brænde,
 Nu vilde jage Konen bort.
 Paa Børsen, Torvet, alle Stæder,
 Hver gav sit Tykke, hver sin Dom,
 Omfider frem Alopus træder,
 Vil vide, hvad der snakkes om.
 Den gamle Mand, som alting kiendte,
 Og saae Naturens skyvlte Kram,
 Til Bonden siger, vil du vente
 Af dine Faar velkøbte Lam,
 Saa bør du dine Hyrder gifte;
 Og vi, naar høres Spøgerie,
 Bør straxen Svend og Vige skifte,
 Saa bliver vi for Fanden frie.
 Saa faaer og lumpen Fanden Ere,
 Naar Bonde driver Tiden bort,
 Saaer sildig, Jorden ey vil bære,
 Roe doer af Gult, hand er forgiort.

Men

Men duelig Haand og Tilsyns Dye,
 Ero Folk, et daglig Fader vor
 Rand Halsen paa den Dievel boye,
 Trods Fanden og hans heele Chor.

Fab. 4.

Ubens Hoved.

Sen saae en Ube, flunged op
 Paa Krog hos Kals og Bede;
 Thi spør hand, om en Ube Krop
 Vel tiende til at æde.
 Hans Mixer, siger Slagteren
 I Skiemt, maa dig behage;
 Betal mig vel, tag Uben hen,
 Hun saare vel skal smage.
 Et Skieldt enhver i Panden bær,
 Som er Naturens Stempel;
 Men ey saa vist, at Reglen er
 Jo uden Feyl Exempel.
 Thi mangan Een seer simplex ud,
 Og knap til I at stave,
 Er dog Ulykses i sin Hud,
 Og har Sinonis Gave.
 Saa Minen er bedragelig;
 Rødt Haar og skellet Dye,
 Med kirtet Næse siger mig
 At vogte mig vel nøye;
 Er dog en god og ærlig Mand,
 Thi vanskeligt, for sage
 At dømme, for mand sikkert Rand
 Deryaa med Haanden tage.

Feb. 5.

Æsopus og en Dagdriver.

Skiøndt Skalken tribes Dag og Nat,
 Dog, naar hans Time kommer,
 Til rede Hevnens Engel staaer,
 En haard og strenge Dommer.
 Engang af en skalkagtig Knegt
 Æsopus søgt med Steene,
 Holdt, Landsmand, sagde hand, og Slegt!
 Forvar mig mine Beene:
 En død Ting stray af Kommen toeg,
 Bad hannem ey mistykke
 Det lidet; loved hannem dog
 At bringe større Lykke:
 See hisset, siger hand, en Mand,
 Som haver Penge mange;
 Bind dig kuns fast med hannem an,
 Saa skal du meere fange.
 Hand gjorde, som Æsopus bad,
 Sig selv til liden Fromme;
 Thi Manden lod ham banke stad,
 Og stray i Galgen komme.
 Naar Skalk i Ondskab Fremgang naaer,
 Hand holder det saa lenge,
 Til Mester Fir Betaling faaer,
 For hannem op at henge.

Feb. 6.

Fluen og Hesten.

Det hendte sig, en liden Flue,
 Et næsvis Dyr, som er bekient,

Paa

Paa Stierthen sad, toeg til at true
 Den Hest, som var for Bognen spent ;
 Fort Hest, hun sagde: fort, hvis ikke,
 Mit Spyd skal lære dig at gaae,
 Dig det saa dybt i Halsen stikke,
 At det et Qvarteer ind skal gaae.
 Din Trusels Ord ret spotsk jeg hører :
 Den anden svarer, stik kun til ;
 Thi den, som Vidst og Tømme fører,
 Den Eenest er, jeg frygte vil,
 Naar jeg skal fort, mig Vidffen minder,
 Og Tømmen fører mig omkring,
 Hvor jeg skal hen, jeg paa vel finder
 Foruden dig, dit usle Ting ;
 Holdt derfor inde med din Dassen,
 Viid, du er Flue, jeg er Hest,
 Slik du dit Fad og Melke-Flasken,
 Det er dig nok, du Snylte-Giest.
 Naar Magtesløs vil anden true,
 Skiont meere skabt til Ont, end Got,
 I Fablen agtes, som en Flue,
 Og bliver alle Mand til Spot.

Fab. 7.

Hunden og Ulven.

En større Skat kand ingen naae,
 End den, som Frihed nyder ;
 Men vist er det, at gandske faa
 Forstaaer, hvad det betyder.
 En Mand, i Stand og Værsat,
 En kongelig Minister,

Ey rose sig af denne Skat,
 Som Hoffet snarest mister.
 Det hendte sig, der sielden skeer,
 Dog her i Fablen skeede,
 At Ulv og Hund hinanden seer,
 Og ingen af dem breede:
 En Ulv, som fattig Huusmands Kat,
 Elændig kom i møde
 Med Junkers Hund, saa feed og glat,
 Som mæffet op med Fløde.
 Hvor er du feed, hand sagde strax
 Til Hunden, ja, du gliiser;
 Jeg kand ey andet, svar Philax,
 Jeg trods en Cannik spiser.
 Kom med til Slottet, du skal faae,
 Hvorpaa du kand dig mætte;
 Det skeer, hand gaaer, dog spørge maa,
 Hvad Amt hand skal forrette.
 Forretningen er ikke stort,
 Hand svarte, kryb for Junker,
 Jag Bettelmand og Tyve bort,
 Saa faaer du fede Grunker.
 Herr Ulv forstod, hvad Hungers Tvang
 I Snee og Slud betyde,
 Og ey saa got, som Brød og Mang,
 Og slikke Volkens Gryde,
 Af Glæde sprang, men, som hand gaar,
 Seer Haaret snart er borte
 Om Hundens Hals, spør, hvi hans Haar
 Skal være der saa korte.
 Sligt, svar Philax, er Giefferie,
 Mig Baandet muligt gnaver,

Som

Som Skytten stundom før mig i,
 Og stundom bundet haver,
 Om Dagen hviler, som en Munk,
 Ja, som en feed Forpagter,
 Om Natten ledig, løs og strunk,
 Gaaer Rund, og Huset vagter.
 Mig bæres Belling, Kaal og Brød,
 Fra Junkers Taffel Beene,
 Laqueyen stjaeler til min Brød,
 Jeg ørkesløs allene
 Min Bug kand fylde. Men ey gaae,
 Spør Ulven, hvor dig tykkes?
 Ney, svarer Hunden, slikt ey maa
 Paa Slottet nogen lykkes.
 Fy! siger Ulven, Skam og Spot
 Alt føre mig og binde;
 Far vel med Slot og alt det Got,
 Du der kand see og finde!
 Klog Ulv, der havde den Forstand,
 Som mange Store feyle,
 Der sig til Hove binder an,
 Og som for Penge beyle.

Fab. 8.

Broder og Søster.

Det Raad, som dig kand være sagt,
 (Om du vil Frugten vinde)
 Lad dig paa Hiertet være lagt,
 Og aldrig gaae af Sinde.
 En Fader Fablen taler om,
 Som havde Søn og Datter,

En

En deylig Dreng, men Pigen, som
 En Morian og Tatter.
 En Dag da leegte disse To
 I deres Moders Kammer,
 Men Leegen, more solito,
 Med Graad blev endt og Klammer.
 Dets Aarsag var, de fandt et Speyl,
 Som sagde begge Sanden,
 At Drengen var foruden Feyl,
 Og Pigen saae, som Fanden;
 Deraf den Bøffel gjør sig stor;
 Hun Staffel ey fordrager
 Hans grove Skiemt og Tølpers Ord,
 For Faderen sig klager,
 Og, for at gjøre hannem breed
 Paa Broderen, beretter,
 Og regner op alt det, hun veed,
 Særdeeles ey forgietter
 At sige først, hvor skammelig
 Hand gjør af hende Latter,
 Dog selv, som Dreng-Pige, sig
 Med Qvinde-Tøy befatter.
 Men Faderen, som denne Sag
 I Godhed bi vil legge,
 Med lige Kys og Favne-Tag
 Omfavner dennem begge:
 Jeg finder, siger hand, for got,
 I daglig Speylet bruger,
 Det planter Dyd, derhos og Spot
 Med Roed af Hiertet luger;
 Thi, naar du speyler dig, min Søn,
 Og dig din Skabning fryder,

Da see, du bliver lige skion
 Indvortes klæd i Dyder;
 Og du, min Datter, ligesaa,
 Hver gang du dig vil speyle,
 Tænk, dine Sæder bedre maa,
 Hvad Ansigtet kand feyle.
 Ja! vilde vores Ungdom ret
 Sig udi Verden speyle,
 At følge Dyd, men rette det,
 Som sees, at andre feyle,
 Af deres Tale, Gierning, Drift
 Sig Følge-Regler tage.
 Som Urten baade føder Gift,
 Og bringer Honning-Kage,
 Forældrene da skulde sig
 Ved sine Stammer glæde,
 I stedet for de sørgelig
 Dem ofte maa begræde.

Fab. 9.

Socrates til sine Venner.

Svad slides paa i Verden mere,
 End Erlighed og Venkabs Pant?
 Men rart er det, om nogen flere,
 End Een af rette Venner fandt.
 Sig Socrates et Huus loed sette
 Af liden Rum og ringe Plads,
 Var dog en Herre, som med Rette
 Tilkom en prægtig stor Pallads.
 (Her brouter Phædrus, vil ey frygte
 Med Socrates at dømmes hen,

Dm

Om hand med lige Navn og Rygte
 I Graven sit sit Liv igien)
 Men Borgeren, som Huset tykte
 For lidet, gav hand sig Beskeed,
 At hand det kuns for Venner bygte,
 Og for sin egen Maglighed.
 Thi, sit hand sine Venner sanked,
 Om hand end søgte Verden om,
 Var hand forsikket, at der vanked
 I samme Huus til alle Rom.
 En Have jeg i Rom fand mindes,
 Med Grotter Bandspring her og der,
 Men Sproget, som paa Porten findes
 Er vel et Nota bene værd :
 For Venner Tre jeg Haven bygte,
 For Venner, som jeg kunde troe,
 Men, skiöndt jeg dennem lenge søgte,
 Har jeg endnu ey funden To
 Saa Verden stedse, som en Skioge,
 Med Venstabs Løfte smigret har ;
 Og sør, som nu, hvo det vil søge,
 Skal finde Venstabs meget rar.

Ovidius :

Tuta frequensque via est per amici fallere nomen,
 Tuta frequensque licet sit via, crimen habet.

Fab. 10.

Let. Troende og Seen. Troende.

For let at troe, slet intet troe
 Er begge lige farligt ;
 Og, for at gaee med tørre Skoe,
 Er best at vandre varligt.

Prinds

Prinds Hippolit i Ungdoms Floer
 Elændig sig maa skatte,
 For Faderen sin Dronnings Ord
 For let til Eroen satte.
 Men, havde Troja derimod
 Callandræ Spaado m sandet,
 Ey havde Staden flydt i Blod,
 Men flere Vinter standet,
 Best er at overveye grandt,
 Hvad os Land foredrages,
 At mand kand vide fast og sandt
 Den Vey, der bør at tages.
 Poeten her, at ingen sligt
 For Fabel an skal tage,
 Fortæller noget skrekkeligt,
 Tildraget i hans Dage.
 Et Egte Par hand taler om,
 Hvor Mand og Kone levde
 Saa skikkelig og kjærlig, som
 Et Egteffab udkrævde.
 En voven Søn de havde, var
 Nu færdig til at drage
 Den Kiortel, som ald Adlen bar,
 Der 16 Vintre tage.
 Men Knegten, hans frigibne Svend,
 I Haab til ald Formuen
 At arbe, fyldte Faderen
 Med Løgn om Søn og Fruen.
 Nu, Manden toeg det op for sandt,
 Hand mere Gladder førte
 Om Fruens Levnet, vidste grandt,
 At sligt hans Hierte rørte,

At hendes Boler ofte kom
 Til hende, var at frygte;
 Det blev saa lunge snakket om,
 Til Huset kom i Rygte.
 Sligt hannem hart til Hierte gif,
 Skiondt Løgn, som alt det andet;
 Og loed, som hand i Sinde fik
 At see sin Gaard paa Landet,
 Blev dog i Staden, skybler sig,
 Til Nattens Mørke tager,
 Gik saa i Huset pludselig,
 Sin Kones Seng randsager:
 I samme Stue Sønnen laae,
 Hans Moder det saa vilde,
 For hannem best at passe paa,
 Helst Ungdom raader ilde.
 Imens de hvismær her og der
 Om Lysen, hand i Brede
 Til Sengen gaaer, begynder her
 I blinde flux at lede;
 Hand fandt da Een med korte Haar;
 (Ehi saadant bar de fleste)
 Den gav hand strax et Hierte-Saar
 Med Klingen indtil Fæste.
 Nu Drabet giort, var Hevnen sød;
 Men, da de Lysen tændte,
 Og Sønnen sees at ligge død,
 Hans Hierte strax sig vendte.
 I første Søvne Fruen laae,
 Ey vidste Mandens Brede,
 For hand for seent Ulykken saae,
 Og hvad i Mørke skeede;

Hand da bestyrts fortvivlet blev,
 Som hver ved sig kand tænke.
 Det Mord, hand i den Hast bedrev,
 Vel kunde Hiertet frænke;
 Strax mod sig selv i Rette gaaer,
 Sin egen Dommer bliver,
 Med Sverdet, hand paa troløs Ord
 Uddrog, sig selv afliver.
 Proces af Eftermælet Mænd
 Er reyst, de Sagen føre
 Til Rom, hvor Enken stebnes hen,
 For Vidner paa at høre:
 Saggivelsen bestod deri,
 Hun ene vilde raade,
 Blev søgt vel hart, dog kiendtes fri,
 Og blev anseet med Raade.
 Thi Dommeren den heele Sag
 For Keyseren indsatte,
 Med Bøn, hand naadigst sit Behag
 Derover vilde fatte,
 Som ey Beviis og fuld Beskeed
 Om Sagen var i Hænde,
 Saa kunde de ved deres Eed
 Ey vide, hvad at kiende.
 Da Sagen for Augustus kom,
 sig Sandhed ikke dølger,
 Tilbage sendte denne Dom,
 Hvis Slutning var som følger:
 Den Svend for vel fortiente Løn
 Ansees med Straf og Plage,
 Mens Enken, som sin Mand og Søn
 Har mist, er at beklage.

Hvis denne hastig Sindet Mand
 Sig havde giort Umage,
 Og ladet Løgnen med Forstand
 Tilberligen randsage,
 Ey havde hand sin eenest Søn,
 Sit Huses Stytte fældet,
 Men Evennen sin fortiente Løn,
 Som Vres-Tyv, undgieldet.
 Til hvad dig i Fortrolighed
 Skal siges, laan dit Dre,
 Saaledes dog, du ey derved
 Dig lade skal forføre.
 Thi den skal bringe dig i Nød,
 Du lidet dertil tænker.
 Dit ærlig Mand maa finde Stød
 Af Falskheds sledste Renker.
 Af dette kand eenfoldig Mand
 Sig denne Lærdom tage,
 Ey strax at troe, hvad siges kand,
 Men Sagen selv randsage;
 Had, Brede, Gunst kand ofte gaae,
 Kand den, desværre! vende.
 Lad eene den til Troen staae,
 Du selv har lært at kiende.
 Har nogen sig, for Phædrus er
 I Fablen kort, besværet,
 Hand finde skal, Poëten her
 Bidtloftig haver været.

Seneca.

Utrumque vitium est, & omnibus credere & nulli;
 Sed alterum honestius vitium dixerim, alterum
 tutius.

Fab.

Fab. 11.

Gilding til en Skiendegiest.

En Skiendegiest med haanlig Ord
 Loed Staffels Gilding høre
 Sin Feyl; ja svarte hand: Jeg saær
 Fordi desbedre giøre,
 Du burde, som fuldkommen Mand,
 Dig bedre viist at være,
 Med mig udi min slette Stand
 Medlidenhed at bære.
 Det, sandt at sige, ilde staaer
 Uskyldig mand at stræge,
 Og hart at hugge Saar i Saar,
 Mand snarer burde læge.
 Uvenners Had, uskyldig Sag
 Maa vel udvirke Laare;
 Men Ret det er, at Riis og Kag
 Bestiømmer Tyv og Høre.

Ovid: Quæ venit ex merito pœna, dolenda venit,

Fab. 12.

Hanen med Perlen.

Mødingen en Hane skræbte,
 Sandt der en Perle stor og skøn:
 O! sagde hand, om den dig tabte,
 Dig saae, da fik du bedre Løn,
 End ligge her i Dref, og tiene
 Til intet, mig ey noget skeer
 Til Nytte; thi for Hoden ene
 Jeg skræber, og til Jorden seer.

Vor Fabel skrives dem til Minde,
 Som lidet Verck af Fabel giør,
 Alt de, som Hanen, Perlen finde,
 Der dennem ingen Nytte før.
 I Slaget, stridbar Carol holdte
 Mod Svidker-Land, en slet Soldat
 En Demant fandt, hand straxen solte,
 Uvidendes, hvor stor en Skat;
 Saa stor, at den, som anden Stjerne,
 I Pabens Krone vidne kand,
 Alt Svikerens og Hanens Hierne
 Har ikke Jueleer-Forstand.

Feb. 13.

Biernes og Humlenes Trette.

Svis Dit og Mit sig lode nøye
 Med Sit, og deeleet ret med hver,
 Justitia med Klud for Dye
 Sad ørkesløs med Begt og Sverd.
 Men nu, de trettes, hun sig spekker
 Paa vores Pung med Østersen,
 Naar Dommen skal affiges, rekker
 En Skat til Dit og Mit igien.
 Udi en Eng der funden blev
 En Skat af Honning Kager;
 Til den sig Humlen Herre skrev:
 Men Die sig ey forsager,
 Alt stevne slikt for deres Birk,
 Som noget, fra dem rannet,
 Og vil bevise samme Verck
 Af sig at være dannet.

Men

Men Humlé-Advocaten, der
 Hans Sag sig stod kuns ilde,
 Vil Retten med Opsættelser
 For Contra-Parten spille ;
 Nu Vidnerne dog kommer frem,
 Og Retten dem tilstedde
 At høres af, hand søgte dem
 Med Spørsmåal at forlede.
 Men Hvepsen, thi hun Retten sad,
 Og Dommers Sted betiente,
 Saaledes skilte dennem ad,
 Som den, der begge k endte :
 Det er, hun sagde, synes mig,
 Kuns blind deri at sige ;
 Thi begge Parter ere sig
 I Skik og Farver lige.
 Men, at jeg mig kand sige fri
 Med Retten ey at samle,
 Bereeder Rager, og deri
 Enhver sin Honning samle,
 Af Skikkelsen og Smagen bør
 Vi Mesters Haanden finde ;
 Til fredes var Vie, men Homlen tør
 Dertil sig ikke binde.
 Thi dømte Hvepsen : Klart er det,
 Og ingen større Prove
 Til Forsvar for sin Odels Ret
 Tør kunstig Vie behøve.
 Vil nogen sig med andres Pen,
 Som med sit eget, bramme,
 Med Homlen haanlig vifes hen,
 Og blive tør til Stamme.

Fordi en Deel, mod deres Eed,
 Poëtens Fabler brugte,
 Saa vil hand sig Uartighed
 Med denne Fabel tngte.

Virg. Georg. - - - Grandævis oppida curæ,
 Et munire favos, & dædala fingere tecta.

Fab. 14.

Æsopus med Børn.

Den gierne glipper af sit Maal,
 Som vil for hastig ile,
 Og ingen, skjønt er giort af Staal,
 Bestaaer sig uden Hvile.
 En fra Athenen, der hand saae
 Æsopus mellem Dreng
 Og Leeg, toeg til at stille staae,
 Saae Leegen an vel lenge,
 Beloe den Gamle, der sig gav
 Og Børne-Leeg, at vende
 Sin Tanke fra sin Død og Grav
 Til Nødder udi Hænde.
 Æsopus, gamle Gubba, som
 Forstod sig vel at skiemte,
 En Bue toeg, den spændte krum,
 Men strax tilbage stemte;
 Hør, sagde hand: Kom du her frem,
 Som synes klog at være,
 Viis, hvor din Klogskab haver Hiem,
 Hvad kand os dette lære?
 Alt Folket stimles der omkring,
 Sig Manden lenge bryder,

Maa

Maa dog tilstaae, det er en Ting,
 Veed ikke, hvad betyder.
 Nu hand af Marken slagen var,
 Aëlopus bundet Skandse,
 Saaledes, sagde, det sig har
 Med vor Natur og Sandse:
 Som Legemer, naar træet og stind,
 Ved Sovn og Hvile læges,
 Saa bør vor Tanke-fulde Sind
 Og stundum vederqvæges.
 Augustus, naar hand fandt sig træet
 Af Rigens Sager mange,
 Forlod Conseil og Cabinet
 For Fisk med Krog at fange.
 Saa kom det Socrates til pas
 I Børne-æeg at være;
 Hof-Mester Cato drak sit Glas,
 Ey tabte derfor Ære.
 Den Bue, som er stedse spændt,
 Sig lettelig kand bryde,
 Men stundom løsnet, er mand tient
 Med den, og længst kand skyde.

Horatius. - - - Qvondam Cithara tacentem
 Suscitatur Musam, neque semper arcum
 Tendit Apollo.

Fab. 15.

Hunden og Lammed.

Den, som vil elskes, bør det mage
 Saaledes, at hand elskes kand;
 Og tiener ingen uden Kage,
 Og aldrig slibes uden Vand.

Et Degge-Lam i Marken brægte
 Blant Gederne, det Hunden saae,
 Du farer vild, hand sagde, pægte
 Paa Faarene, did kand du gaae.
 Jeg, svarer Lammet : mig ey klager
 For hende, som mig Livet gav ;
 Thi hun af Lyst undfanger, drager
 Sin Byrde, siden lossen af ;
 Den søger jeg, som meest mig gabner,
 Mig giber rundelig at die,
 Saa hendes eget Foster savner,
 Allene for at staae mig bi.
 H: Got nok ! hun bør dog Rangen have,
 Som fødte dig. L: Ney ikke saa,
 Hvorfra fik Hunden Spaadoms Gave,
 Hvad Lod mit Uld vel skulde faae ?
 Om hun dertil end kunde rime,
 Er det da megen Ære værd,
 At jeg som Lam, ey veed den Time,
 Den Slagter vil med mig i Fær ?
 Hvi skal hun da, som intet raade
 For mig, den Time jeg blev fød,
 Ey vige den, mig tog til Raade,
 Der jeg leed Sult og Hungers Nød,
 Der skienker mig, en fattig Stoder,
 Endnu af hendes Melke-Spand,
 I Steden for min egen Moder
 Mig loed i slet og usel Stand ?
 Den rettelig en Fader heder,
 Som vederqvæger sine Smaa,
 Ey den, Naturens Orden beder
 I Slegt-Register først at staae.

Feb. 16.

Græshoppen og Uglen.

En stolt, opblæst, hoffærdig Mand,
 Hvis Sind er ey at bøye,
 Saa giftig, arrig, hand ey fand
 Sig efter andre føye,
 Vist nok er det, hand seer den Dag,
 At hand maa sikker vente,
 At Stok og Prygel paa hans Bag
 Skal bedre Sæder prente.
 Græshoppen af en skiden Mund
 Gav Uglen, for hun spogte
 Paa Muse: Jagt om Natte: Stund,
 Og Skybl om Dagen søgte :
 Tie quær, bad Uglen ; hun blev ved,
 Ja, tog en høyre Tone ;
 Den anden med Taalmodighed
 Endnu bad sig at skaane.
 Hun, som en slem forgiftig Dvind,
 Jo fleere Bøn hun hørte,
 Jo mere hun sit onde Sind
 Med Raab og Skraal fremførte.
 Der Uglen saae, det var omsonst
 At tigge Tausheds Raade,
 Hun vilde med en anden Konst
 For lobfke Tunge raade :
 Du meener, sagde hun, din Sang
 Apollos Strænge døver ;
 Hvor sød den er, dog denne Klang
 Mig Sønnen slet berøver.

Min

Min Pallas haver nyssens mig
 En Palmes-Sæk foræret,
 Og den jeg drikke vil med dig,
 Til Botlen er fortæret,
 Kom, om du gider, men kom snart
 Hun tørstig gierne vilde,
 Helst saa forroest, og med en Fart
 Kom hoppendes til Gilde.
 Forrædder Uglen kom og frem,
 I Steden for at gibe
 Sin Giest af Binen, med et Klem
 Tog Sangersten af Live
 Sig takke selv, at hun sit Blod
 For Tungen maatte gielde,
 For hun sig ey afbede loed
 Sin Over-Mand at skielde.

Fr. Svertius:

Tandem Valla tacet, solitus qui parcere nulli est
 Si qværis, quid agat? hanc quoq; mordet humum.

Feb. 17.

Træerne i Gudernes Baretægt.

Da Græker-Land med Guders Hær
 Sin Hiernes-Himmel fyldte,
 Blev deelet til hver Gud i sær
 Det Amt, hand best forskyldte.
 Hvert Træ og efter sit Gemæß
 En Skyde-Guddom finder,
 Foruden Hamadryades,
 De grønne Skov-Gudinder:

Sig

Sig Egen kaaret Jupiter,
 Sig Venus Myrtus-Blade,
 Det Træ, som Skialdre-Krandsen bær,
 Fandt for Apollo Naade ;
 Cybeles Moder Grannen fik,
 Sig Hercules tilmælte
 Den ranke Viil, som blev en Skif
 For Efter-Tiders Helte.
 Minerva sig Forundring gjør,
 At Guderne de snilde
 Sig slige Træ udsøgte, spør,
 Hvorfor de disse vilde ?
 Det skeede, svaret Jupiter,
 At Verden ey skal tænke,
 Det os Gevinsten er saa kjær,
 Og derfor Vre skienke.
 Min: Ja, sig for mig, hvad du vil,
 Slig Snak jeg lidet skytter,
 Oliven jeg mig tager til ;
 Thi hendes Frugt mig nytter.
 Ja, sagde store Jupiter,
 Nu kand vi see og finde,
 Min Daatter Pallas billig er
 Forsigtigheds Gudinde ;
 Thi daarlig er Berømmelsen,
 Forfængelig den Vre,
 Der gives os, naar Gierningen
 Kand ingen Frugter bære.
 En døylig Text for den, som gjør
 Sig alt for stor Umage
 For det, som ingen Nytte bær,
 Og Skygger efterjage.

Cicero. Sapientem cum adi, qui sibi ipsi non sapit.

Paafuglens Klage for Juno.

Sin egen Skiebne det er rart,
 Mand lader sig befalde,
 Men plages over andres hart
 Med Avinds sorte Galde.
 Og den, der sig sliig Marter gjør
 For sliig, hand med mit Lykke
 Ei gange snarer ynkes bør,
 End ynkes større Lykke.
 Paafuglen Junôs Kiære lidt
 Sig ey loed af at gremme,
 At Nattergalen blev saa vidt
 Berømt for Sang og Stemme,
 Kom til Gudinden gandske vreed,
 For hendes hæse Tunge
 Var stedse spottet og beleed,
 Saa snart hun vilde siunge,
 Bad, Patronessen vilde sig
 En søder Stemme give.
 Hey, svarte Juno, tak du mig,
 Du kand den samme blive,
 Og Skabelse du prunker mest,
 Som Speylet i en Stue,
 Og du mod Nattergalen est,
 Som Hønen mod en Flue:
 Din skionne Hals Smaragde-Glands
 Fordunkler, naar du bringer
 Dig frem, og i din stolte Glands
 Din Dynet Hale svinger,

Den dumme Skabning uden Sands
 Er ey saa stort et Bytte :
 En farvet Hals, en malet Svands
 Mig fører ingen Nytte:
 Hvert Creatur sin egen Gang
 Naturen har indlibet,
 Dig Skionhed, Nattergalen Sang
 Og Ornen Styrke givet ;
 Hver nøyes maa, end i hvor slet
 Det er. Du, som er smukker,
 End andre, vil foragte det,
 Hvorfor saa mange sukker.
 Ulykkelig, der sig med Knark
 For høyt sin Lykke maler ;
 Thi Skilling bliver aldrig Mark,
 Og Marken aldrig Daler.
 Tag Maal paa Fod, men tag det vist :
 Naar Læsten sig ey stikker,
 Din Skoe ey passer med din Brist,
 Men trykker eller vrækker.
 Det, som dig er for stort at naae,
 For tilig du ey slipper
 Af Hu, det skal til Hiertet gaae,
 Naar Haab i Enden glipper.

Horatius .

Qui fit, Mæcenas, ut nemo quam sibi fortem &c.

Scaliger :

Spes fallax, spes dulce malum, spes summa malorum,
 Solamen miseris, qua sua fata trahunt.

Fab.

Fab. 19.

Æsopus til en Raadmundet.

Æsopus, ene Svend og Pige,
 Sin Herres rette Maitre Jacq,
 Og, med et bagvendt Ord at sige,
 I Huset ene totum fac,
 Engang, hand tilig skulde rede
 Sin Herres Nadver, maatte gaae
 Et Quarteer efter Ild at lede.
 Og søge, hvor det var at faae.
 Nu hand det fandt, strax Lysset tændte,
 Men Veyen, som hand gjorde hen,
 Blev kort, da hand tilbage vendte,
 Gik over Torvet hiem igien.
 En Raade-mundet Knegt da raaber :
 Æsopus, siig, hvor er det fat,
 At du med Lysset, som i Kraaber,
 Om Dagen leder efter Nat.
 Jeg søger, svarer hand, at finde
 Et Menniske, derpaa gik bort ;
 Lod Knegten saa sig selv besinde,
 Hvordan hand spilled ud sit Kort.
 Hvis denne Snakker det betragted,
 Hand lettelig forstod, at hand
 Af vores Gamle var ey agtet
 For Menniske af fuld Forstand.
 Ey heller er det at berømme,
 At du for den, der travelt har,
 Fortæller dine Syn og Drømme ;
 Thi tænk, du faaer og lige Svar.

Fab.

Æselet og Isis Munke.

Den, som er ulykkelig fød,
 Sin Tid i stor Elende
 Henleve maa, end og hans Død
 Ey gjør derpaa en Ende.
 Cybeles Munke pleyed om
 Til Markeder at flække,
 Og gierne med en Æsel kom,
 Der førte deres Pække;
 Ved Slæb og Hug hand fandt sin Grav;
 Men strax, hand Dyet lugte,
 De trækker hannem Huden af,
 De til en Tromme brugte.
 Een deres Ganimedes spør,
 Hvor sligt kom dem i Sinde?
 De gave Svar, som skrives bør
 Til deres Spotte-Minde:
 Det Bæst sig bildte stadig ind
 For Prygel frie at være,
 Naar hand var død, derfor hans Skind
 Skal dobbelt Prygel bære.
 Det Hjerte, som kand Had ey slippe,
 Men giemmer Brede, som en Skat,
 Bør ligned ved en Flinte-Klippe,
 Der er med Dgle-Gift besat.
 Ende paa den Tredie Bog.

Hyrden til sin Hyrdinde.

I.

Candida hviler i Hierte-fier Giemme,
 Som Diamanten indsluttet i Guld.
 Candida h r i mit Hierte sin Hiemme,
 Og som en Perle i Stoven fordult.
 Veneris S n, Deylig og sk n,
 Gior det saaledes, min Tanke faaer Bon.

2.

S d er dog Skyggen for Manden paa Beye,
 Ynskelig hvile for Storm under Tr .
 BARNET i Buggen har sovne-s d Leye,
 Venfkab gior Meye, men Br stet gior L .
 Vintr  med Stang Gior Drue-Fang.
 Yndig og deylig er Candida Gang.

3.

See mig naar Vaaren t er Sommergr n Tr ye,
 Luften afkaster sit Isgraae Skjort,
 Himlen med Skyer besmykket til noye,
 Mulden med gr nne Jordkl de ifort,
 Fuglen gaaer hen, T er sig en Ven,
 Eene jeg, Candida, sidder igien.

4.

Seer jeg til Floder, og Bolgeblaae Flammer,
 Hver af Indbyggerne leeger med sin.
 Seer jeg til Dyrenes l vkl dde Kammer :
 En tager denne, en anden t er hin.
 Jeg seer vel til Paa artig Spill,
 At jeg i Busken maae ligge dog stil.

5. Liffig

5.
 Liffig Music-Sang jeg allestedts hører,
 Og resonerende Echo ved Strand,
 Svinten paa Luthen den Rattergal rører,
 Drosseten er ved Tenoren opvant.
 Rørdrummen hvæs, Gjør Brummen-bas.
 Stillikæn flittig slaar Alten paa Pafs.

6.
 Artig paa Stemmer i Dvidderhaabs Boyer,
 Mage og Mage der dandsfer og ved.
 Een til den anden i Dandsen sig føyer.
 Hinden og Hiorsten der holder Geleed.
 Ak! yndig Røe, I Tanker boe!
 Lad ey min Fiende dit Hierte omsnoe.

7.
 Strømme begyndte af Huule-klar Dye
 Hastig at stride paa falmende Kind.
 Ak! har mand faaet hver Lige til Røye:
 Raaen sin Mage og Hiorsten sin Hind:
 Venus, min Skat, Hvor er det fat,
 Men du din Tiener har ingen tilladt?

8.
 Stray da fremtraade af Elskovens Telte
 Candida deylig, som Graaden afbrød,
 Glædet mit Hierte og Sorgen afvalte,
 Dog Melancholiske Tanker indskød.
 Udi mit Sind Erænget sig ind,
 Hun var mig bedre, end Hiorsten sin Hind.

9.
 Klar som Demanten, var Skæret af Dye,
 Hvid som Cristallen var deyligste Kind;

Sukkersød Tale mit Hierte mon boye,
 Yndige Sagter betragter mit Sind.
 Hierte-kær Gavn I Venne-Gavn;
 Udi mit Hierte begravet dit Navn.

10.

Thi paa din Tale er Himmelsød Melke,
 Midt paa din Læbe er Rose og Rips,
 At du din Tiener af Hieret vil elske,
 Kand jeg vel skue af Brystets hvid Gips.
 O Hierte Møe For dig at døe
 Gierne jeg vilde i Salte-blaa Søe.

11.

Himmel-blaa Hvelning har Stierner ey fleere,
 End du har Dyder, min Duffe, min Raae;
 Hvad vil din Tiener da meere begiære,
 End dig at nyde og engang at faae?
 Venus snart kom, Luk op din Bom,
 Flye mig i Candidæ Hierte lit Rom.

12.

Lad mig nu være din Tiener i Tanke,
 Candida, ene mit kæreste Maal;
 Jeg igien ventlig vil Støven opsanke
 Efter min Bennistes raske Fod-Saal.
 Kæreste Deel, Effelig Sidel!
 Yndigste Duffe, af Hiertet Far vel!

26 (279) 52

No. III.

Thomas Kingos Vers

over

Frue Giertrud Isenberg,

Obrist Johan Arnoldts ved det Bester-landi-
ske Regiment

Hans Frue,

Den 26 Junii 1687.

See! Læser, denne Tryk og Kunst-fordeeleet Skygge,
Men tænk, du seer en Sted hvor alle Dyder
bygge;

Thi Giertrud Isenberg i denne Blanding staaer,
Og af en Mesters Haand en Nafsyns Mine faaer.
Men, om den dydig Siæl og Hierte var at male,
Da kunde hver en Stræg med lutter Sandhed prale,
At hun til Hønden gik i alle Dyders Meed,
Saa vit Naturen her fand naae Fuldkommenhed.

No. IIII.

Thomas Kingos Mortens-Gaas.

Altes spandt vor Gaas et blodigt Nafke-vinde
Udaf en fieret Tot hos en behiertet Dvinde,
Som holdt imellem Laar den blege Gaase-Næb,
Indtil hun slap sin Aand for Rokke-Vigens Flæb.
Saa har hun dermed giort sit sidste Testamente
For hendes Giesling-Børn, at aldrig Næb og Glente
Skal giøre dennem Skaar i deres Arve-Part,
Men gaae den samme Vey med lige Skik og Art.

2 3

Vor

Vor Moder hendes Duen fik til en Senge-Dyne,
 Som ret udpillet blev af Martha Hackenynne,
 Og hendes Sladder-Næb fik Maren Fyg om Bye,
 Som vismer rundt omkring til Folk at sammensye.
 Sit Hoved havde hun vor Grethe vel foræret,
 Men dog en Part deraf vor Alhed blev befiæret,
 Og Gaase-Skrænen den vor Hedwig monne faae,
 Som hun fand bruge til at vinde Traade paa.
 Jens Dalby hendes Bryst fik til en Almanake,
 Hand slitted det saa reent, og toeg det nok til Taffe.
 Vor Jydske Tærsker toeg til hendes Kumpes fat,
 Og pilled Svidsker ud, som sad i hendes Gat.
 Vor gamle Elle fik de røde Gaase-Soffe
 At læge Tærerne for Frost paa Kirsti Kofke;
 Stue-Pigen True lidd den Fiere-Bing afrev,
 Jens Skrifer Penne-Fier, som Testamentet skrev.

.No. V.

Over

Niels Juels Kirke paa Taasinge.

Staae Jerne-slibe Steen, og bliv til ævigt Minde
 For sig en Søe-Helt og saa stoer en Dyds
 Mandinde,
 Som Juel og Ulfeldt er! Gud lade deres Sæd
 Til Noes og Ere gaae i deres Fode-Gied.
 Saa længe Floder skal paa Verdens Strømme larme,
 Og Taasing savnes skal af Belts Krum-slibrig Arme;
 Saa længe Konger veed at prise Mandoms Art,
 Saa lever hand, og hun deri har hendes Part.

No. VI.

No. VI.

Paa Hans Høye Excellences
Ulric Frider. Gyldenlöves
 Sundhed.

Sens Dvinbar-Elven gaar, da vil vi Seyl op
 vinde,
 Og ynske Snekken Roe til Gyldenlövens
 Minde.

Lad Misgunst drikke Vand og Battersottig døe.
 Vi faaer hans Staal udi en lekker Druer-Søe.
 Lad Kongen i hans Skiod sit Guld og Gunst nedregne!
 Af Hiertet ville vi Lykønsker for ham tegne:
 Lev, ærlig Herre! som bær Navn af Lauer-Vig,
 Og Kongens Fiender samt din egne overstig.

No. VII.

Under Politie-Mester Claus Rasch
 Sin Salig Frue

Jr. Elisabeth Scheffers
 Raaber-Stykke.

Saa dydigt, ærbart og saa fromt et Uasyn førte
 Elisabeth Scheffers; men det Blod, som Hiertet
 rørte

Med Tugt og Trostkab mod sin ædle ægte Mand
 Ey Raaber-Stifkeren til Gavns aftrisse Land.
 De rette Lignes-Drag fra Herrens Haand hun hente,
 Dem hun i Ungdom og i høyen Alder sendte,
 E 3 Som

Som Blus og Fakkell, for sit Løb paa Verdens
 Bey,
 Ris dem, saa har du ret seet Hendes Contrafey.

No. VIII.

Hosianna

Eller

Allerunderdanigste og allerndmygste
 Hiertens Lyf-Dnske

Til

Den Stormægtigste og Høybaarne Monarch

Christian den Femte,

Konge til Danmark og Norge ic. ic.

Da Hans Kongel. Majest. Aar 1671 den 7 Junii lod
 sig salve og signe.

Dag op i salig Tid ald Nordens Held og Ære,
 Dig denne store Dag skal lykkelig indbære
 Til langsom Ewigheid med Geyer, Fryd og Fred.
 I Ewilling-Riger skal med Himlen blive ved.

Dag op i salig Tid Solv-øyet Øster-Standse,
 Lad Solen deylig frem i Purpur-Raaben svandse,
 Og leg en Himmel-Smiil paa alle Ting, du seer,
 Alt de sig yndelig mod denne Dag beteer.

Gyd, Himmel, Naade need af alle dine Kanter,
 Og hav et Øye paa de hvide Throne-Planter,
 Som sig ved denne Dag skal fæste stadig Rod,
 Og sprude Grene frem af lutter Konge-Blod.

Deel, Himmel, og et Blink ud af en lykksom Stierne
 Med mig, som ikke kand, men vilde dog saa gierne

Til

Tillegge denne Dag sin rette Liv og Skik,
 Da Nordens Arve-Søn med egen Krone gif.
 Jeg finder vel min Fejl, dog vil jeg trostlig blive:
 En grov Metalle-Pind den beste Solens Skive
 Med Skaven skygget har, og ofte peeget paa,
 Og viist med dunkel Streeg hver klarest Dage gaae.
 Bliv derfor u-forsagt min svage Sang-Gudinde,
 Om Solen torde dig med heftig Straale blinde;
 Du haanes ey derved, om end du bliver brændt,
 Saa har du dog din Praas ved Solens Lys an-
 tændt.

O Danmarks deylig Dag, hvis lige Land ey findes
 I Rune-huggen Steen, og aldrig nogen mindes
 Fra første Folke-Boe, og ikke siden Dan
 Gad op paa Konge-Stoel, og toeg sig Riget an.
 Lad samles op igien den værdig Konge-Ålke,
 Lad langt omfalden Spiir og gamle Kroner braske
 Af fordums Herlighed, dog eyer ingen meer,
 End den, som Frihed sin omkring sin Throne seer.
 Mand seer herpaa et Speyl i Himlens store Fæste,
 En ævig-lænket Fred til Verdens Gavn og Beste,
 Det prægtig Stjerne-Tal hver i sin Orden staaer,
 Og uden Herre-Bud et Straa-bred aldrig gaaer.
 Der træder Solen frem med Prunk og Konge-Kore,
 Strax falder Ydmyghed paa baade Maa og Store;
 De Stjerners Blink og Brast forblegnet svøbes
 ind,

Til Kongen vender sig, og faaer et andet Sind.
 I hvert et Himmel-Tegn hand Frihed har at løbe,
 Hand klorer freydig frem, og bruger sluy sin Svøbe:
 Trods! nogen siger ney, og hindrer ham en Fod.
 Ey Scorpionen selv tør Sterten vende mod.

Saa mangt et Naade-Lys og Himmel-gunstig Dye
 Hand pleyer til sit Folk imidlertid at boye :

Hans Majestætist Bryst er Cirkel-fuld af Magt ;

Ø hver en Straale er en kraftig Birkning lagt.

Hand øser Lys og Lyst paa alle Stjerne-Flokke,

Hand bukker ofte sig til Jordens vaade Søkke,

Dg stikker Dvægnings Kraft i hendes kaalde Bryst,

Naar Vinter, Bolds-Mand har forkrenket den og

kryst.

Ø Luften gjør hand reent , naar Storm og stridig
 Binde

Dpøværmer mægtiglig med Skyer graa og blinde,

Hand gjør sig Mellem-Mand, og lader Verden see,

At ingen maa see surt, naar hand vil Eene see.

Ø Havets dybe Bom hand tit sit Spiir nedstikker,

Dg udi Fiske-Sall en Staalet ret opdrikker,

Saa løstes Saften op om Thronens gyldig Ring,

Dg øses siden ud til alle tørstig Ting.

Kort sagt, i hvor hand er, da er hand selv en Herre

Udi sit Regiment, og ikke dog des værre ;

At hand i alle Ting har rigtig Dy- og Aigt,

Ja prifelig og vel kand bruge Hevn og Magt.

Dg, naar hans Throne-Gang mod Aften monne helde,

Dg hand skal skiule lit sin Himmel-given Bælde,

Strax træder i hans Sted hans deylig Dronning

frem

Med allehaande Pragt paa Himlens vide Hiem.

Ø mindre Lydighed, end før, er der paa Færde :

Hver Stjerne pynter sig, og skynder at omgierde

Med Glæde Maanens Stoel, og hvor den gieste

vil,

Der byder hver sin Troe og tryge Tienest til.

Lad Aftefarvet Skye paa hendes Ansigt ride,
 Lad Storm og store Veyr kun heftig om sig slide,
 Udstadigt og saa jebnt den sig dog giennemskær
 Og faaer sin Vilde frem, end, naar den spædest er,
 I hendes Herredom er Naade, Røe og Hvile,
 Hun tør vel haanlig selv af Uroe lee og smile;
 Hun alle Creatur fra Arbejd løser af,
 Hun er de Mattes Liv og rette Støde-Stav.
 Hun vandrer mangen Nat, og hører Verden brumle,
 Og, hvordan Menniskan i Mørk og Daarfab tumle,
 Hun seer vel mangen gang et giftig Stierne-Stud,
 Dog hende gjør det ey det allermindste Brud.
 Hun holder alt sit Hof og Friheds Regimente
 I Rigtighed og Gang, til Himlen selv vil hente
 De andre bedre frem at tage Spir i Haand,
 Med lige Himmel-Ret og søde Friheds Baand.
 Saa gaaer det Nar til Nar og ingen Skifts Kiendes
 I det Regierings Par, der under dem kun vendes
 De dødelige Kree, som stiger op og need;
 De ellers intet selv af sliq Forandring veed.
 Saa har og Himlen selv dit Regimente skiftet,
 Stormægtig Konge! som skal aldrig blive vriffet;
 Du! du vor Nordens Soel, med Solen bliver
 fuld
 Paa denne salig Dag af Dyders Straale-Guld.
 Gid nu dit Kiempe-Blod og store Konge-Nolde,
 Som Danmark har havt med Norge udi Bolde,
 Af Støven kunde see, hvor du dig gjorde om
 Med Nordens Herlighed, din Arb og Eyendom!
 Det modig Siæle-Tall sig skulle lade platte
 I Støven ned igien, af Hænder skulle dratte

Ald fordums Herre-Magt, naar de kun speylet sig,
 O store Christian! et lidet glimt i dig.
 Saa mangan salved Arm med Sverdet har omfeyet,
 Og med sin Kiempes-Kraft sin Fiendes Hals omdreyet:
 I Romer-Marken staaer endnu hvert blodig Spor;
 I alle Naboe-Land den Danske Seyer boer.
 Dog vilde Lyffkens Geist af intet Harnisk springe,
 Saa lyksom bandtes ey ved Side nogen Klinge,
 At Kronens Arve-Ret den kunde lodne paa
 Den lange Konges Slegt, og usforandret staae:
 For salig Friderich (hvis Navn og Vere bliver,
 Imens Frost-libet Nord sin Hagl og Snee opdriver)
 Hans Himmel-signet Sværd sig krompet kunde af,
 Og rev sin Frihed løs udi sin Fiendes Grav.
 Vel! Salig Friderich, dit Huus til ævig Lykke,
 Saa som i Live du var et Afmalings Smykke
 Paa Dyd og Fromhed selv, paa Herrens sande
 Frygt,
 Saa blev din Finding og med Arve-Ret omtrykt.
 Nu gaaer i Dag din Søn, omkronet allevegne,
 Som Solen med sit Lys, see! hvor hand sig kand
 hegne
 Med begge Riger om, og kilted med sit Sværd,
 Den ene Haand hans Spiir, den anden Væblet bær.
 Her er de største Ting, som Verden har i Eye,
 Her er det største Pund, som Gud vil ene veye;
 Her er en Krone, fuld af Vædelsteenes Pragt;
 Gud krone Kongen saa med Alder, Seyr og Magt!
 Her er saa blank et Sværd, Gud hårde selv dets Egge,
 At der ved bæve kand hans Fienders Hierte-Begge;
 Her er et gylden Spiir, gid Rættens Spiir maa
 staae,
 I Kongens høyre Haand, og aldrig undergaae!

Her er en Æble-Form med gylde Kors at skue,
 Gud samle Norden saa med Kraft og ald Formue
 I Hierters Enighed; Gud lade Korset gaae
 Fra Kongens Arve-Huus, men Korsets Lære staae!
 Gaf, mægtig Herre, gaf; besee din Arve-Throne,
 Bessue den mægtig Aul udi din vide Krone;
 Dit Folk er Stjerne-tykt, som om din Throne staaer,
 Og gierne til sin Død for Kongens Fiender traaer.
 Her mandes Hierter op i begge Nigers Bugger,
 Som med sit daglig Dau vil vise, hvor de hugger
 I Fremtid for det Haab, som, store Konge, du
 Har deres Fædre gjort i denne Dages Nu.
 Det gamle Adels Blod vil alle Kræfter reyse,
 Men aldrig meere sig en Konge at udkeyse:
 Alt, alt hos ene dig at kunde Naade faae,
 Og de med deres Blod og Trostaa vidne maae.
 Her staaer din Samuel, til Herrens Frygt opammet,
 Med Olien i Haand, hans Hierte det er krammet
 Med mange hellig Suk, hans Læbers Tale skion
 Har Hosianna sit fra ald sin Ordens Bøn.
 Her staaer dit Borgerstab med Ære, Liv og Penge,
 Byd Konge, naar du vil, de skal ey bie længe,
 For de ved mindste Nis skal gaae fra Hiemme-stavn,
 Og bove deres alt for Kongens store Navn.
 Her sytler Bonden om med Arbejd og med Møye
 I Morst og Danske Mark, som ikke vil sin Tøye
 Forstaae nogen Tid, maa hand den Naade faae,
 Med Søn og Sonne-Søn vil hand i Marken gaae.
 Gaf, naadig Herre, gaf! og lad dig derpaa salve,
 Vi for dig, alle Mand vil ofre Lorbærs Kalve:
 Gud signe-salve saa din Skulder og din Arm,
 At Herrens Aand og Kraft maa boe i Bryst og
 Barm!

Gud giøre selv dit Navn til alle Verdens Ender,
 Som beste Salve-Lugt, hvis Kræfter sig udspender ;
 Gud øse Glædens Krus paa Kongens Hoved need,
 Med Lykke, Vælde, Fred i Overflodighed !
 Lys op, skyd Straaler frem, ald Verdens Held og Glæde
 Gaf Himmel-smurde Mand din Arve-stoel at klæde :
 Gud lade Dannemark med Lyst og Glæde see
 En Arving inden Har i Kongens Arm at lee !
 Saa skal med Himlen selv, med Soel og Maane blive
 Det Kongelige Par ; thi Herren selv skal give
 Dit Folkes Onske Rum, som fylder Luften op
 Med Lykkens Onske-Raab til Zions høye Top.
 Gud styrke Kongens Moed, lad Gud hans Fiender
 rømme,
 Gud lade Livets Floed hans Dronning oversømme ;
 Gud legge Haand i Haand med Kongen, hvor
 hand er ;
 Gid Herren, som sit Seigl, ham paa sit Hierte bær.
 Skift, Himmel, Dag og Nat, imens du Soel og Maane
 Har paa dit runde Blaa, saa skal og Norden laane
 Af dig Regierings Skit : Een Soel og Maane skal
 Regiere friligen blant Nordens Stjerne-Fall.
 Kom tilig, Himmel, kom, vor Konge selv at signe :
 Lad hans Betsignelser hans Fædres overligne !
 Kom, Himmel, sildig kom, og tag ham til dig hiem ;
 Gjør Nordens Glæde fuld udi sit store JEM.

af
 Hans Kongel. Majestets
 allerunderdanigste Arve-Undersaat og troe
 Forbedere til Gud

Th. Kingo.
 Sognepræst i Slangerup.

Den ærbare, Gudfrygtige og Gud-elskende
 Matrone, Sal. Susanna Christophers
 Daatter Tönder, Edle og velviise Raad-
 Mand udi Trundhiem Eiler Schölers
 Sal. Kæreste, som døde
 Anno 1675.

til sidste Ere-Minde opsat

af

Th. Kingo.

Saa er dog ingen Stæd, hvor Døden jo har Stæde,
 Alt hand med Adams Kiød sin Orme-Raad kand
 made:

I Verden ingen Plads for Døden haver Læ,
 Fra den Tid Beyen blev luft til for Livets Træ.
 Saa langt i Øster hen, hvor Solen bliid optræder,
 Og Duggens Pærle-Graad astørrer alle Stæder,
 Gaa hen, beskue den Sted, hvor hun fuld straalet
 staar,

Naar hun i ald sin Pragt i Middags-Lavet gaaer.
 Kiig og imidlertid blant Nordens Mørkheds Fielde,
 Hvor Herrens Almagt staaer i Klippers Nar og Velde,
 Hvis hornet Kamme sig snart op mod Himlen
 skraaer,

Dg med utrolig Høyd' flux over Skyen gaaer.
 Mand skulde tænke det, at, om mand kunde stige
 Fra Dødens Vilkaar op i dette Jorde-Rige,
 Da skulde det vel skee udi det Klippe-Land,
 Hvor høyt i Luft og længst fra Jord mand vandre
 kand.

Mens

Mens al! den grumme Død sit Regimente strekker
 Til alt, det Aande har, og Adams Børn optrækker,
 Om end de boer saa skönt, som i et Paradiis,
 Og, om de glee end hen paa længste Norlands Jis.
 Vi bær den Maddike af Dødens Gift og Galde,
 Udi vor lønlig Barm, som Slangen sodt indtalde
 Udi vor Moders Liv, hvorved vor Fader blev
 Forgiven, og sin Død til alle Slegter drev.
 Det vil ey gielde nu, om end vi kunde svinge
 Mod Stjerne-Huset op, vi fører under Binge
 Det skjulte Dødens Sting, som selv vi ikke seer,
 Hvorved vi dratter need i Gravens Muld og Leer.
 Det hjælper ey, om end vi stoed i Klippens Krone,
 Og vel sad fast i den graa-musset Kampe-Throne;
 Den Slange-suedig Død til os dog finder Sti,
 Saa Moses ikke selv paa Nebo Bierg er fri,
 Det baader ey, om end vi fandt den beste Mine
 Af Nordiske Metal, og, om vi kunde trine
 Need i Afgrunden til Guld Aarens rige Bæld,
 Vi faaer dog ligevel betale Dødens Gield.
 Det skaaner ey, om end vort Kiød, som Rosen males
 Af Ungdoms Blomster-Blod, og om der meget prales
 Af Styrke, Vælde, og hvad Verden give kand,
 Det skal dog skæmnes alti Dødens Skygge-Land.
 Det frier os ey, om end med megen Dyd og Ære
 Vor Liv er smykket om, saa vil dog Tiden tære
 Vor røde Saft ved een og anden Svagheds Jld,
 Indtil at Døden naaer sin Avind-syge Bild.
 Sulanna Tönder, du har ogsaa maat betale
 Din Dødes-kyld og Gield, som Sygdoms sterke
 Dvale
 Dit Hiertes Fæstning, dit det Dydesfulde Bryst
 Antastet beftig har, ja slet fra Siælen kryst.

Den Aande, som du her i Verden vilde drage
 Til Herrens Frygt, og til din ægte Mand og Mage
 Alt giøre Liv og Lyst, den blev dig tung og trang,
 Indtil du endelig forlod Naturens Gang.
 I dine beste Aar du maatte Afsted tage,
 Og følge Døden, der dit Levnets Fryde-Dage
 Ved Velstands Søle-Lys i Glæde-Blomster stoed,
 Da Dødens Segel kom, og hug dem af for Fod.
 Dog er du ikke saa aldeles fra os revet,
 Alt jo dit Minde er med ævig Trostfab skrevet
 Udi din Husbonds Siæl, ja alle, dig har kiendt,
 De sige, at dit Liv, men ey din Dyd, er endt.

No. X.

Tilbørlig Uerminde

Over

Den Høy-agtbare og Vel-fornemme Mand,
 nu Salig hos Gud,
 Caspar Christopherfen Schöller.

af

Th. Kingo.

Saa bliver intet meer af Mennisket tilbage,
 Naar hand har sluttet til sit Levnets søye Dage,
 End kun det blotte Navn, det øvrige forgaaer,
 Og som en flygtig Damp for Solens Ansigt staaer.
 Tag Bleen ifkun frem udaf din Barne-Bugge,
 Leg Jorde-Skiorten hos paa din Lig-Kistes Lugge,
 Og regn os rigtig op, hvad mellem begge du
 Af Lykkens feyreste Kand rigtig kom' ihu.

U

Har

Har du paa Lyffens Hiul i Gange-Boggen aget,
 Og din Oprindelse fra store Herrer taget,
 Har du end gyldne Spiir omdreyet med din Haand,
 Og Folke-Hierter havt, saasom en Brie-Baand.
 Har blanken Skiold og Hielm dit Fædre-Baaben
 prydet,
 Og Lyffens fulde Horn er over dig udgydet ;
 Har du med eget Sværd dig hiulpet vidt omkring,
 Og dermed trinnet høyt i Verdens falske Ring.
 Har du din Lykke søgt med megen Matte-Baagen,
 Og havt din Verdens Lyst udi din Pen og Bogen,
 Og dermed ført dit Navn til den ukjendte Mand,
 Ja viist dit Ryktes Soel i Verdens lærde Land.
 Har du med stoer Fornuft eu vigtig Handel drevet,
 Og dine Lænders Børn ti tusende bebrevet
 Af Mullen-hielmet Mynt og Dye-kjære Guld,
 Hvoraf din Kiste var saa overflødig fuld.
 Har ogsaa du dit Seyl med hver en Vind opbundet,
 Og Brødet søgt saa vidt, som Verden den er rundet,
 Ja halket dig med Strut i mangen Havne-Bugt,
 Hvor farlig Vand og Beyr har mangt et Dye luft.
 Har du din Faders Jord med egne Oyer pløyet,
 Og med din Malke-Koe har været ret fornøyet ;
 Har du dig ogsaa født kuns med din Hyrde-Stav,
 Og baget tit dit Brød udaf dit ringe Drav.
 Vær, hvo du være vil, du skal omsider legge
 Alt, hvad du haver havt, forinden Gravens Begge ;
 Mens Navnet ene skal tilbage blive her,
 Naar Venner dig har gjort den skyldig Jorde-Færd.
 Kand da din Efter-Sød sig i dit Navn forlyste,
 Og end af dine Been med Frygt og Glæde ryste,

Alt,

Alt, hvo dig haver kiendt, med Rette sige maa,
 Det mand udi dit Bryst ald Trocksabs Spejel saae.
 O! vel er levet da; det Liv ey Døden føler;
 Og slikt et ævigt Liv frembragte Caspar Schöller;
 Hvorfor hans ærlig Navn vel med hans Liig fand
 gaae,

Men siden her hos os u-jordet ævig staae.
 Jeg hannem aldrig meer, end udaf Navnet kiendte,
 Om jeg derfor et Lys hos hans Lig-Riste tændte,
 Var det min Skyldighed, og, om jeg tav, som
 Steen,

Saa var det Ære nok udi hans døde Been.
 Saa hviler, hviler vel, i Levninger og Afke,
 Som Graven er betroet, I skal omsider braske
 Med herlig Engle-Skif, og blive lutter nye,
 Naar sidste Verdens Dag begynde skal og grye.
 Imidlertid vi dig saa vel skal eftermale,
 Saa længe Norden har de faste Klippe-Pæle,
 Og sige: der du blev af Døden Hierte-kryst,
 Da foer en Himmel-Sjæl udaf dit ærlig Bryst.

No. XI.

Paa Kong Christian den 5tes Hiem-
 komst fra Holsteen til Kiøbenhavn
 d. 1 May Anno 1672.

af
 Th. Kingo.

Velkommen vnskte Dag, bliv fuld af Lyst og Glæde,
 Bred Silf og Salighed paa Kongens Ære
 Sæde,

Nu kommer hand igien med Blomster i sin Favn,
 Med Hiertet til dit Liv, o store Kiøbenhavn;

Og hvert hans Reyse-Fied var Jorden alt til rede,
 At giøre tusend Suk ved Solens milde Heede,
 Udaf sin ringe Barm til ydmygst Kiendetegn,
 At Kongen æres skal af hver sin Arbe-Egn.
 Lad lyne Bolden om, lad Alvind selv og blunde,
 Lad Dunre-Bassen gaae udaf Cartovers Munde,
 Gjør Himlen gandste fuld af sllig en Nygtes Bind,
 At Danmarks ævig May gif nu med Kongen
 ind.

No. XII.

Ao. 1685 in Julio, da Christianus 5tus
 reyeste over de farlige Klipper i Norge.

Saa kneyser Norge med de Himmel-høye Fielde,
 Udaf hvis Afgrunds Bug Guld og Gold-Narer
 vælde;

Hav, Elve, Skov, Bergfisk og Fugle, Frugt og Fæ,
 Ja Kiøbmands Handel groer af Gran og Fyrre-
 Træ.

Hvor ey Naturen dig har givet Kampe-Bolde,
 Din væbned Love der med Skandse-Klœ vil holde,
 Og giøre sikker Værn. Dog er du fastest, hvor
 Du fandt Kong Christian den Femtes Fode-Spor.

Syv Uger, Dage tre hand reyeste dig til Ende,
 Og lod sin Naade, Flid og Omhu for dig kiende.
 Mens Lauerviig har Vand og Dovre-Field kand
 staae,
 Skal derfor Kongens Navn og Roes om Verden
 gaae.

No. XIII.

No. XIII.

Paa Salig Drude Worms Liig-Kiiste.

Som Blomsteret i May gaaer ud ved Regn og Storm,
Saa faldt i Ungdoms Aar den yndig Drude Worm.

Her gjemmes hendes Støv til Himlens blide Vaar,
Som har nødt Liv i Gud i hart ad sytten Aar.
Saf, Læser, tag din Malm i Minde, hoor du gaaer.

No. XIV.

Under Justice-Raad Edward Kruses
Skilderie, som døde Ao. 1695.

Se, Læser, intet paa den Ligning, disse Skygger
Paa Edward Kruse gjør; thi under dennem bygger,

Det ingen Mester med sin Pensel eller Preeg
Ufriske kunde, thi hans Kunst det oversteeg.
Men gjør dig Tanker, at du seer ham her i Live,
Med sund Forstand og med et vaaget Dye drive
Sin Konges Nytte med ald Billighed og Skiel,
Foruden Svig; saa seer dit Sind ham treffed vel.

No. XV.

Under hans Frues Catharina Hemers
Skilderie, som døde 1694.

Solt Kunst, forvar dig selv, at du dig ikke skiemmer,
Om du ey treffer ret Frue Catharina Hemmer.

Bort med de Skygger, som den Dyde-Glands for-
blummer,

Og den Belevenhed i hendes Læber dummer.

Risf Dyen, fuld af Tugt, hvoraf mand Sindet dømer,

Set Brystet Blomster-fuld af alle Ting, der sømmer.

Det ædle Qvinde-Kion, fører dem for Solens Dye,

Saa skal du hver Mand's Sind og Domme først for-
nøye.

No. XVI.

Belædle

Sal. Christen Caspersen Schöller,
Assessor udi Høyeste Ret og oberst Borge-
Mester udi Kiøge, døde 1677.

til sidste Ære og Amindelse
af Th. Kingo.

Hvad vil mand meere, naar mand Lobet vel har
endet,

Og Salighedens Maal paa Jorden er oprendet?
Hvad vil mand, naar mand dog er nok af Dage
mat,

Og har sin Grav omkring med Roes og Ære set?

Er da ey Hvilen god? hvi skulde mand da længe
Fortøve, før mand gik med Hiertens Fryd til Senge
Til sine Fædre, som i Haabet sove sødt,

Og venter Liv i det, som nu er hos dem dødt.

Mand seer, at Hvilen er for alt det, haver Plande,
En Himmelsfalden Dug i deres trælsom Baande:

Den Siæl, som ikke her af Raft og Hvile veed,
Skal snarlig af sin Krop slet worde mat og kied.

Saa

Saa haard er aldrig end en Hiernesbrystet Kiempe
 I Marken skicket ud til Fiendens Magt at dempe,
 Naar Skjorten barket er af Stov, af Sved og
 Blod,

Hand jo skal sande det, at Hvilen jo er god.

Saa længe tvinges ey den Lærdoms-gierig Hierne
 Med megen Natte-Vagt og sildig Aften-Stjerne,

Der gives jo et Nis oppaa den tygget Ven,

Og Hvilen bliver dog en heel tierkommen Ven.

Den Time-bunden Mand, Daglonneren hand sukker,

Og søger efter Røe, naar Arbejds Byrde bukker

Hans Verke-sulde Ryg, omfiont hans Løn er

Guld,

En Søvn er dog saa sød, og Hvilen Sukker-suld.

Lad Seylings-Manden langt omkring i Verden slaffe

Paa Havets rige Vand og farlig Bølge-Bakke,

For Ophirs skionne Guld, som tit gjør liden Gavn,

Dog ofte købte hand for Guld en rolig Havn.

Træl-bunden Bonde-Mand, som meest for andre

sveder,

Og med sin fattig Plou for andres Rigdom leder,

Om tit hand gaaer til Sengs, spist af med Vand og

Brød,

Oppaa hans Pus og Palt er dog hans Hvile sød.

Saa stunder alle til sin Koelighed og Hvile;

Hvi vil da mangen til sin Uroe daglig tile,

Og ynsker, Livets Maal med Uroes Længde maa

Forhindre deres Kiød sin Koelighed at faae.

Siig, hvad du baade kand, om end du maatte vaage

Et hundred Aar og meer, for Dødens dumme Taage

Dit Dye lukte til; din Hjelpe-kræfte dig

Var dog en daglig Død og Sorrow endelig.

Lad Livet blive fuld af tusendfoldig Glæde,
 Lad Lykken sette dig i Verens høye Sæde,
 Din Lyst (det Skygge-Løst) har meer end Trældom
 nok

Og Lykkens Boble-Bert er kun en Stunde-Blof.
 Lad Venner savne dig med kærlig kroyet Arme,
 Og skybl dig, mens du kand, i deres Elske-Barme ;
 Lad dem kun svære det, de for dig vilde døe,
 Den Haandskrift er dog Skarn, som tegnes kun paa
 Høe.

Lad være, det du kand paa Gunst og Yndest bygge
 Et synlig Jise-Slot, og af en Svinde-Skygge
 Kand have nogen Læ, det er dog Flikkerie,
 Som ey fra Ubestand endnu er bleven fri.
 Hvor salig derfor er den Mand, som aldrig yndte
 Det Jordist Paradiis, som falske Lyster pyndte,
 Alt hand jo kunde, naar hand frilig vilde, gaae
 Det Himmels-Paradiis med salig Lyst at naae.
 Du gamle Schøller, du, hvis graa Haars Krone
 smykked

Dit ærlig Levnet, og det gode Navn har trykket
 Med ubesminket Roes oppaa din Hvile-Grav,
 Og paa de Børn, dig Gud din Dyd at arve gav.
 Dit Levnets Cirkel var en ærbar Omgangs Bane
 Hvis Middel-Punct ey var en Ondskabs Slyve-Fane,
 Men Dydens Klippe-Foed, hvorhen dit Dye saae
 Et roligt Anker-hold for Livets Skib at faae.
 Du sad med Ere i den Høyste Rettes Sæde,
 Thi du med Ret og Skik den nedrig Ret beklæde
 I mange gode Aar, saa ingen i din Haand
 Med Guldet gjorde Ret til Urets Bøye-Baand.

Din

Din Handel rædelig og rigtig var med alle,
 Du lodst den Fattig ey forgiæves paa dig falde
 Om Hielp og Redning, du lod ey hans Sukke gaae
 Med Hævne-Strig op til Guds Port at banke paa.
 Du stiget op, og blev af Rigdom, Ære, Dage
 Besmykket rundelig, og, der du skulde tage
 Din Hvile, blev din Siæl indhimlet, og var glad,
 Alt og paa dine Børn dit Dyde-Stempel sad.

No. XVII.

Under Christian Caspersen Schöllers
 Portrait.

Sm fordum Ærlighed, oprigtig Troe og Love
 I gammel Dannes Dragt nu skulde gaae til
 Hove,
 Og lade speyle-see sit Hierte, Haand og Mund,
 Foruden Mummets-Loy og Hove-farved Fund;
 Da fik den laane sig en Dragt af denne Skygge,
 Hvor Christen Schöllers Skik, dog ey hans Liv mon
 bygge;
 Men, var hans Liv heri, da mangled ey et Grand
 Af alt det, som staaer an en skaffens ærlig Mand.

No. XVIII.

Den Dyd-ædle Salige
 Anna Rasmus-Daatter,
 Christen Caspersen Schöllers efterladte Hu-
 strue, som døde 1669.

til sidste Ære og Almindelse
 af Th. Kingo.

Det er et Honning-Liv ret midt i Dødens Galde,
 Alt mand de Fromes Støv fandt som fra Døden
 falde,

Og i den Orme-Muld en Engle-Mine faae,
 Som just fra Paradiis og deres Dyd mon gaae.
 Vor Liv er ellers suurt, og i vor Fødsels Glæde,
 Som andre mores ved, vi selv tar paa at græde:
 Den spæde Jammer-Dug paa Kinden falder ned,
 Og salter os vor Mund, før vi af Sukker veed.
 Naar vi paa Moders Knæ smil-Dyet smakte-suer
 Med Tand-løs Gummer de Naturens Melke-Druer,
 En Orm i Livet snart gjør slige Knib og Saar,
 At hun for Milder-Barn en Græde-Dægge faaer.
 Naar i vor Gange-Bogn vor Snuble-Knæ vi sette,
 Og rulder os herom paa de forordnet Plette
 Udi en ringe Jord, mand med et Æble kand
 Os lokke runden om, til Dyet staaer i Band.
 Saa glad en Barndom er os aldrig udi vente,
 At Lykken vil sig ind i hvert et Fodspor prente.
 Vor Spire-Palme vil hos Græde-Bekken groe,
 Og Rosen-Knoppen sig igiennem Torne snoe.
 Til vor Bankundighed en Sorrig ofte trenger,
 Naar Græde-Stuen mand med Sorgen-Ley omhens
 ger,

Fordi Forældre skal til Graven iilig gaae;
 Tit før vor egne Skoe vi vel kand drage paa.
 Hvad har vi dog, som i vor Ungdom kand os glæde,
 Naar af vor Moders Skød og Duns-Knæ vi træde?
 Hvad er der, som os kand en varig Lykke faae,
 Der ey, som kronet Ny, vil falde fra sit Straa?
 Paa Sundhed kand vi ey vor Leve-Længde sette,
 Den faaer i Støde-Maal Forandrings farlig Plette:
 Den røde Rosen-Kind, de Marve-fulde Been
 Har intet luttret Blod fra Dødens Dræbe-
 Meen.

Paa

Paa Rigdom kunde vi vor Haabnings Slot ey bygge;
 Thi Rigdoms Skinne = Tøi er kun en Vandres
 Skygge,

Der gaaer fra Haand til Haand, og kaster Mørk-
 hed paa

Hver Siæl, der alt for høyt i hendes Lyst vil gaae.
 Om Himlen har os Held og hulde Venner givet,
 Som Hielpe = Stykker og Ryg = Støtter her i Livet,
 Hvor tit maa den, som før gik udi Venne = Vall,
 Hiert = kippet enlig staae blant Venne = løses Fall?

Nu Himmel = tages tit vor beste Ven og Frende;
 Nu kand sig Lyffkens Blad snart for en Broder vende,
 Saa hand ey hielpe kand; Nu kand en anden faae
 Et Lyffe = Spring, saa til hans Dør vi tør ey gaae.

Hvad møder ey udi det kærslig Egte = Sæde,
 Som Høyden er udaf vor verdslig Lyst og Glæde?

Der er, Gud veed, der er et vidt Gardine = Heng
 Udaf Bekymring om den glade Brude = Seng.

Der piper Sorgen med den ynste Livets Grøde
 I Frygts og Haabnings Tørn, der seer maud hver
 Dag møde

Den flittig Fader = Haand i megen Arbeyds Sveed
 For Børn, som ey endnu af Bærings Corrig veed.

Der er det, hvor saa tit den Dyne = Græde = Kilde
 Maa salte Taare for sin beske Lyffe spille,
 Fordi her skiares af det kærslig Egte Baand,
 Som før var Glæde = knytt med Herrens hellig
 Haand.

Der øses Jammer ud i lange, lange Bekke,
 Som kand til mange Nar og mange Siæle strekke,
 Fordi at deres Dyd og Fromhed aldrig kand
 Afstoes med megen Tids væmodig Sorge = Vand.

Du

Du deylie Anna, du vor Schöllers Egte-Mage,
 Eilftad, at jeg din Koes maa med din Affe tage
 Til Verdens Lys igien, enddog du agter haant
 Om ald den Koes, fom er af Jord og Verden laant.
 Guds Helgene vi kand ey anden Ere giøre,
 End deres Navn og Lob med billig Priis udføre;
 Vi veed vel ellers, at din Koes og Ere staaer
 Hos Herrens Throne, hvor vor Sands slet intet
 naae.

Her har jeg seet, at du dit Liv har vel fuldendet,
 Og Livets trange Maal i Troen fyrig rendet.
 Hvad Ere, Rigdom, Held og Benner giøre kand,
 Det faldt dig lykksom til i den u-ftadig Stand.
 Gud gav dig Hæders Børn, en Mand af Held og Ere,
 Som Sorgen for din Død til Døden vilde bære.
 Saa tog du Affheed, der din Dyd var kommen paa
 Saa høyt et Trin, fom faa blant Verdens Svinder
 naae.

No. XIX.

Under Hendes Skilderie.

See her en Anna, fom med alle Dyder smykked
 Sit u-besmittet Liv, hvor Herrens Naade trykked
 Et Segl i Barndoms Aar, af Ere, Ynde, Held
 Paa hendes Hierte, fom var alle Dyders Væld.
 Nis hendes Ansigt, fuld af Tugtighed og Ere,
 Lad hendes Adfærd fuld af Dannes Fromhed være:
 Slig Dyde-Farver, fom best skildrer hende af,
 Giør hende Liv, fom midt udi den mørke Grav.

No. XX.

Ad

Insignia tropæa & merita insignia
 Illustrissimi & Excellentissimi Herois
 & Domini

Dni NICOLAI JUEL,
 Dni de Tosing, Erichsholm & Tot-
 terupholm, Ordinis Elephantini E-
 quitis aurati Sac. Reg. Maj. Architha-
 lassi, Consilarii Intimi & in Colle-
 gio Navali Præsidis, &c. &c.

Nunc in Cœlis Beatissimi,
 sic alludit

Illustrissimæ Julianæ Familiæ

Debitor perpetuus

Th. Kingo.

D. Episc. Fion:

Heus! pete, Fama, polos, vastumque effusa per or-
 bem,

Remigiô alarum, quâ patet aura, vola.

Æternos tuba prompta sonet resonetque Triumphos,

Amplaque vitrici parta tropæa manu!

Quas lauros palmasque tulit GENEROSUS JULUS,

Buccina veridico gutture mota tonet.

Agmina dic quoties rostrata in Tethyos arvis

Duxerit intrepido pectore, forte manu.

Vectus aquis inter fluitantes æqvore sylvas

Et portentosas ignivomasque rates.

Quot

Quot numerò naves, dices tot adesse Chimæras,
 Inque Codanoniis nidificasse fretis.
 Bellerophon sed Julius eas vel vindice dextra
 Captivas duxit, merfit, abegit ovans.
 Sic Jove dante vedit Victor provolvere pronus
 Ad Jovis Arctoi clara tropæa pedes.
 Infere, Fama, Viros fastis durabilis ævi,
 In magnis primum qui meruere locum.
 Jactat Roma suos Fabios fortesque Camillos ;
 Enumeret Gallus nomina magna Ducum.
 Hispani, Batavi &c, reliqua cum gente, Britanni,
 Heroes monstrent indomitosque Viros !
 Emineant vecti nitidis super astra Quadrigis !
 Contiguus summis Danus Julius erit.
 Intra, Fama, polos veterisque Insignia stirpis
 Stellæ da Superis, à Jove pauca petes.
 Scilicet ut meritis radiet Victoriis Juli
 Strenua progenies, has imitate faces.
 Una, Tridentiferi qua ad lucet ad æquora regni
 Ut micet Arctois utile sidus aquis.
 Altera, quæ geminis lucet suffulta lacertis,
 Offerat ut cœlis, quod tribuere, jubar.
 Donec in astrifero rutilans figatur Olympo
 Fixaque Magnaminis sit Cynosura Viris.

Troste-Brev.

Til

Den Høy-ædle og Velbaarne Frue
Frue Margaretha Ulfeldts
Sal. Hr. Niels Juels,

Der Hendes Velbaarenhed var paa Taassing,
sendt fra Fraudegaard Ao. 1697 den 13 Augusti
af Th. Kingo.

Soyædle Frue! Du standhaftige Mandinde,
Af Dyders gamle Roed, en Himmel-artet
Qvinde,

Eilsted, at jeg med dig et lidet tale maa,
Dg udi Sorgen dig til Troste-Tanker faae.
Jeg veed vel, Himlen har forud dit Hierte inde,
Alt ey min svage Aand kand slige Ord besinde,
Dg nævne dig til Trost, som du jo førre veed.
Laan mig dit Dre dog udi Taalmodighed.

Drag Sørge-Dekket lidt bort fra dit Himmel-Dye,
Der hovner ved din Graad, der rødner ved din Nøye
Dg megen hyle-Regn, lad Sorgens stridig Elv
Ey saa bortskylle og fordrukne slet dig selv.

Hold dog igien med de dyb-tagne Hierte-Suffe;
Guds Aand er for din Dør dit Bryst at vil oplukke,
Hvorved din ædle Siæl skal kraftig Lindring faae;
Guds Læge-Finger vil dit Hierte pæge paa.

Alt Verden veed, at du Skiold-baarne Krigerinde
Har tabt saa meget, som du ey igien kand finde

I hees

I heele Verden, om du hende seyled om,
 Og til det yderste af Jordens Ende kom.
 En Mand, der havde Gud og Dyd i Sind og Hierte,
 Fra hand af Rode rand, og siden stedse lærte
 Ved dem at styrke sig, saa hand gif sikker op
 Ved Dyde-Trin at naae til Verens høye Top.
 En Mand, en Kongens Mand og Fædre-Landets Ære,
 Der i sit tause Bryst meer Manddom vidst at bære,
 End mange, der ved Pral og svadsig Tale veed,
 At bryste sig af Mod og stolt Mandhaftighed.
 En Mand, der gif saa jevnt, og vovede sin Trosø,
 Hvorhen hand Ordre fik; Hans Hu, hans Sind og
 Dye

Paa Gud og Kongen saae, det var hans Søe-
 Compas,

Og ald hans Jdræt kun et Æres Speyle-Glas.
 En Mand, der Himlen selv har givet Held og Lykke,
 Sin Konges Baaben med u-trolig Seyr at smykke;
 En Mand der tordnede sin Fiende tit i Grund,
 Og farved Søen med hans blodig Bryst og Mund.
 En Mand der priselig sit Skiold og Hielm ophengte,
 Og indtil Ævighed med Lob og Yndest trengte,
 Om hvilken Sandhed selv (Trods Avind) vidne
 fand,
 Hand var saa brav, som Een, der seyled har paa
 Strand.

En Mand, der var, nest Gud, dit Hiertes store Glæde,
 Og kydske Kiærligheds inlenked Himmel-Kiæde,
 En saa fuldkommen Mand vi veed du haver mist.
 Jeg veed, du svarer: Al! det er, desværre, vist.
 Mens ikke dog forsagt. Lad Himlens store Dye
 Fordeele Sorgens Skye; Dit modig Hierte bøye

Sig

Sig under Herrens Haand, indleg der ald din
 Nød,
 Saa faaer du Trøst, omfkiønt din brave Mand er
 død.

Hand er dog ikke død; Hand i dit Hierte lever,
 Omfkiønt det væner sig, og ved hans Afskæed bæver;
 Hand lever dog hos Gud, som er hans Liv og Lyst;
 Did sigtede hans Troe udi hans Christen Bryst.
 Du seer ham daglig sig i eders Børn afmale,
 Som slegter paa hans Dyd, og vil dig overtale.

Til Trøst og Hierte-Taal, ja bede Gud, du maa
 En ret fuldkommen Høst af deres Frugter faae.
 Saa lad da Sorgen ey for hart dit Hierte banke,
 Men gjør dig altid om din Juel en Livets Tænke.
 Lad Sorgen sømmelig indgrendses til sit Maal,
 Bland nogen Honning ind udi den bittere Skaal.
 Hver Bølge, som der ind paa Taaling Bugter bryder,
 Tænk, den med Hr. Niels Juels navnkundig Ære
 flyder,

Og vil erindre dig, hans Navn det lever, men
 Der udi Havets Svælg en Bølge er igien.
 Hver Vind, der Taaling Slot vil susse paa og brage,
 I andre Tænker skal du den slet intet tage.
 End det er Rygtet om din ærlig Hr. Niels Juel,
 Der farer Verden om udi en ævig Ruul.
 Tænk endelig, og tak Gud for sin store Naade,
 Der hannem er beteed. Hvor stor og overmaade
 Skal Himlens Ære sig for eder begge tee,
 Naar for Guds Ansigt du skal ham i Glæde see.

Den nyekomne Jesu Christi Vode,
 Den Belædle og Belbyrdige Jomfrue
 Jomfr. Barbara Helena Schöller,
 Paa Hendes Fødsels og Christendoms Dag
 til Lykke in Ao. 1686.

af Th. Kingo.

Saaer alle Naader gaaer, og lader eder finde
 Alt favne Barbara Helena Schöller-inde,
 Og pryder hendes Liv fra hendes Fødsels Stund
 Kom Jesu, Juule-Barn, lys hende med din Mund!
 Mod Juul hun vilde dig udi din Krybbe giæste.
 Saa snart paa Verdens Lys hun fik sit Dye-Fæste,
 Da blev hun offret dig, fik Daab og Christendom,
 Og ved din Pagtes Blod i Herrens Naade kom.
 Sag hende derfor an, glem ej din Vode-Stamme:
 Giv hende Frembert, og lad alle Dyder amme
 Dit eget Foster op, at hendes Spirer maa
 En ævig Fremgang til Guds Vres Frugter faae!

No. XXIII.

Over Hr. Gerners Raaber-Stykke.

Saa seer den Herrens Mand, vor Gerner ud af
 Dye,
 Sin Konges hulde Mand, som Fiender ey kand
 bøye,
 Hvis lærde Mund og Pen Guds Wiisdom fører
 frem,
 Hvis verdslig Klogskab og hvis Skialdre-Kunst har
 Klem.

Af Raaber-Stik mand ham dog ej saa lige Kiender;
 Men, hvo hans Bøgers og hans Skrifers Blade
 vender,
 Hand seer, hvor høyt hand gaaer i Lærdom og Fors
 stand,
 Og derforuden er en Hiertens ærlig Mand.

No. XXIV.

Over Steenen.

Som blev skaaren fra Doct. Ole Borch, og
 findes paa Sølv-Effen i Kunst-Kammeret ved
 Bibliotheket udi Collegio Mediceo.

Ser er den Morder-Steen, som stak med Dødens
 Fork,
 Og tog til Graven vor udødelige Borch.
 Den lærde Verden fik her ved et Hiertens Meen;
 Gaf, Læser, gaf og græd, om ey du selv er Steen.

No. XXV.

Allerunderdanigste Erindring og Lyk-Dnske
 Til

Den Stormægtigste Monarch
 Kong Frederich den Tjerde,

Konge til Danmark og Norge 2c. 2c.
 Paa Hans Majests Fødsels Dag den 11 Oct. 1702.

See! mægtig Konge, see, hvor Dagens Dønbryne
 I Morgen-Røden seer, og giver os at syne,
 Hvor hand lykfsalig op paa Firmamentet gaaer
 At slutte et, og staae paa Vagt for mange Aar.

I din Regierings Tid Soel, Maane, Stierner møder
 Ved den allmægtig Haand, som dæmper, dræber,
 døder

Alt det, som Kongens Liv og Fred kand staae imod,
 Og Lykke-Grendser gjør vit for Hans Konge-Blod.
 Thi alle Dage vi vil stræbe for den Ære,
 Hvem i hans Levnet den Lyksaligste maa være,
 Ja Maaneder, som har i Dage deres Fall,
 Vil baade først og sidst i Tiden ynke Ball,
 Alt føre Kongen til Liv, Seyer og Raades Fylde,
 Som Himlen vilde selv besegle og forgylde!
 Gaf Tid, og kom igien, fornøye Hans Fødsels Dag,
 I mange Aar med Fred og Himlens Velbehag.

af Th. Kingo.

No. XXVI.

Allerunderdanigste Lyk-Ønske, ved det Nytt-
 Aars Indgang 1703.

Til

Kong Frederich den Fierde.

Blink op igien med Lyst paa Himlens store Kunde,
 Du Verdens Dye, som et Nit maa aldrig
 blunde;

I Aftes, som du gif det gamle Aar forbi,
 Da havde du det i et ævigt Slutterie.

Op Soel, og lad dit Lys fra Himlens Throne tænde
 For dette Ny-Aar, lad din Straale-Vogn omrende
 Paa Himlens herlig Huus, ved hvert et Himmels

Tegn,
 Som Folke-vid optænkt har i den Stjerne-Egn.
 Giv,

Giv, Himlens Gud, som har Planeter under Dye
 Og Stierner i din Haand, at alle Ting sig føye
 Til Liv, til Lykke og til kronet Fryd og Fred
 For Kongen og hans Huus med ald Lyksalighed.
 Gaf Krig og Uroe, byg din Jammer-fulde Rede
 Langt, langt fra Kongens Land; gid Fiendens Vold
 og Brede,
 Som Dug for Solen, en asfmægtig Svindel faae,
 Og Kongen hvert Aar til ny Freds Regiering gaae!
 af Th. Kingo.

No. XXVII.

EPIGRAMMATA.

No. 1.

En ret sagtmodig Mand sig lader gierne sige,
 Og holder ey for Spot, en anden Mand at vige;
 En Ting dog er, hvori hand holder for en Spot
 At vige nogen Mand: det er at giøre got.

No 2.

At hver Mand har sin Gief, du os saa ofte siger,
 Vist nok, du meget ey heri fra Sandhed viger;
 Du siger os dernest, at du har ogsaa din,
 Men med de Vilkor dog, at hver Mand først har sin.

No. 3.

Du stoer og mægtig er, men det ey nok vil være;
 Gjør, at en ærlig Mand vil Gunst hos dig begiere;
 Gjør, at hand, om hand ey veed Gunst hos dig at
 naae,
 Sig med Bedrøvelse det selv tilregne maae.

Æ 3

No. 4

No. 4.

For smaa Børn synes stort, hvad du seer smaat at
 være,
 Nu, du er bleven stor, vor Verdens Pragt og Ære
 Og ald dens Duffe-Loy dig synes stor, fordi
 Du selv kun liden er; tænk efter nu, hvori.

No. 5.

Det for en fattig Mand er got at have Venner,
 Ey altid, før hand sig af deres Hielp betienner;
 Men, for hand allerbest hos Venner kiende kand,
 De Venfkab har for ham, og ikke for hans Stand.

No. 6.

En brav retfaffen Mand, hand veed at overbære
 Bold, Uret, Had, Foragt, og hvad det meer kand
 være,
 Zingen Maade hand bevæges kand derved:
 En Ting bevæger ham, det er Medlidenhed.

No. 7.

Skand fra dig tog dit Gods; Sligt Sierrighed kand
 gjøre,
 Mand løy dig ilde paa; dertil kand Had forføre;
 Mand dig med Spot beloe; sligt skeer udaf Foragt;
 Men hvilket har du vel da mest paa Hiertet lagt?

No. 8.

At Doctor Judas mig bagvasser og bagtaler,
 Jeg det ey hevne vil, jeg Hevnen Gud befaler;
 Dog har jeg denne Hevn, som i sig selv er stoer,
 At jeg saa leve kand, saa ingen Mand ham troer.

No. 9.

At hevne sig er sodt, hertil vil Magt og Evne,
 Den har ey, hvo der vil; Sig ey at ville hevne

Er got, om ikke sødt; men større Magt hertil
Og Evne vil endnu, den har dog, hvo der vil.

No. 10.

Hvo store Folk til Giest indbyder og traacterer,
Sit Huus med bedste Stads oppynter og stafferer,
Et Menneſke med Stads sit Grav-Sted pynter op,
Hvor Ormen ſkal til Giest udi hans uſle Krop.

No. 11.

Matthiis ſin Corrig ey, i hvo ham derom ſpørger
Eil nogen ſige vil; hand veed vel, om hand ſørger
For det ham ilde gaaer, det ſkeer med Næt og Skiel;
Men, ney, hand ſørger for, at det gaaer andre vel.

No. 12.

Jeg ſiger intet Nytt, jeg aldrig vil begiære
En høy-oplyſt Claus Mads ſin Skyldighed at lære;
Hand veed den forud ſelv; Frue Grethe ligesaa,
Alt, hvad jeg vil, kun er, at huſke dem derpaa.

No. 13.

Bed rige Bertels Grav Martinus græd ſaa ſaare,
Den Marmor-Kiſte ſlet blev vaad udaf hans
Taare;
Man ſpurte, hvi hand græd for ſlig en karrig Gildt;
Al! ſagde hand: er dog den ſkionne Marmor ſpildt.

No. 14.

Du dig til Løgner gjør, og om mig taler ilde,
Næt gierne Ont med Got jeg vederlegge vilde,
Og tale vel om dig; men jeg det ikke tør;
Ehi viſt nok mig med dig du da til Løgner gier.

Æ 4

No. 15

No. 15.

Hvor stor en Mand end er, ham Guld og Gyldens
 stykke,
 Ham Rang og Værdighed ey nær saa vel kand smykke,
 Som Dygtighed og Dyd; hand Priis ey vente
 tør
 Udaf hvad Got, hand har, men af hvad Got, hand
 gjør.

No. 16.

+ Paa gammel Alder Claus nu endelig begynder
 Saa saare hiertelig at græde for hans Synder;
 Hand største Aarsag har, den arme gamle Mand,
 At græde, for hand nu ey længer synde kand.

No. 17.

Hand ved en stor Mand's Fald de mindre tit seer
 glade,
 Og det ey strax, fordi de ham saa meget hade,
 Som for det er en Trøst i en fornødret Stand
 Iblant de store Folk at see sin Lige-Mand.
 De Bær, som sidde høyt, de synes altid smukke,
 Hvo best at flyve veed, dem allerheldst vil plukke.
 Hvad er det den en Trøst, som ey at flyve veed,
 At see den, der fløv op, igien at falde need.

No. 18.

En Ting i Verden er, mand tit til andre giver,
 Dog fielden selv den har; og hvem det givet
 bliver,
 Slet intet derved faaer; den hver Mand have kand,
 Og hvo den have vil, er en lykkelig Mand.

No. 19.

No. 19.

En rig og gierrig Mand, som aldrig nyder noget
 Af det, hand samlet har, hand er sin Arvings
 Foged;

Hans Foget-Dieneste vel synes god og skøn;
 Men tænk, det arme Slæb hand tienner uden Løn.

No. 20.

Retfærdighed og Fred hverandre Kys at give,
 Mand for et Velstands Tegn i Landet vil op-
 skrive;

Men hvad, om Udyd dem af Landet begge drev,
 Saa hvert et Kys, de gav, til Afssked givet blev?

No. 21.

At læse gammel Skrift du gjør dig stor Umage,
 Dog mueligt vel en Gief det skrev i gamle Dage,
 Og, naar du Gieffkens Skrift at læse ret har lært,
 Alt, hvad du læser da, er ikke værd en Bert.

Den beste Trost, du har, i det du dig bedrager,
 Og dig forgiæves med unyttig Arbejd plager,
 Er denne, at en Gief maa skee om mange Aar
 Med det, du skriver nu, det samme Arbejd faaer.

No 22.

Herre-Dieneste Johan har gjort sin Lykke,
 Foruden Hyklerie og noget Skalkes-Tykke
 At have brugt dertil; ham priser, hvo ham seer,
 Men jeg saa mænd endnu, hans Herre meget meer.

No. 23.

Hand om den Biise har vel mangen gang hørt sige,
 Hand i Lyksalighed langt overgaaer den Rige;
 Æ 5 Seg

Jeg skulde det og troe, om jeg ey ofte saae,
Den Biise uden for den Riges Port at staae.

No. 24.

Trogryggede Mathiis i Kroet gif at drikke,
A For Du sin Troye hos Mads Kroes Mand lod i
Stikke;

Gud lade, sagde hand, dig Gavn af Troyen faae,
At Troyen dig, som mig, saa just og passe maae.

No. 25.

To gange horer den, den tvende gange giver,
Som horer og giver snart, naar hand anmodet
bliver;

Hvo begge Deele, for hand bedes, gjør forud,
Hand giver, som en Ven, hand horer, som en
Gud.

No. 26.

Hand Sandhed ligne kand ved Pillen, som mand
giver
Dend Syge paa sin Seng; om Pillen ikke bliver,
Forgylt og vel svøbt ind, hand faaer den ikke need;
Vel den, som Sandhed da vel at forgylde veed.

No. 27.

Hed Svanens Hvidhed mand kand ligne alle Dy-
der;
Med Svanens Sang Gudsfrøgt, som alle Dyder
pryder;

Men Svanens søde Sang sig ey vel yttre vil,
Ey heller vil Gudsfrøgt, før Døden stunder til.

No. 28.

Het fielden nogen er fornøyet med sin Lykke;
A Hvor meget mand end har, mand lader sig dog
tykke,
Mand

Mand fattes meer endnu. Men hvem er vel den
 Mand,
 Som tykkes hos sig selv, ham fattes paa Forstand?

No. 29.

Det Avinds Plage er, at den ey strax kand være
 En andens Lige-Mand i Storhed, Magt og Ære;
 Hvi plager den sig ey, at den og være kand
 I Fromhed og i Dyd en andens Lige-Mand?

No. 30.

Johan at blive klog af Skade ey vil lære,
 For kostbart og for dyrt hand holder det at være;
 Hand tænker ey derpaa, at hver en fattig Mand
 Det paa en andens Pung for intet lære kand.

No. 31.

Om Dyden kaldes bør Lyksalighedens Kilde,
 Hvi klager mangan Een da, at hand lider ilde?
 Thi Dyden for enhver jo fri og aaben staaer;
 Udaf den Kilde ham jo nægtes ey en Taar.
 Vist nok er det, enhver til Dyden Udgang nyder;
 Dog er der vel den Dyd, mand frem for alle Dyder
 Vel skulde ynske sig at have Udgang til,
 Den mand ey har, ey faaer, hvor gierne mand end
 vil.

No. 32.

Claus Fielfras dygtig veed at drikke og at æde,
 Det er hans Hiernes Dyd, det er hans Hiertes
 Glæde;
 Hand dem og begge har kun til den samme Brug:
 Hans Hierne i hans Hals, hans Hierte i hans
 Bug.

No. 33.

No. 33.

Sanct Povel ved det Navn, en Romere at være
 Fra Jødens Dom og Straf befriede sig med Ære;
 Naar Christus komme vil engang med Straf og

Dom,
 Mon det da bliver nok at have Navn af Rom?
 Sig Rom har kaldet før ald Jordens Herkerinde,
 Men, nu, den ej dertil kand have Jordens Minde,
 En Herkerinde den i Himlen være vil;
 Af! Himmel har da Rom dit Minde vel dertil?

No. 34.

Bedragerie og Løgn til Menniskernes Føde
 Saa høyt fornøden er hos os, som Jordens
 Grøde;

Thi see! blant Verdens Folk af Sneesen meer, end
 Si

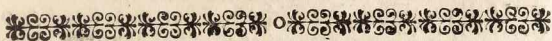
Har deres Føde af Løgn og Bedragerie.
 Saa vist sig Skalken af Bedragerie kand nære,
 Saa vist mand Daaren ey i Verden kand undvære:
 Den halve Deel af Folk, ja, flere, om mand vil,
 Af Hunger maatte døe, om Daaren ej var til.
 Hvo har da Skyld heri? Mon ikke Jordens Grøde
 Kand af sig selv forslaae til Menniskernes Føde?
 Jo vist; men Verden selv gjør, den ej kand forslaae,
 Og, at mand baade Skalk og Daare have maa.

No. 35.

Sornuften stræber nok os Nøysomhed at lære,
 Dog tvibles meget paa, at Nøysomhed kand være
 Hos os paa denne Jord, i hvad mand gjør os viis;
 Den var jo fordum ej engang i Paradiis.

See

See! Siælen kommen er fra Gud udi det høye,
 HERNEDEN intet er, som Siælen kand fornøye,
 Som Noæ Due den igien i Arken maae
 Til ham, som slap den ud, om hun skal Hvile faae.
 Ald Berdens Duffe-Løy hun nok igiennemstripper:
 Den ene Riødets Lyst hun for den anden slipper,
 Men det, hun elskte nys, det Huen nys stoed til,
 Saasnart hun det har smagt, hun det ej mere vil.
 Med sig Unøysomhed hun giver nok tilkiende,
 Hun er udødelig, og bliver uden Ende.
 Ald Jordens Herlighed, ald Berden, som den
 staaer,
 En evig Siæl for lidt til Nøysomhed forslaaer.

Indholden

No.	Over fjerde Samling.	Pag.
I	Phædri Fablers Eredie Bog	243
<i>Kingo.</i> II	Hyrden til sin Hyrdinde	276
<i>Kingo.</i> III	Th. Kingos Vers over Frue Gietrud Isenberg	279
IV	Thomas Kingos Mortens Gaas	279
V	Over Niels Juels Kirke paa Taasinge <i>Kingo</i>	280
VI	Paa Hans Høye Excellences Ulrich Friderich Guldtenlövs Sundhed <i>Kingo 1686</i>	281
VII	Under Politimester Claus Rasses Frues Raaberstykke <i>Kingo</i>	281
<i>Kingo.</i> VIII	Hofanna, eller allerunderdanigst Løf- ynskning til Kong Christian den Femte	282
IX	Th. Kingos Ligevers over Susanna Tønder	289
	X Th.	

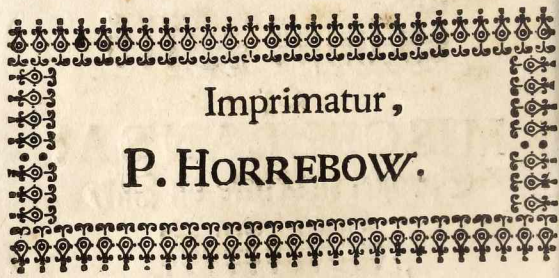
No.		Pag.
X	Th. Kingos Ligvers over Caspar Schöller	291
XI	Th. Kingos Vers over Kong Christian den Femtes Hiemkomst fra Holsten til Kjøbenhavn " " "	293
XII	Over Kong Christian den Femtes Reyse i Norge <i>Kingo</i> " " "	294
XIII	Paa Drude Worms Ligfiste <i>Kingo</i>	295
XII	Under Justitz Raad Edward Kruses Skilderie " " "	295
XV	Under hans Frues Catharina Hemmers Skilderie " " "	295
XVI	Th. Kingos Ligvers over Christen Schol- ler " " "	296
XVII	Under Christian Schollers Portrait <i>Kingo</i>	299
XVIII	Th. Kingos Ligvers over samies Hustrue	299
XIX	Under hendes Skilderie <i>Kingo</i>	302
XX	Th. Kingovii allusio ad insignia tropæa excellentissimi Dni Nic. Juel	303
XXI	Th. Kingos Trostebrev til Fru Margrete Ulfeldts Sal. Hr. Niels Juels " "	305
XXII	Th. Kingo over Barbara Helena Schollers Fødselsdag " "	308
XXIII	Over Hr. Gerners Raaberstykke <i>Kingo</i>	308
XXIV	Over den Steen, som blev skaaren fra Doct. Ole Bork <i>Kingo</i> " "	309
XXV	Over den høysal. Konges Kong Frider- ich den Fierdes Fødselsdag den 11 Oct. 1702 <i>Kingo</i> " "	309
XXVI	Nyt-Aars Vnske til den høysalige Konge Kong Friderich den Fierde <i>Kingo</i>	310
XXVII	Epigrammata " "	311

Samte Bind
Eil en
Samling

Af smukke
Danske Vers
Og
MISCELLANEA:
Sproget til Nytte og Siir,

Befordrede til Trykken i
R J O B E N S U B N,
Ved det andet Oplag udi Hans Kongel. Ma-
jestets privilegerede Bogtrykkerie, in Majo
Ao: 1742.

Imprimatur,
P. HORREBOW.

Phædri Fablers.

Fjerde Bog.

Feb. I.

Bæsten og Musene.

Det er, dig synes, lldet værd
 At ville Fabler skrive,
 Jeg, som ey har det, vigtigt er,
 Dermed vil Tiden drive.

Dog læs med Andagt denne Snak;

Det Vunder er at høre,
 Æsopi Kiebbemundet Paf
 Sig op, som Cato, føre.

Velden, der følger deres Spor;

En Ting mand ofte tager

For slet og ret af ringe Kor,

Dog ofte sig bedrager.

Det, som er skylbt, af dem er kiendt,

Der haver Sands og Hierne;

Chi det er ikke hvers Talent

At see Gassendi Stierne.

At jeg ey siger det for Nix,

Skal os en Bæsel viise,

Der gammel var, og vidste fix

Ufskyldig Muus at spise.

Nu hand af Alder lam og from

De Muus ey kunde fange,

D

Sands

Sandt Raad udi sin Alderdom
 Sit Forsæt at erlange.
 Sig solet over alt i Meel,
 I mørken Braa sig slengte,
 Strax kom en Muus, der blev hans Deel,
 Der hun at spiise tænkte.
 Det gif en anden ligesaa,
 Sa flere bleve bragte
 Om Livet, ingen gif derfra,
 Og vel de hannem smagte.
 Omfider kom en gav Krabat,
 En giennem trapped Broder,
 Og kiendte Strikken, Fælde, Kat,
 Og alle slige Noder,
 Hand merkte Pudsen, der hand fandt.
 Sin Fiende, løb tilbage;
 Skam faae du, sagde hand, saa sandt,
 Du er ey Meel i Kage.
 Poëten slutter Fablen her,
 Og gjør sig ey Umage
 Med nogen Lærdom, lader hver
 Sig een deraf at tage.
 Dog sees, at Ungdoms Sikkerhed
 Er fangen i den Snare,
 Som kloger Alderdommen veed
 Sig bedre for at vare.

Fab. 2.

Ræven og Bindruerne.

En Ræv forfult en Drue saae
 Paa Træet, men høyt den hengte,
 Sprang

Sprang strax, og meente den at faae,
 Til Dauren hart hand trængte;
 Sprang alt omsonst, dog gif sin Vey,
 Du, sagde hand, ey duer
 En Pib Tobak, jeg agter ey
 At spise sure Druer.
 Saaledes den, som fanger an
 Det, hand ey ud kand føre,
 Er Ræven lig, der laste kand
 Den Frugt, hand ey kand røre.
 Si gange slemmer er det Pak,
 Der beyler til en Pige,
 Men faaer en Kurv, ey veed den Snaak,
 Hand Pigen paa vil fige.

Fab. 3.

Hæsten og Bildbassen.

En Sommer-Dag Bildbassen fik
 I Ginde sig at søle
 I klaren Vand, og mod sin Skif
 Ey søgte skidne Pøse.
 Just var det saadan, hvor en Hest
 Var daglig vandt at slukke
 Sin Tørst, hand kom, og mod sin Giest
 Begyndte strax at pukke:
 Hør, Svin, hand siger, er du den,
 Der mig min Keller røver?
 Jeg ey saa fuul en Keller-Svend,
 Dig allermindst behøver,
 Gak til en Møding-Pøl, og der
 Dig tumble, bade, velte,

Sligt staaer dig bedre an, end her
 At skure skidne Belte,
 Fort op! Men Bassen var ey fey,
 Tog til at reyse Byrster,
 Bød Trods, bad Hesten gaae sin Vey
 Og drikke, hvor hand lystet.
 Er Vandet ey til alle ladt?
 Før du mig bort skal drive,
 I Steden for din Keller-Kat
 Jeg skal din Slagter blive.
 Nu Hesten saae hans hvasse Tand,
 Sig eene selv ey voved
 I Kamp, men fandt en Vandringsmand,
 Der strax Undsetning loved.
 Til Manden Hesten sig forskrev
 Ham paa sin Bag at drage,
 Og Byttet om det vundet blev,
 Hand eene skulde tage.
 Dermed det løs paa Svinet gif,
 Det fældes, Hesten siunger
 Victoria, men Piben fik
 En Lyd, der faldt ham tungere;
 Thi Rytteren, som denne Strid
 Fuldendte, loed ham vide,
 Hand vilde for beviiste Flid
 Hans Bag herefter ride,
 Var glad, at Hesten heynet blev,
 Hand selv ved Krigens Ende
 Vandt Bytte, det dog høvest skrev,
 Hand Hesten fik at kiende.
 Det arme Bæst, nu det blev nød
 Til Bislet, sig beklager,

Alt hand, for Hevnen var saa sød,
 Saa hart et Nag antager.
 Den ilde-sindet lære fand
 Af Fablen ey at haste
 Med Hevn, naar hand sin Overmand
 Maa selv sig underkaste ;
 Saaledes Rom kom til sin Magt.
 Af Nesse-Kongers Trette
 Monarcher Grunden haver lagt
 Til Riger ind at rette.

Sive captum sit, sive raptum, modò mihi sit aptum.

Fab. 4.

Poëten.

Alt Een fand tit med sin Forstand
 Ei gange mere giøre,
 End hundrede, derom jeg fand
 Et dygtig Vidne føre.
 Een til Athenen efterlod
 Sig trende Døttre, satte
 Sit Testamente paa den Fod,
 Fast ingen kunde fatte.
 Den første Datter smuk og glad,
 Men søgte, som en Taske,
 Alt faae de unge Junkre fat
 Alt føyte med og daske ;
 Den anden slet og tarvelig,
 Som nogen Bonde-Kone,
 Spandt, vandt med Møye, gjorde sig
 Umage for at skaane ;
 Den sidste, givet hen til Viin,
 I steden for at spinde

Sig mækked, fyldte, som et Svin,
 En fuul og garstig Qvinde.
 Sin Boe til disse Frøkenes
 Den Gamle vilde give,
 Dog deres Moder til enhver
 En Arving burde blive ;
 Og, naar de havde skiftet alt,
 Som Testamentet lydte,
 Da skulde de, hvis dem tilfaldt,
 Ey have, bruge, nyde ;
 Naar Godset siden svantes hen,
 Enhver af dem betaler
 For dets Værdi til Moderen
 Halvtredi Tusend Daler.
 Det rygtes strax, enhver Jurist
 Blev søgt derpaa at svare ;
 Men ingen var, der kunde vist
 Hans Meening ret forklare,
 Hvorledes ey at nyde det,
 Som skienket var, og ikke
 Annamme Renten ; Sligt med Ret
 Ey heller kunde skikke,
 At den, som ikke raadig var
 At pante, skøde, sælge,
 Var pligtig, om hand ey var Nar,
 Saa stor en Sum at tælle.
 Lang Tid gik bort, og Moderen
 Blev lige klog, omsider
 Paa gode Troe til Deelingen
 Foruden Retten skrider :
 Den løse Tøs fik til sin Part
 Sølv, Smykker, Klæder, Senge,

Og det, som passed hendes Art,
 Laqvayer, Knaber, Dreng; ;
 Den, som var duelig, Avlen fik,
 Med Harre, Plov og Bæster,
 Fæ, Faar, alt efter Bonde Skik,
 Naar Høsbond Gaarde fæster ;
 Den drukne Goe fik Ammer-Viin,
 Meubleret Huus og Have ;
 Men, sandt at sige, til et Sviin
 En alt for kostbar Gave.
 Saaledes Moderen udfandt,
 Til hver sin Deel at bære,
 Det Folket, som dem kiendte grandt,
 Og syntest rettest være.
 Æsopus ene derimod,
 O! sagde hand, du døde,
 Om du nu vidste, mand tillod,
 Dit Gods saa snart blev øde,
 Hvor vilde du fortryde paa,
 At kloge Folk, Athener,
 Ey kunde rettelig forstaae,
 Hvad Testamentet meener.
 Hand løste Knuden : Have, Huus
 Og Viin gav hand den Dvinde,
 Som skyede baade Viin og Huus,
 Men elskte meest at spinde,
 Til den, som tog sig tit en Taar,
 Laqveyer, Top og Setter,
 Men Jorde-Godset, Fæ og Faar
 Til Skisgens Deel indretter.
 Naar Deelingen saaledes skeer,
 Vil ingen af dem lide

Den Lod, som hver for Dyne seer
 Mod sin Natur at stride.
 Den fule Gast, for Viin at faae,
 Skal selge Serk paa Kroppen,
 Og Skiogen lader Agren gaae
 For Kniplinger til Toppen ;
 Hun, som hengiven er til Spind,
 Skal Huus og Have give
 For ringe Værd ; thi hendes Sind
 I Stillhed er at blive.
 Saaledes ingen nyde skal
 Sin Deel ; thi den de vrage ;
 Og Moderen sin Capital,
 Af hvad der selges, tage.
 Det er ey rart, at ene Mand,
 Naar mange for sig snakke,
 Er viis og klog, det haver hand
 Naturen for at takke.
 Udaf sig selv vel ingen har
 Fornuftens Pund at bære ;
 Men hver er dannet til det Kar,
 Som Gud det bød at være.

Fab. 5.

Musens og Bæselernes Krig.

Mt Muus og Bæsel ey er sikker,
 Hver Krambo-Dreng og Kierling veed,
 At disse tvende Republikver
 Ey slutte nogen stadig Fred.
 Ved smaae Partier de Krigen førte,
 Men aldrig skeede noget Tog,

Mand

Mand jo den viffe Tidning hørte,
 At Musen løb, sig stod som Drog,
 Den Spot fra sig engang at vende,
 Hver Høvding i den gandske Trog
 Om Hovedet lod Taffer spende,
 Og satte Knebbelbarter op :
 Med Skræk de vilde Fienden jage ;
 Men Tafferne, de satte paa,
 Var dem et Tegn, hvor efter drage
 I Orden frem, og mandig staae.
 Det er det sidste Tog, vi finde
 Af dennem ført, og er det Slag,
 Som sees afmalet til et Minde
 I Kroes Huse denne Dag.
 Thi da der blev med Padder kiempet,
 Som os Homerus efterlod,
 Blev Krigen strax ved Torden dempet,
 Foruden ud at styrte Blod,
 Da bleve Fyrsterne i Live ;
 Men her, nu Fienden fanger an
 Med Tænder, Klør at slide, rive,
 Hver smutter bort, som best hand kand.
 De Smaa sig frelse, men de Høye,
 Som havde disse Taffer paa,
 For Hullet lode Liv og Tøye,
 Ey kunde Fiendens Bold undgaae.
 De bleve fangne, nederslugte
 I Fiendens Hule Bom og Kroe,
 Da Bøfselen Quarteer ey brugte ;
 Thi Muus, som Tyb, er ey at troe.
 Som Tordenslaget treffer snarer
 Hin Ceder-Top, end Hessel-Rod,

Saaledes Modgang ikke sparer,
 Ey Purper, Scepter, Konge-Blod.
 Monarchen Liv og Krone vover,
 Men Undersaatterne de smaa,
 Naar først den største Pust er over,
 Med sikker Leyde trygge gaae.
 Men, naar ey gielder Land og Rige,
 Pérplebs maa skattes, skrives ud,
 Da de, som have meest at sige,
 Bed deres Steeg ey lugte Krud.
 Saa snart der skrives Fynde-Breve,
 Er Bondens Koe og Soe i Nød,
 For to Soldater vel kand leve,
 Maa femten Bønder fattes Brød.

Horatius :

Sæpius ventis agitatur ingens
 Pinus, & celsæ graviore casu
 Decidunt turres, feriuntque summos
 Fulmina montes.

Fab. 6.

Poëten.

Selv-kloge Mand, om du vil laste
 Mit Skrift for dessen ringe Dragt,
 Gib Tid, jeg beder, og ey kaste
 Det bort med ald for stor Foragt.
 Om Fablen haver for dit Dre
 En meget slet og ringe Klem,
 Du skalt Esopus faae at høre
 Høytravendes at trine frem.

For

Forbandet Dye! ned som rykte
 Theffaliens den høye Gran,
 Af hvilken Pallas Skibet bygte,
 At trodse Dybets stolte Vand,
 Hvormed Søehanen Jason priste
 Sin Kunst, gif over Bølgen blaa:
 Den første Mand, som Deyen viiste
 Til det Euxinske Vand at gaa,
 Compasset var Orions Belte,
 Og Kaasen stod til Colchis De,
 At faae den Skat, de store Helte,
 For at beskierme, maatte døe.
 Medea, Heye-Mesterinde
 Bort med sin Giest og Bole foer,
 Paa Flugten den besvæsig Dvinde
 Sig frelste med sin Broders Mord.
 Aetas, uslykkelig Fader,
 Kom efter, faae sin dræbte Søn
 Parteret i elendig Maader;
 Medea sin fortiente Løn
 Undgik, da Faderen lod sanke
 De strødde Lemmer her og der,
 Med Suk, med Corrig-fulde Tanke,
 Berøvet det, hand havde kjær,
 Thi, der hun sulde Jason efter,
 Og Guldet alt i Skibet bragt,
 Blev hendes Faders Filsbeens Scepter
 Elendig ned i Grunden lagt.
 Pelias Magt hun ned og styrte,
 Ja bragte Døttrene derhen,
 De deres gamle Fader myrdte,
 I Meening, hand blev ung igjen.

Slig Snaak ey heller dig vil smage;
 Du siger, det bevises kand,
 At Minos lenge for de Dage
 Gik over det Aegisf Vand,
 At bruge Straf og Ret at skaffe.
 Men, Læser, Knark, hvad kand jeg da
 Fremføre, som du ey vil straffe?
 Thi vilde jeg dig raade fra,
 At, efter som Esopi Krage
 Hos dig kuns liden Ynde faaer,
 Euripides og ey behage,
 Fordi hand ey til Troen staaer,
 Du da ey kaste skal dit Dye
 Til sligt, at spille Tid dermed,
 Paa det du ikke skal tilføye
 Dig større ventelig Fortræd.
 De Folk, som ville synes vise,
 Vil over alting fælde Dom,
 Forkaste det, de burde prise,
 Ja, skulde skabe Verden om.

Fab. 7.

Slangen og Fiilen.

Den, som sig an med Skiendegiest
 I Munde-Krig tør binde,
 Af Fablen seer, hand gjorde best,
 Hand holdt med Guffer iude.
 En Slange bragt til Smidde-Boe,
 Kom der en Fiil i Møde,
 Paa den hand beed, i stadig Troe,
 Den tienlig var til Føde.

Holdt,

Holdt, raaber Fiilen, skaan din Land,
 Lad mig ugnabet være,
 Viid, hvo jeg er, der Jernet kand
 Med lidet Strøg fortære.
 Skarpe Tunger kaldes Slange,
 Smidde-Huus er fuld af Snaal:
 Dyd, som Fiilen, er ey bange
 For Bagtaler's giftig Paal.

Juvenal: Sat: 9. 10.

- - Conviva joco mordente facetus
 Et salibus vehemens intra pomœria natis.

Fab. 8.

Ræven og Bukken.

At snedig Mand, som er i Nød,
 Skal sig Umage giøre
 At frelse sig ved andres Død,
 Af Fablen vi kand høre.
 En Ræv (thi Ræven har den Gunst,
 I Fablen naar skal spindes
 Et snedigt Puds, hand ey omsonst
 Paa Skue-Banen findes.)
 Hand faldt udi en Potte ned,
 Hvor var saa dybt til Bunde,
 At hand ved Kunst og Snedighed
 Allene frelles kunde.
 En Rat gif bort i Angstens Svæd,
 Omfider kom en Bukke,
 Der tørstig var, til samme Sted,
 Sig gierne, vilde slukke.

Land

Hand spurte strax, om Bandet var
 Vel sødt, om overflødigt?
 Kom, Butti, kom, var Michels Svar:
 Her er, hvad du har nødigt.
 Hand havde sig derpaa bereed,
 Hvorledes det at mage;
 Thi bad hand Bukken stige ned,
 Det skionne Band at smage:
 Det var saa got og kosteligt,
 Hand ikke kunde styre
 Sin Lyst; saa Bukken efter sligt
 Sprang ned, men stod ham dyre;
 Thi Ræven var ey seen, og sprang
 Paa Bukkens ranke Horne
 Flux op af Brynden, loe og sang,
 Der jamret sig tilforne.
 Lod Staffels Mads med langten Stæg
 I Potten staae og bræge:
 Drik ud, hand sagde, syng for Æg,
 Det var en Michels Strege.

Claudianus.

- - Suprema pericula semper
 Dant veniam culpæ.

Fab. 9.

Menniskens Feyl.

Sy Mand er til paa Verdens Jord
 Foruden Feyl og Lyder;
 Og den sig best af alle staaer,
 Der snarest sin fortryder.
 Til egen og vor Næstes Feyl
 Vi lave tvende Sætte:

Bor

Vor Næstes for os, som et Speyl,
 Vor egen Bag os treffe.
 Til den, som mand paa Vagen bær,
 Mand sielden seer og figer;
 Man fra den fremmeste, disvær!
 Vort Dye sielden viger.
 Ja mere, som er over Pas,
 At mand de mindste Fluere
 I Dyets Microscopi-Glas
 Som Elephanter skuer:
 En Splind til Bielle skabes om,
 For Myg mand seer Cameler,
 Og ved en sær Partiiske Dom
 Med vores Næste deeler.
 Selv-Kierlighed, forgiftig Rod,
 Gemeenlig dig bedrager,
 Af den, naar du dig synes god,
 For stor en Dosis tager.
 Vil hver kuns duelig passe paa
 Det Amt, hand bør forrette,
 Skal hand sin Næstes lade staae,
 Og egne Sager slette.

Horatius. Respicere ignoto disces pendentia tergo.
 Persius. Ut nemo in sese tentat descendere! Nemo
 Sed præcedenti spectatur mantica tergo.

Fab. 10.

Eyven med Lysset.

En Eyv, thi Eyvens Art og Slegt
 Har over Serten Ahner,
 Og Verden altid seer en Sect
 Af Slags Cartouchianer;

Hand

Hand var saa dristig, hand sit Lys
 Ved Jovis Alter tændte;
 Thi der det efter Hednings Viis
 I Templet stedse brændte,
 Bestaal ham brav, men før hand kom
 Med Rannet bort, hand hørte
 En Røst, som sagde ham sin Dom
 For det, hand med sig førte.
 Skiondt, sagde Røsten, det, du bær,
 Er onde Folkes Gaver,
 Som mig ey takkes, derfor er
 Mig got, i hvo det haver;
 Men du, din Elementske Tyv,
 Jeg skal en Dag dig møde,
 Naar Timen kommer, da dit Liv
 Skal stødes ned til Døde.
 Men, at den Ild, som er anvendt
 Til Guders Navn at dyrke,
 Herefter ey skal vorde tændt,
 For Skalkes Styk at styrke.
 All Felleskab, jeg strengelig
 Befaler, skal ophøre
 Med hellig Ild, og ingen sig
 Bør samme nyttig gjøre.
 Derfor bør ey nogen Mand
 Sit Lys ved Alter tænde;
 Ved Lys ey heller stikkes an,
 Naar Offeret skal brænde.
 Hvad mand af den fremsatte Text
 Til Lærdom sig kand tage,
 Kand den, som Tablen skrev, os best
 Af alle foredrage:

Først sees, at den, vi giøre got,
 Det, os er kiærest, gibe,
 Skal snarest os tilføye Spot,
 Til Ulve-Foster blive.
 Vi seer dernest, at Skalken faaer
 Sin Straf, skiont ey saa fage :
 En Deel har Frist i femten Aar,
 En Deel i femten Dage.
 All Samqvem med troløse Mænd
 Det allerstidst forbyder ;
 Thi den, som troer Skalk, som Ven,
 I Enden det fortryder.
 Et skabbet Faar den heele Sti
 Besmitter, Vest i Klæder
 Tilføres, Ondes Maffapie
 Fordærver gode Sæder.

Juven. Sat. 2. - - dedit hanc contagio labem,
 Et dabit in plures, sicut Grex totus in
 agris
 Unius scabie cadit & porrigine porci.

Feb. 11.

Rigdom er fordærvelig.

Ey uden Skiel behiertet Mand
 En Hader er af Penge ;
 Det tunge Skrin et Hierte kand
 Fra Dyd vel snarlig trenge.
 Soldaten, medens fattig, stod
 Som Muur ; saa snart hand kiendte,
 Hvad Guldet var, hand Pladsen loed,
 Sin Nyg i Striden vendte.

Nu Hercules fra Junos Had
 Var bragt ved Dyd, til Ere
 Blant Guderne, de hannem bad
 Hos sig velkommen være :
 Igien hand hilste vel saa skion
 Enhver, som hannem mødte ;
 Men Penge-Drotten, Lykkens Søn,
 Plutonem lidet ffiøtte.
 Thi strax, da denne Pluto kom,
 Saae Hercules tilside,
 Og vendte sig fra hannem om.
 Hans Fader vilde vide,
 Hvorfor det skede ? svared hand :
 Jeg Penge-Trollen hader,
 For hand er falsk, som Skum paa Vand,
 Hver gierrig Puges Fader :
 Gevinst med Ager, Ewig, Profit
 Magneter er, som trækker ;
 Viis hannem Guld, og see, hvorvit
 Hans Erlighed sig strekker.

Juvenalis: Sat: 6.

Prima peregrinos obscena Pecunia mores
 Intulit, & turpi fregerunt secula luxu
 Divitiæ molles

Fab. 12.

Lovens Regiering.

Oprigtighed, skiont stundom volder
 Fortræd, er dog en ædel Dyd ;
 Og den, som sig oprigtig holder,
 Skal see sin Tid fuldendt i Fryd.

Sans

Fantaster pladdrer ud og galer
 Alt det, som er paa Hiertet lagt,
 Den Falske svær paa Løgn, og taler
 Imod sin Siæl, sit Sind og Agt;
 Den Kloge meener, hvad hand siger,
 Dog siger ey alt det, hand veed,
 I hvor det gaaer, hand ikke viger
 Fra Sandhed og Oprigtighed.
 Nu Løven Kronen fik at bære,
 Og faaet sit Dyre-Scepter fat,
 Hand strax lod see, hand vilde være
 En from retsindig Potentat.
 Sin forrig Skif forlod, og spiste
 Blant andre Dyr vel meget slet,
 I Dom og Rettergang sig viiste
 En Prins, der vilde skaffe Ret.
 Her ender Phædrus dette Rige,
 Da Nesten er os ikke ladt,
 Men fattes det, hand vilde sige
 Om Løvens Dom for Hund og Kat.
 Hans Skonning det saa vel udfører;
 Dog Murmuls Klage viser os,
 At Dommeren ey altid hører
 En Procurator Reinit Fos.

Ovidius.

Nullus erat iustis reddere jura labor.

Fab. 13.

Løstagtighed.

Svad denne Fabel sige vil,
 Unødigt er at vide;

En heller værd at settes til;
 Thi settes den til Side.

Feb. 14.

Prometheus.

Du spørger, hvorfor somme Mænd,
 De ligne mere Qvinder
 I deres Bæsen, end sig hen
 Til noget Dueligt finder.
 Naar Lykkens Drift mod Onske gaaer,
 Det Sindet strax forrykker,
 Som andet Glas og Potte-Skaar
 Mod Gulvet gaaer i Stykker?
 Poëten giver dette Svar,
 At Prometheus dette,
 Der hand af Bacchus buden var
 Til Giest, lod galt forrette;
 Thi hand, der Vandet overflod
 Uld Jorden, blev tilbage,
 Og siges, at hand Mennisk-Riød
 Af Leeret kunde mage.
 Der hand med sligt en gandske Dag
 Geseftig var allene;
 Der feylte hver sit Sindelag
 Med Skabningen foreene.
 See! hand i Hast blev buden hen
 Til Bacchus, hvor hand lenge
 Forblev langt ud paa Aftenen,
 Dog, før hand gik til Senge,
 Skiondt hand af Ruus og Sønnen var
 Ret døsig, gik og skreilte,

Sit

Sit Arbejd vilde gjøre klar,
 Helst det kuns lidet feylte.
 Men Feyl tog Promotheus; thi,
 Som hand saa gif, og rabet,
 Til Mandfolk-Krukken tog, hvori
 Det Kiønnet var tillavet,
 Og Qvindfolk derimod hand gav
 Af Mands Personers Glaske;
 Thi sees saa mangen Kone brav,
 Men Manden kuns en Masque.

Feb. 15.

Giederne og Buffene.

Der Gieden nu med stor Umage
 Af Jupiter den Naade fik,
 Hun maatte bære Stiæg paa Hage,
 Det Buffene til Hierte gif,
 At Damerne sig skulde pryde
 Med deres Ziir. Ney blev dem sagt,
 Tillader dennem det at nyde;
 Hvad skader eder felles Dragt,
 Naar eders Styrke, Mod og Dyder
 Ey trædes ned ved denne Gunst?
 Hvad Ont, de kildre sig og fryder
 Ved sliig forsængelig Ere-Dunst?
 Lad dig derfor lidet røre,
 Om anden Mand, som du, er klæd;
 Hvad skader dig, de sig opføre?
 Klæd du dig selv i Ærlighed.
 Saa er det og med Rang og Ere,
 Som mangen Een sig kjober til.

Vær du en Mand, lad andre være
Udi den Aigt, som Kongen vil.

Feb. 16.

Styre-Manden og Skibs-Folkene.

Det fejler ikke, den, som er
I Nød, hand gierne for enhver
Sin Nødgang frem vil sette.

Alopus, som det hørte paa,
Jeg, sagde hand, med noget maa
Din store Sorrig lette.

Et Skib var stød i største Nød,
Eaa Folket saae, den visse Død
Hvert Øyeblik paaafølge;

Imidlertid blev Dagen klar,
Og Skibet, som i Fare var,
Sik Bør, en frygtet Bølge.

Etrax Folket baade loe og sprang,
Eilforne græd, nu Viiser sang,
Men Skipperen dem raade,

(Thi hand var kloger) at de sig
I Glæden skilled viiselig,
I Sorgen holdte Maade.

Vort Liv, som Skibet, her og der
I Medgangs Bør og Nødgangs Bør
For mange Vinde driver:

Med Sorgen Glæden veyles om;
Hand ene bør berømmes, som
Beständig altid bliver.

Apelles Lykken maled af
At sidde, spurtes, hvi hand gav
Den lette Fugl et Sæde;

Blev

Blev svaret, hun ey havde Fod,
Naturen det og ey tillod

Paa noget fast at træde.

Al Lykken derfor ingen sig
Hofmode; thi hun vanskelig

Paa Sted vil lenge dvale:

Det, hun i Dag seer underkast,
I Morgen reyse kand med Hast,

Igien hans Fiende qvale.

Et Hierte, som er vel bereed,

Ey frygter Ubestandighed;

Men Dyd maa Etyrmand være,

Lad komme saa, hvad komme vil,

Guds Forsyn vi det skriver til,

Med Taal vi bør det bære.

Sunt mala mixta bonis, sunt bona mixta malis.

Feb. 17.

Hundenes Sendebud til Jupiter.

Den Fabel, jeg nu mødes med,
Er ikke værd en Hegte,

Kand dog ey den sit rette Sted

Blant disse andre nægte;

Thi, sandt at sige, Hunde-Lugt

Ey tækkes ædle Fruer,

Plump Snak og Corps de Carde Lugt

Bequemmer Borge-Stuer.

Thi tiener til Advarsel, at,

Om nogen den vil læse,

Den tage sig en Nellik fat,

Og holde for sin Næse.

Der Hundene med Hug og Slag
 For hart angrebne vare,
 Med Trusel, Bænden, uden Sag
 I daglig Rød og Fare,
 De deres Budskab sendte frem
 Til Jupiter, hand vilde
 Med naadigst Øre høre dem,
 Og deres Kor formilde :
 Da de, til deres største Spot,
 Kuns finge Klid at æde,
 Ja maatte tage Dret for got,
 Naar Manged ey var rede.
 Men Buddene kom sidig an ;
 Thi deres Næse stode
 I Skarnet, ret som Lækker-Tand
 I Mandelkees vil brode :
 De raabtes paa, men svared ey,
 Dog, da de kom til Stæde,
 Mercurius dem viiste Vey ;
 Og bange frem de træde.
 Men strax, de Torden-Guden saae
 I Himmelske Gemakket,
 Af Rædsel, som faldt dennem paa,
 De Galen overkaffet.
 De pidskes ud ; men Jupiter
 Forbød dem bort at drage.
 De andre Hiemme fandt det sær,
 At ingen kom tilbage,
 Af Frygt, at der var noget giort,
 Som kunde Spot tilvende,
 En anden Ambassade bort
 De slutted strax at sende.

Som Rygtet følger Mand til Bye,
 Saaledes blev og snakket
 Om deres Tugt, ja gif stor Ry
 Af Salen, de befakked.
 At ey de sidste ligesaa
 Sig skulde Spot forskylde,
 De Steden, hvor den Stank kom fra,
 Med Desmer lode fylde.
 Der skikkes nye Befalinger,
 De kommer an, og beder
 Om Audientz, det Jupiter
 Dem naadelig tilstæder.
 Nu Guden sad med Orne-Pragt,
 Sit flammed Lyn-Ild førte,
 At Himlen skalv, der hand dog sagt
 Sit Torden-Scepter rørte.
 Strax Hundene ved denne Straf
 Saa tummel-masket bliver,
 At de den Desmer-Lugt og Dref
 Von Hinten fra sig giver.
 Hver Gud da raabte Hevn og Straf;
 Men Jupiter loed svare,
 For hand om Straffen Dommen gav,
 Vi bør dem lade fare;
 Det er mod alle Folke-Ret
 Legater ey at skaffe
 Fra sig. Vel er os meget let
 Slig Tølperhed at straffe:
 De bør (endskiønt det synes hart)
 Til velfortiente Plage
 Og Straf, ey slippes ud saa snart,
 Men hungre nogle Dage,

For sig at holde skikkelig
 Og de, som til os sendte
 Saadanne Slyngler, skulle sig
 Foragt og Spot forvente.
 Derpaa de sluttes, holdte saa
 Indlager nogle Dage;
 Endnu vel mueligt gandske saa
 Af dennem kom tilbage.
 Mand seer, de ventes hver en Dag,
 Naar Hund med anden møder,
 Den ene til den andens Bag
 Nysgierrig Næse støder.

Feb. 18.

Manden og Hugormen.

Hver den, som hielper Skalk af Nød,
 Gjør det, hand høyt fortryder;
 Thi Skalken giver Steen for Brød,
 Forgift for Honning yder.
 En Bonde fandt en frossen Snog,
 Den hand, sig selv til Harmen,
 Af Dnk til sig i Barmen tog,
 At hielpe den med Varme.
 Da Snogen nu til Kræfter kom,
 Hun viiste, hvad hun førte
 I Skiolden, bragte Manden om,
 Hun først til Medynk rørte,
 Der spurtes, hvi hun var saa slem;
 Hun svarte: For at føre
 En Værdom frem for alle dem,
 Der Got mod Skalken gjøre.

Ovid: Vertere Naturam gratia nulla potest.
 Pro benefactis vinxere Agamemnona Graji.

Feb. 19.

Ræven og Dragen.

En Ræv, der engang vilde mage
 Sig udi Bierget: Vaanings Plads,
 Hand grov saa dybt, hand fandt en Drage,
 Bessiermendes sin Guld-Palads.
 Forbaust hand bad, hun vilde skienke
 Ham denne sin Uvidenbed,
 Derhos hun vilde ret betænke,
 At hand af Guld blev ikke feed:
 En Gaas hand heller vilde slagte,
 End eye hendes store Skat,
 Et Eg langt bedre hannem smagte,
 End hendes rareste Ducat.
 Bad hende sige, dog ey vredees,
 Hvad Løn hun vented sig at faae
 For det, hun ald sin Tid saaledes
 Foruden Sovn i Mørkhed laae.
 Jeg, svarer Dragen, intet venter;
 Men Guden, vil jeg, her skal boe.
 Du selv, spør Ræven, intet henter
 Deraf til Føde, Lyst og Røe,
 Ey heller bort til andre skienker?
 Nev, svarer hun, jeg ikke maa.
 Før jeg da sige, hvad jeg tænker,
 Og du der ey fortryde paa?
 Da er du, skal jeg Sandhed sige,
 En uslyksalig Time fød,

Gaa

Saa baade du og dine Lige
 Sig maatte heller ynste død.
 Du gierrig Siæl, som hen skal fare
 Til alle dine Fædres Grav,
 Hvi quæler du dig med at spare
 Paa det, du nyder lidet af?
 Din Arvings ene Trøst og Glæde,
 Ey giver Gud det, Gud hør til,
 Ey nender selv dig mæt at æde,
 Bedrøves ved Music og Spil,
 Ved Fløyte-Lyd du samler Rynker;
 Skal du dig kiope Fisk og Brød,
 Du over sliig Beføstning klynker,
 Og sulter ved din Potte-Grød.
 Naar du med Ager, Rentes Renter,
 Udsuer den, du kalder Ben,
 Forsulten Skilling, du dig henter,
 Forsvær dig slet til Helved hen;
 Gjør Regning paa, hvad an der vendes
 Paa Kiste, Klæder, Klokke, Slør,
 Betinginger Lyset, som skal brændes,
 Kort sagt: En sulten Niding døer.
 En vis Person, der syg var lunge,
 Fortrød ey stort at takkes af,
 Fortrød et hundred Dalers Penge,
 Der skulde kostes paa hans Grav.

Juven: Sat: 14.

Tantis parta malis cura majore metúque
 Servantur; Misera est magni Custodia censús.

Fab.

Fab. 20.

Phædrus.

Skiønt Vinds Ubefindighed
 Sig mesterlig kand dølge,
 Jeg skriver Bog, ja bliver ved
 Mit Forset fort at følge.
 Thi jeg vel veed, hun dømme vil:
 Er noget værd at giemme,
 Det hører strax Æsopus til,
 Er ey min egen Stemme.
 Men, falder noget slet og ret,
 Som ikke saa behager,
 Jeg vedde skulle, Phædrus det
 Af egen Hierne tager.
 Dog lige meget, hvad der er
 Paa dette Verk at laste,
 Om Ont og Got, da kand enhver
 Mit Svar sig forekaste;
 Æsopus mig et Mynster gav,
 Det har jeg bragt til Ende.
 Med dette Svar jeg bryder af,
 Mig til mit Skrift at vende.

Fab. 21.

Simonidis Skibbrud.

En vel belæst fornuftig Mand,
 Skiønt haver ingen Penge,
 Hver Sted er dog hans Føde-Land,
 For Brød kand aldrig trenge.
 Simonides, en god Poët,
 Der Armod hannem trykte,

I Afsen vel vidt og bredt
 Med Viiser Brødet søgte.
 Som hand om disse Helte sang,
 Der Seyren vandt, hand magte
 Det saa, hand leved uden Trang,
 I Midler hannem bragte.
 Der hand med dem til Chios De,
 Hvor hand var baaren, seilte,
 Blev Skibet lek i vilden Søe,
 Og gandske lidet feylte,
 At det ey sank. Imidlertid
 Enhver sig med umager.
 At samle Sit, og med ald Flid
 At bierge sine Sager.
 Simonides allene tog
 Ey noget; thi hand meente,
 Skjønt alt forgik, hand vidste dog,
 Hand Brødet sig fortiente.
 Sig frelste saa: Den største Part
 Med Pakken gik til Bunde;
 De, som sig bierged, bleve snart
 Af Røvere, de funde
 Ved Stranden, plyndred, alle da
 Til Clazomene Landet,
 En Bye, som laae kuns lidet fra
 Det Sted, hvor Skibet strandet.
 Her fandtes een, som agted stort
 Simonidis hans Skrifter
 Og Viiserne, hand havde gjort
 Om store Mænds Bedrifter;
 Der hand Poëten selv nu saae,
 Og hannem fik at kiende,

Hand Manden bad med sig at gaae,
 Gav hannem strax i Hænde
 Kost, Klæder, Penge, Huusgeraad.
 De andre, som med vare,
 Ald Byén omkring om Almis bad,
 Sin Table frem de bare.
 Simonides, som mødte dem,
 See! sagde hand, jeg spaade,
 Mit Skrin med mig at føre Hiem;
 Men hvor er eders gode?
 I Havets Bold og Røver-Haand.
 Thi er det best at værve
 Den Skat, som hverken Skibbrud, Baand,
 Ey Tyve kand fordærve.

Svetonius Ner:

Qvamvis Terram alere Artem.

Fab. 22.

Bierget, som føder.

Bierget fordum brumled, larmed,
 Jorden røstet, bæved, skalv,
 Jupiter sig selv og harmed,
 Frygted for en farlig Kalv
 Skulde fødes, og Titaner
 Atter skulde bryde frem,
 Under deres Riempe-Faner
 Storme til hans høye Hiem;
 Folk af Angest nesten døde,
 Flyde bort fra Hiem og Huus;
 Men nu, Bierget skulde føde,
 Blev det til en bitte Muus.

Fablen tage sig til Lære
 De, som med høypralend Svads,
 Og med Titler flodig ere,
 Naar dog Skriftet er kuns Klads.
 Chatlatanernes Extracter,
 Hanemans Prognostiquer
 Mand som slige Skrifter agter,
 Som en Blære, fuld af Vær.

Parturiunt montes, nascetur ridiculus mus.
 Fortunam Priami cantabo & nobile bellum;
 Quid dignum tanto feret hic promissor hiatu?

Fab. 23.

Myren og Fluen.

Med Myren Fluen kom i Trette,
 Hvem Rangen af dem horte til;
 Jeg, sagde Fluen, først med Rette,
 Mig undrer, du det tænke vil.
 Kan du mig ligned i et Stykke?
 Jeg smager Gudernes Postey,
 Af Kirken mig skal ingen trykke,
 Fra Slottet ingen vise Bev;
 Paa Kongens Hovet, naar jeg lyster,
 Jeg uforfærdet setter mig;
 De smukke Frøkners hvide Bryster
 Jeg kysser vel saa sødelig.
 Jeg hverken spinder eller vinder,
 Dog lever altid fræselig;
 Svar, Tølper, om du noget finder,
 Hvori du veed at ligne mig.

Jeg,

Jeg, svarer Myren, gierne priser
 Den, som er Guders værdig Giest,
 Ey den, som der ubudden spiser,
 Saa uforskammet, som du est.
 Om Kongen du og Frøkner snakter;
 Men sig, hvad du ved Muren gjør;
 Imedens jeg min Lade paffer,
 Du spiser det, jeg tie bør.
 Du sees i Kirken og paa Slottet,
 Dog ikke sidder med Forlob;
 Du traller ey, derfor er blottet
 For Brød, naar gøres best Behov;
 Du praler stort, men burde dølge
 Din Skam, du Sommer-Papegoy,
 Naar Snee med Vinter paa vil følge,
 En vakker Fugl! ja skion og moy.
 Da jeg mig under eget Teppe
 Forlyste fand imidlertid;
 I Fryd mig oversfødig spekke
 Med Frugten af aarvaagen Flid.
 Skiont dine Vinger høyt dig bære,
 Skiont jeg ved Jorden har min Gang,
 Er dog forsikkret, den bør Vere,
 Som Dyden giver første Rang.
 Af Fabeln lære vi at skille
 Den selv indbildet stolte Mod
 Og den, som veed sig an at stille,
 Som hand var ypperlig og god,
 Fra den, som Duellighed og Dyder,
 Ketskaften Hierte, god Forstand
 Med uforsalfket Vere pryder,
 Og viser ret en Adels Mand.

Vi seer dernest, at Range=Syge
 Alt er en gammel Adams Synd.
 Alt den og elsker Vre=Skygge,
 Der lever i det skydne Dynd.

Juven: Sat: 8. Pluris enim Decii, quàm qui servantur
 ab illis.

- - 19. Tota licèt veteres exornent undique
 ceræ

Atria; Nobilitas sola est atque unica
 virtus.

Fab. 24.

Simonides frelst af Guderne.

Svor meget Lærdom var i Ngt
 Hos brave Mænd, vi have sagt;
 Og nu vi skulde finde,
 Alt sligt og seer i Guders Gal;
 Derom jeg noget siæ skal
 Til Ester=Viders Minde.
 Simonides, den samme, som
 Til Clazomene nogen kom,
 Blev af en Fægter tinging
 Alt skrive Vers om Seyren, hand
 Ved de Olympisk Leege vandt,
 Men skrive Vers, der klinged.
 Poeten for sig Ene blev;
 Men nu, hand Kiempe=Viisen skrev,
 Sy kunde Geisten tvinge.
 Materien kuns liden var:
 Thi tog hand hen, hvor Binden bar
 Med Pegasus hans Vinge.

De tvende klare Tvillinger
 I Biisen kom, og blebe der,
 Som Fægtere berømte.
 Nu Biisen giort, fik Scopas den,
 (Saaledes, hedde Fægteren)
 Som vel om Verset dømte ;
 Men gav ham kuns en Trede-Deel ;
 Poëten vilde Summen heel :
 Ney, svarer hand, de Tvende,
 Som du i samme Biise gjør
 Saa skionne, dig betale bør,
 Saa har vor Regning Ende.
 Men, at jeg ey skal see, du est
 Fortørnet, kom og vær min Giest,
 En Aftens Mad at æde :
 I Dag jeg mine Kyndinger
 Indbyder, som du er mig kjær,
 Saa vil jeg dig og bede.
 Poëten, skiont sig skuffet saae,
 Som den, der Miner holde maa,
 Dog loved sig at komme.
 Hand kom : Det gif in floribus,
 Der driffes sterck, Music derhos.
 Men hör en anden Tromme :
 For Dørren tvende unge Mænd,
 Unseeliger i Skabelsen
 End andre, hastig møde,
 Med Sveed og Støv fra Taa til Top,
 Alt over deres gandske Krop,
 I Kinden gandske røde :
 En Tiener stray de bade gaae
 Simonidem at kalde paa

Til dennem ud at trine ;
 Det hannem angelegen var
 Strax Knegten hannem Budet bar
 Med slet forstyrret Mine.
 Simonides fra Bordet stod,
 Men neppelig den ene Fod
 Af Spise-Stuen bragte,
 For Hvelvingen i Stuen brast,
 De andre overfaldt i Hast,
 Og dennem ødelagte.
 De tvende Mænd hand ikke saae,
 Som bade hannem ud at gaae,
 For den Ulykke skeede.
 Nu dette rygtes, mente hver,
 At Castor, Pollux vare her
 Personligen tilstede,
 I Steden for den største Part
 Af Lønnen, Scopas havde spart,
 Ham denne Gunst beteede.

Martialis.

Fert vates, Auguste, tuos, nos gloria dul-
 cis,

Nos tua cuta prior deliciæque sumus.

Fab. 25.

Poëten.

Sang Bey endnu tilbage staaer,
 Og meget var at skrive,
 Det jeg forbi med Bille gaaer,
 For keedsom ey at blive
 Jeg veed, du med Forretninger
 Har nok at tage vare ;

Og Tiden, som dig kostbar er,
 Sig skynder, Trods en Hare.
 Tog nogen sig og vidre fat
 Sin Kunst med sligt at prøve,
 Hand da sig fandt det efterladt,
 Hvori sin Pen at øve.
 Materien skjønt er saa rig
 Af øverflødig Evne,
 At hver kand finde nok for sig
 Og nok til andre levne.
 Endnu jeg har en liden Bøn,
 Jeg kræve kand med Rette,
 Som er, du ikke vil den Løn
 I Glemme-Bogen sette,
 Som du mig for min Kortheds Flid
 Tilsagde; hold nu Love;
 Men gjør det snart. Hvo veed den Tid,
 Jeg bort skal heden sove?
 Hver Time nærmer os vor Grav;
 Jo længere du haler,
 Jo mindre Nytte jeg deraf
 Skal faae, skjønt du betaler.
 Endnu det komme kand til pas,
 Imedens jeg mig finder
 Ved Krefter, før mit Time-Glas
 Paa sidste Qvarter rinder.
 Naar Alderdommen mig en Dag
 Nedtrykker, jeg ey skytter,
 Om det mig gøres til Behag;
 Thi sligt da lidet nytter.
 Naar Døden, Verdens Mester-Mand,
 Min Krop fra Sielen henter,

Sig mig, hvad Got jeg have fand
 Af det, jeg fra dig venter.
 Men hvad? det er en Daarlighed
 At døve dine Ører
 Med det; jeg desforuden veed,
 Du villig mig bønholder.
 Mand Naade til Misdæderen,
 Som Synden kiender, byder;
 Og mere billigt er, det den,
 Som er uskyldig, nyder,
 Nu har du Koret, andre før,
 Og den, der kommer siden,
 Naar Lykken pikker paa hans Dør,
 Forretter det med Tiden;
 Thi Verden løber Cirkel-rund,
 Dom du paa Troe og Ere;
 Dom uden Argelist og Fund,
 Saa jeg til Freds land være.
 Jeg skrider over Maalet, som
 Jeg først mig foresatte:
 Men saaret Sind, der tumles om,
 En Naade ved at fatte.
 Helst den, der sig uskyldig veed,
 Og redelig af Hierte,
 Dog onde Skalkes Skamsfuldhed
 Maa nødes at forsmerte.
 Du vil, jeg dennem nævne bør,
 En Dag de skulde findes,
 Skal nævne Barnet, før jeg døer;
 Thi Sproget vel jeg mindes,
 Jeg i min Ungdom haver lært,
 At ringe Mand bør tie,

Saa fremt at Livet er ham kiært,
 Ey Kroppen lide Evie.
 Det samme, medens jeg er til,
 Min Kette-Snor skal blive,
 Og Atropos tillade vil,
 Jeg være skal i Live.
 Tab, Læser, ey Taalmodighed,
 Du hører Phædrus drage
 Saa dybe Suk for den Fortrød,
 Hand nødes mod at tage.
 Hand maa sig have foresat,
 Nu ey at skrive mere,
 I det hand kræve vil sin Skat,
 En naadig Dom begiære.
 Den Fiende, som hand taler om,
 Og her tør ikke nævne,
 Sejanus var, en Herre, som
 Var mægtig sig at hevne,
 Selv fandt omsider, hvad det galdt
 Til Ont og Blod at raade,
 Der hand og paa det sidste faldt
 I Keyserens Unaade.
 Saa finder gierne Skalk sin Mand.
 Sig Bøddel-Sverdet fryder,
 Naar den, der agter Blod ved Vand,
 Sin Skyld Naturen yder.

Juvenal: Sat: 3.

Horum si nihil est, aulam resupinat amici,
 Scire volunt secreta domûs, atque inde timeri.

Ende paa den Fierde Bog.

Lands-Dommer Hans Lange.

in Augusto 1694,

Sor seeneſte, du til mig ſkrev.
 Jeg hiertelig betaffer,
 Og yuffer, at dig dette Brev
 Maa fiade, før du lakker
 Til Aſmild-Kloſter Hiem igien!
 Imidlertid, at give
 Dig Narſag til at lee, min Pen
 Vil nu Poëtisk blive.
 Jeg veed vel, Kente-Cammered
 Dig ſtundom forarſager,
 At du af Utaalmodighed
 De dybe Rynker drager,
 Ja ſiger i dit Hierte, naar
 Reſtancerne ſaaer Ende,
 Du ey ſaa bradt i Tanke ſaaer
 Til Sielland dig at vende,
 Og ſværger ved den ſorte Mand,
 Du agter ey at komme
 Til Kiøbenhavn, hvor ingen Land
 Beholde Hvid i Lomme.
 Men vær du kun ved tapper Mod:
 Jeg hørte dig beromme
 Forleden Nat ved Kongens Fod;
 Omſkiønt det var i Drømme,
 Og ſpurte da Hans Majeſtet:
 Hvo er den lange Broder,

Som hiffet staar ? hvad er hans Fait ?
 Har hand Supplique-Noder ?
 Strax traade min Hr. Luxdorph frem,
 Og sagde : Naadig Herre !
 Den Mand nu vilde gierne Hiem,
 Vil I ham naadig være ;
 Hvis Eders Majestet sig vil
 Erindre Willum Lange,
 Hand meener , det ham hielper til
 Et naadigt Svar at fange.
 Hand, samme Langes ældste Søn,
 Nu Supplicando klager,
 At Cammeret hans billig Bøn
 Saa gandske slet affslager.
 Dog jeg med hannem vidne fand,
 Og ingen siger andet,
 End hand jo er saa smuk en Mand,
 Som nogen her i Landet.
 Strax sagde Kongen : Kom her op ;
 Hand spurte, hvad du hede,
 Og dig besaae fra Taa til Top,
 Stor Naade dig betede.
 Vel, sagde hand : Din Fader var
 Bor Ero og gammel Tiener,
 Gik derfor bort med dette Svar :
 Din Bøn vi dig forleener,
 I denne Drøm jeg vognede ;
 Nu haabes, du skal komme
 Med vel forrettet Erinde,
 Og Kongens Brev i Lomme.
 Drik derfor lystig, lad kuns gaae ;
 Lad det paa Boen reste ;

Den Søster-Lod kand vel formaae
 Alt give dig det beste.
 Helst dette deylig frugtbar Aar
 Skal Bondens Lade fylde :
 Hand baade for i Aar og Fior
 Kand give dig sin Skyld.
 Du skriver, Lehn, den gode Mand,
 Mig skielde vil og gnave,
 For jeg mig ey beqvemme kand
 Til Renten, hand vil have.
 Mig lidet er af hannem stienkt,
 Og lidet vil jeg være
 Ham skyldig. Hvo vel havde tænkt,
 Det gielte Folkes Vere
 Alt sige ney til det, mand ey
 Med Billighed kand giøre ?
 Thi lad ham gaae den rette Bey
 Og Sagen vel udføre.
 Jeg agter lidet, Abraham
 Mig paa min Vere skielder ;
 Det er en Mand so ingen Skam,
 Alt Hunden af ham bielder ;
 Og veed jeg vist, naar jeg mig hen
 Til Skienderie begiver,
 Hand u-feylbarlig Obersten
 For Regimentet bliver,
 Med Trusels Ord vel muligt hand
 Vil af min Pung udjage
 Si Anker Viin ; det gaaer ey an,
 Jeg ræddes ey saa sage.
 Ney, for hand mig herunder faaer,
 Jeg skal paa hannem varmis,

Helst nu, hans Procurator staaer
 Til Felts, og er in Armis.
 Til første Ting-Dag maatte stes
 Sin Avant-Garde miste;
 Formoder, hand for Raadstu-Net
 Skal samme Skiebne friste.
 Til Højest Ret om hand da vil
 Mig over Bølgen drage
 Jeg hannem, hvad jeg setter til,
 Totaliter skal slage.
 Kort sagt: Om dette Posten mig
 Erindrer at afbryde;
 Og ynker jeg dig hiertelig,
 Dit Forsæt du maa nyde.
 Ja, snarlig see dit Huus og Hiem,
 Du ellers selv skal lære,
 At det er ondt at finde den,
 Som Foret ud skal tære.
 Far vel! min Hilsen vilde du
 Til Brødrene frembære,
 Som Madam Rus med Hr. Glück ju
 Har ført i Tugt og Ære,
 Ja sig dem, jeg kand og vil
 Paa deres Sundhed drikke,
 Naar Appetiten siger til,
 Og Bremserne mig stikke.

T. R.

In Octobri Anno 1694.

Til

Jens Madsen Gandorph.

Min Herre sendes Lis pund tre
 Udaf min Kones Øste,
 Gaas snart jeg eder faaer at see,
 Skal siges, hvad de koste.
 Dog sparer Penge, gode Mand;
 Thi maatte jeg befale,
 Jeg veed, at sorte Maren kand
 For eder alt betale.
 Men, spørges: Naar? der svares paa;
 I selv kand Tiden agte,
 Naar jeg min Rixmark Danske maa
 Med gode Benner slagte.
 Hvor meget hun vil skienke mig,
 Jeg ikke vil beskrive,
 Men ynker, disse Øste sig
 Selv Titul kunde give.
 Thi prøver, skuer, see dem an;
 For dennem, jeg tør sige,
 Een Tybonit, ja Parmalan
 Og hollandsk Kæf maa vige.
 Ja, naar min Herre samme Kost
 Har smagt, min Øst skal bære
 Sin Priis. Hver ærlig Kones Øst
 Dog u-fortalt skal være.
 Ney, ney, mit Rim vil ikke fort,
 Saa gierne som jeg vilde;

Thi

Hi maa jeg slette Pennen bort:
 Hvi skal der skrives ilde?

T. R.

No. IV.

EIL BROBERG.

In Majo 1695.

Saa, Broder! Saa saa stor og fion,
 Som du den vil beskrive,
 For seeneste; det er den Løn,
 Jeg har igien at give
 For Østers, Østers, Viin og Brød,
 For Cedro, Næse-Zvinger,
 Og for den Gunst, min Hoppe nøed
 Hos din Høy-baarne Springer.
 Hvis Phœbus vilde staae mtg bi
 Et Bryllups Vers at skrive,
 Og mig tillades af de Ni
 En stor Poët at blive,
 Jeg skjøtter ey, min Pande blev
 Eil Rynker, og min Hierne
 Blev lagt i Blød, naar det, jeg skrev,
 Nu fik Poëte-Stierne.
 Men see! min Geist er alt for slet
 De Dyder at asmale,
 Som dette Par beqvemmer ret
 Een Kingo burde tale.
 Jeg veed, hand fandt Materie nok
 Af Dagen, naar det skeede,
 Af Hestens Hoved, Hals og Krop,
 Af den, som Bruden lede.

Hand

Hand vel og et Par Linier
 Af Brude-Staren laante,
 At du og jeg vi vare der
 Med andre nær forbante,
 Kort sagt: Hvis hannem Sæbye-Tyr
 Et Udels Navn vist giver,
 Med Rette hand for dette Dyr
 Sig Pegasus tilskriver.
 Men jeg, hvis Geist kun fattig er,
 Og u-beleben Tunge,
 Med Billighed maa tie qvær,
 Og bede Kingo sunge.

T. R.

No. V.

Eil BROBERG,

Den 22 Maji 1695.

Dit Brev var skrevet, Lyset tændt,
 Og Lakket var til rede;
 Jeg tænkte strax: hvad har du sendt,
 Hvormed din Ven at glæde?
 Eil Lykke var Papiret blot,
 Hvorom jeg kunde skrive
 Et Vers, du tage vil for got,
 Din Tid dermed at drive.
 Et fattes mig: jeg ikke veed,
 Hvorom jeg skal begynde,
 Foruden at min Geist er vreed,
 Og suur, som Edik-Tynde,
 Af Mangel, først for Compagnie,
 Dernest for Rhinske Koster;

Eh,

Thi, Kiære! sig, hvad ere vi,
 Naar disse tvende Poster
 Formeenes os? Jeg siger, fast
 Som Bruden uden Smykke,
 Et Skib foruden Seyl og Mast,
 En Krøbel uden Krykke.
 Derfor du, saafremt mit Sind
 Igien skal faae til Live,
 Alt jeg kand atter legge Bind
 Paa Riim og Vers at skrive,
 Du straxen ufortøbet maa
 Mig lade see dit Hoved;
 Naar jeg det seer, skal følge paa,
 Hvad mig min Geist har loved. T.R.

No. VI.

Exhortatio ad excolendam Poësin

Til

PEDER REENBERG,

In Januario 1696.

Det beste Sted Musiquen sig
 Med Andagt lader høre,
 Er det, hvor Eccho lydelig
 Sin Tone kand indføre.
 Mand kiedes ved at tale der,
 Hvor ey er Svar at vente,
 Alt øse Brønden, hvor ey er
 En Draabe Vand at hente.
 Jeg, for at give dig et Mod,
 Du ey Naturens Gave

Og Pundet, som dig er betroed,
 I Jorden ned skal græbe,
 Med lige Mynt her færdig staaer:
 Kom an! bliu ved at skrive;
 Jeg Niim for Niim og Ord for Ord
 Skal vide gien at give.
 Ja sandelig! jeg var til Freds
 I dette dig at vige,
 Og at du til Parnassi Spids
 Med Eiden kunde stige.
 Mens da skal bruges Flid og Kunst;
 Ey spares Svæd og Hierne;
 Thi ellers vente vi omsonst
 At naae den høye Stierne.
 Nej, ingen Dag maa gaae forbi,
 Og ørkesløs hendrages:
 Den lade Svend udaf de Ni
 Gudinder ey antages.
 Bliu derfor ved i Dyd og Tugt;
 Jo mere du dig tager
 Af denne søde Kundskabs Tugt,
 Jo sødere den smager.
 Du jo blant dine Gødsfende
 I Alder er den første;
 Thi brug din Flid, og stræb og see,
 Du er i Dyd den største.
 Var dem et Forskrift, de af dig
 Alt leve kunde lære,
 Sit Føde-Land førnøvelig,
 Paarørende til Ere.
 Naar eders Fader taffer af,
 Og hand i Jorden ligges,

Hans Navn maa blomstres i hans Grav,
 Og hand med Kette siges
 Dedisse Civis Patriæ.

Det samme jeg formoder,
 Som er, mens jeg maa Solen see,
 Din hulde Fader-Broder.

No. VII.

Autoris Horæ.

Naar Klokken er sey, jeg først vogner op,
 Et Korter jeg rekker og strekker min Krop.
 Jeg kalder min Dreng, om Varme jeg spør,
 Dog ligger mit Hoved det samme, som før.
 Omstjønt er gjort Varme, jeg skulker paa nye;
 Jeg vilde mig reyse, men see, jeg, som Blye,
 Kand neppelig bringe mit Hoved i Bær,
 Sa varre, før Tøflerne drages paa Tær;
 Dog kommer af Leyen, og raaber paa Vand
 At vaske mit Ansigt og skure min Haand.
 I Klæderne trekker, Vifter jeg gjør
 I Stalden og Laden til Øren og Kiør.
 Derneft i mit Kammer fra 8te til 10.
 Thuanus, Sleidanus mig gjør Comgagnie.
 Dog stundom jeg rykker min Christians Haar,
 Og siger: Læs over, dit skabede Haar;
 Saa Timen er borte, og intet er lært,
 Før Tidende kommer: on a mis le couvert.
 Saa spises og snakkes fra 12 og til 1.
 Strax Piger og Drengs sig føyer til sit
 Jeg og i min Hytte, og seer i min Bog.
 Af det, som for tusende Aar sig tildrog,

B b

Lyls

Lyffsalig jeg priser mig i mit Contor,
 Ey bytter med dem, som for Kongerne staaer.
 Kand jeg mig kun hytte for Debet og Laan,
 Jeg trodse tør Paven i sit Vatican.
 Naar Klokken er 4re, jeg slenger min Pen,
 Og gjør saa min Lade-Visite igien.
 Da Dagen er borte fra 5 og til 6.
 Naa Christian læse, forklare sin Lex;
 Og tænde saa Lyset : de Døde jeg spør,
 Hvad Julius Cæsar, Tiberius gjør.
 Med Draco jeg seyler ald Verden omkring,
 Og kommer til Indien udi et Spring.
 Naar Klokken er 8te mig bæres toæg,
 Det er min Potage, Fisk, Terte og Steg;
 Jeg dennem fortærer og gjør mig ret glad,
 Misunder ey andre den leffere Mad.
 Men haster til Steden i Bogen, jeg slap,
 Og synes, at Tiden den er mig vel knap.
 Naar Tiden saa lækker til 12 jeg gaaer hen
 At sove til sex, jeg mig reyser igien.

No. VIII.

Qui non est hodie, cras minus
 aptus erit.

En Ting vel synes vanskelig,
 Helst, før mand den begynder,
 Og skeer, fordi mand ikke sig
 Med Fryd til Verket skynder.
 Den, som i Dag er ey beqvem
 Til noget frem at føre,

Hand

Hand ey med større Fynd og Klem
Skal det i Morgen giøre.

No. IX.

Lykkens Ubestandighed.

Lyel maatte Cræsus uden Skramt
 Paa Solon, Solon strige,
 Der hand til Jlden var fordømt,
 At miste Liv og Rige.
 Thi nævn en Stand, hoor Lykken ey
 En ret Forkeering spiller,
 Med Sey og Es, med ja og ney
 Hun os paa Love driller.
 Hun ey engang sig knæler ned
 For Majestetens Krone,
 Men Tralle tit i deres Sted
 Opstige Kongers Trone.
 Mod store Mæud hun elsker meest
 At vise Skiøge-Miner:
 Ved Grysten hand er ofte næst,
 Der prægtig staaer og triner.
 Skiont Cæsar havde tvunget Rom,
 Med Rom ald Verden skrækket,
 Dog vises os, at Solons Dom
 Af hannem er usvækket.
 I Dag Sejanus stiger fort,
 Er vel en stor Minister,
 I Morgen maa Sejanus bort,
 Naar Lykken bliver bister.
 Kort sagt: Ney, ingen er saa vel,
 At hand er uden Fare.

En Daare bygger sig Castel
Paa Lykkens sandig Aare.

No. X.

Veneris Havn
aabnet for
Brudgommen Capitaine Neuspizer,
og
Bruden Jomfrue Louise Meyer.
Paa deres Bryllups = Fæst
den 14 Junii 1715
af J. Bergendal.

Soldt Æolus da op, lad Bølgen være stille,
Dg en saa sagte Luft paa Seyle-Bingen spille
At Martis qvæste Son og Elskovs Fange fand
Eil nye Forfrisknings Cuur ledsages vel i Land,
Du har jo ofte hørt hans Suk og Længsels Tanker,
Saa stridig Bølgens Fald paa Skibet ikke banker,
At jo hans vaandte Siel, der, som i Bølger gik,
End meere tumled blev af Elskovs skiulte Hik.
Hver Bind der kom og drev, forøgede hans Smerte,
Dg blæste Bløden op, som dulmed i hans Hierte,
Hand ey en Mast, en Stang, en Flag paa Skibet
saae,
En Skygge af hans Deel jo syntes for ham staae.
Hvi vil du da hans Haab end længere opholde,
Da som en daglia Dod i Længsel ham forvolde?
Lad Bind og Vand og Luft, og al Neptuni Hær,
Tienftagnig sig betee og føye hans Begjær!

See

See Venus Coursen selv til Havnen har afridset.
 Og sine gyldne Flag til Vres Tegn ophidset,
 Gaf kuns Hr. Brudgom gaf en yndig Nymphes
 Favn,
 Har opladt for dit Sind den beste Elskovs Havn.
 Der skal du finde Lyst og tusend Glædes Dage,
 Og hvad som heldst din Siel i Verden kand behage,
 Thi Yndighed og Tugt, og Dydens gandske Chor,
 I denne Nymphæ Siel samdrægteligen boer.
 Til Lykke med din Deel, den Skat du sildig savne,
 Til Lykke! at du har saa konstig lært at havne,
 Hvis alle slig en Havn i Søen kunde naae,
 En Søemand vist i mig og Kongen skulde faae.

no. XI.

Landmandens Lyksalighed

præsentered

I Egteskabs Fornøielighed

BRUDGOMMEN

Hr. Søren i Veibye,

BRUDEN

Inger Svends Daatter.

den 29 Junii 1715.

Jens Bergendahl.

Saa endrer Eders Tanke da
 I pane Kiøbsted Duffet,
 B b 3

For

For hvis Amour og venlig ja
 Saa mangt et Hierte sukker,
 Hvad er hos Kiøbsted-Mand at naae
 Som eder Land indtage?
 Der er vel Stats men ganske faae
 Kornoyelige Dage.
 I Ulyst jo paa Lyst maa see
 En Daare den forlanger,
 Mand maa min sandt ad eder lee
 I stakkels Kiøbsted Fanger.
 I Land ey drage ud en Miil
 Til Lystighed paa Landet,
 I Land jo neppe slaa en Smiil
 Jeg tør ey sige andet.
 I Land jo neppe see jer om
 Og ud ad Gaden lige
 For Folkes Snak og vrange Dom
 Udskilligt har at sige.
 Jeg taler ey om den Uroe
 Som udi Staden høres,
 Hvad Gladder der i hver et Boe
 Paa hvert et Hjørne føres.
 Jeg taler ey om Trommens Gang,
 Om Brygger Bognens Rummel,
 Om Begterens og Klokkens Klang,
 Om anden mere Tummel.
 O Corydon! hvor Land du med
 Din moersom Hyrde-Viise,
 Dit Levnet af Lyksalighed,
 Dog frem for andre priise.
 Heel sionsom er vor unge Brud,
 I dette som i andet,

Og derfor billig drager ud
 Til Roelighed paa Landet.
 Der tænker hun kand jeg i Fred
 Min Tid til Lyst anstille,
 Der kand og Præsten roeligst med
 Sin Ungdoms Hustru spille.
 Der gaaer jeg i den grønne Eng,
 De Blomster-fulde Bange,
 Og nyder ald den Lyst i Fleng,
 Mit Hierte vil forlange.
 Der hører jeg med Glæde, hvor
 Alt Fuglene de siunger
 Og saasom holder Morgen-Chor
 Med Lov paa deres Tunger.
 Der seer jeg Lyst i hvor jeg gaar
 Som inde saa og ude
 Paa Høns og Gæs, paa Lam og Faar,
 Paa Grise, Kior og Stude.
 Her moder mig Jep Havlen med
 Sin Høe Lee paa sin Nakke,
 Hist gaar hans Luke og Guds Fred
 Mig siger: Jeg maa takke.
 Nu gaar jeg ud, og seer mig om
 Hvor Havren groer til Hesten,
 Nu maa jeg hjem, thi see! der kom
 Et tiende Læs til Præsten.
 O skionne Sager: derpaa tab
 Bor Brud og jeg biefalte,
 Dog forhen en Erindring gav
 Og saa til Slutning talte:
 Løst Vejbye med mig Røsten op
 Og ønske din Præst til Lykke

Gid at hand med sin Rosen-Knop
Maa leve efter Lykke.

No. XII.

BRUDGOMMEN
Sr. Claus Holm,
BRUDEN
Dem. Maria Jens-Daatter.

Saa kom da Venus paa en Stus
Send an de vaanlig Brude-Blus
Bed Elskovs reene Lue.

Lad dine Lys som Stierner staae
For Brude-Parred hvor de gaae
Dit eget Verk at skue,

See Himlen selv har lyst dem ind
I dette Eenig Benskabs Sind,
Hvor med de er forbundet

Det Hierte-knyttet Egte-Baand
Som nu er lagt paa fælles Haand
Har Himlen Eene spundet.

Hvi vil du da opholde dem?
En Time er saa lang som fem,

Lad Klokke-Slaget ile,
Gak for i Hast, og lys din Ven
Med Brudgom sin til Stedet hen
Hvor de i Nat skal hvile.

Føel kuns hvor Pulsen hastig slaar,
Hvor Hiertet som i Bølger gaar,
Hvor Kinderne de blegne.

Hvor

Hvor Lengsel efter Nattens Stund
 Skiont hand maaskee ey faar et Blund
 Ham plager allevegne.
 Bort! derfor bort med hvad som kand
 I sig en sød Foreenings Stand
 Hans Haab til Ophold være.
 Forhaling udi Elskovs Sag,
 Og Tidens langsom Klokke-Slag,
 Kand Venus ikke bære.
 Bort med Confect og andet sligt,
 Thi intet er saa nydeligt
 Alt det vor Brudgom smager,
 Sin Portion og beste Deel,
 Sit Sinds Confect og anden Siæl,
 Hand heldst i Sengen tager.
 Bort med Musiqv og Harpe-Klang,
 Her æfkes nu en anden Sang
 Paa Amaryllist Thone.
 Cupido skal ved Sengen staae
 Og Tacten selv paa Cithar staae,
 For Manden og hans Kone.
 Ga bort med Dansk og Stime-Fard,
 Thi det er dog kuns lidet værd,
 Paa Gulvet om at svænke,
 Vor Brudgom selv ved Elskovs Spill
 I Nat sin Kierest rigtig vill
 Af Pige-Labet danke.

Hr. Peder Dafs til Amtmand
LINDENOU.

Selbaarne Lindenou hav Tak
 For din Poëtiff Vere,
 Om dig gaar Rygte, Ryge, og Snat
 Saa vit vor Land mon være.
 Hav Tak for din velmeente Ven,
 Sig deri vil bemøye,
 At den adskilte Peer igien
 Sig til Accord vil føye.
 Saa fiært som du erindrer dig,
 De mange Peders Navne,
 Saa meget, ja saa hiertelig
 Dig alle Peder savne.
 Pêr Præst, Pêr Provst, Pêr Cappelan,
 Pêr Foged sammelunde,
 Pêr Skriver og Pêr Courtisan,
 Pêr Kræmmer og Pêr Bunde,
 Pêr Lendsmand, og Pêr Laugrets Mand
 Pêr Persen, Pêr deslige,
 Hver Pêr, som Munden løfte fand
 De skal det samme sige.
 Pêr Strömer dig forönste vil
 Ald Velstand, Flor og Lykke,
 Pêr Bredal siger ja dertil,
 Pêr Meyer skal samtykke.
 Min Lindenou! Gud signe dig!
 Det er Pêr Broches Tale
 Det samme gjør Pêr Falck for sig
 Ja! svarer alle Dale.

Pér Rusch hand siger : Slig en Mand
 Er værd, at vi skal priise,
 Og Trovalds Peér ey andet kand
 End siunge samme Viise :
 Hver Pér for noble Converstatz,
 Lykønsfning dig tilbyder,
 Pro Resto siger Peter Dals,
 Skam saa den det fortryder,
 In Summa hør du Helge-Land,
 See til du det beholder,
 At Lindenou den ædle Mand
 Holdt styr blant dine Knolder.

No. XIV.

Zil den Velbaarne Jomfru,
 Zfr. ELSE WORM

recomenderes denne

Sorte Lercke.

Her kommer frem en sær Compan
 Som vil sin Stand forandre,
 I Baar tog jeg den Vebling an
 At hand ey skulde vandre,
 Som andre af hans Art omkring
 Paa vilde Mark og Heede,
 Med bange Flugt og vildsom Spring
 Sin Føde at oplede,
 Jeg gav ham strax en Cantors Plak,
 Jeg gav ham Kost og Kammer,

Dog

Dog gjorde hand for ald den Stak
 Mig ifkun daglig Klammer.
 Thi Kammeret var ham en ret,
 Fri Luft hand vilde have,
 Helst naar hand havde ædt sig mæt
 Da var hand slet aflave.
 Naar hand kun hørte andre fri
 I Luften quinquelere,
 Hand strax med dennem stemmed i
 Begyndte at regiere
 Som den der vilde Bæg og Tag
 Ja Jerne Stenger bryde,
 Om hand kun sin Naturs Behag
 I Frihed kunde nyde.
 Men hand sig nu forandre tør
 Til stille Skif og Sæder,
 Thi hand er en saa vild som før
 Ja fielden engang qvæder,
 Hand har vist seet, at mange Mand
 Med sort Habit og Hue
 Er hos Biskoppen meldet an
 Udi min Gaard og Stue.
 Saa troer jeg, hand besluttet har
 At hand vil christlig blive,
 Og sig der for blant Lærker var
 Blant Klerker vil indskrive.
 Hand for en Naaned eller toe
 Den braaged Trøye slengde,
 Og det mand neppe skulde troe
 En svarted paa sig hengde.
 Hand som en Munk sig har tilred
 Jeg meen, at hand er vorden

Udi en selvgiort Hellighed
 Af sorte Brødres Orden.
 Men, som jeg ham dog nødigt saae
 Saa slet forfæret at blive
 Saa tager jeg mig dette paa
 Til Gavn for ham at skrive.
 Velbaarne Jomfrue jeg vel veed
 At hun paa Etet slægter,
 Og ingen sin Veldedighed,
 Om hun kand hielpes negter,
 Jeg haaber da, at hun formaar
 Vor Bisp, sin fromme Fader.
 Hand denne Klerk udi sin Gaard
 En Pension tillader.
 Jeg hende vil forsikkre, det
 Hand skal sig saa forholde,
 At hand for sin Vanartighed
 Sig Utak ey skal volde.
 Hand drikker gierne bare Vand
 Naar Vinen ey kand havees,
 Hand æder Kaal med Bryn og Grand,
 Om den end raa tillaves.
 Hans Klæder intet koste kand,
 Sin sorte Dragt hand sparer,
 For Rist og Slid for Fitt og Vand,
 Saa den ham nok udvarer,
 Hand aldrig skal Gralate-Gang
 Med Drif og Dobbel øve,
 Alleneste hand med sin Sang
 Vil stundum Dret døde.
 Adjeu gid hun i Velstand maae
 Sin Alder glat henlide,

Til ingen Lette meer er graae,
Men alle Navne hvide.

Sören Jonæsen,
Præp. Roschild.

No. XV.

BRUDGOMMEN

Hr. Ludwig Nicolai Herfort

BRUDEN

Somfr. Mette Apollona Faber.

den 31 Julii 1715.

af een her 3 Byen.

Ærverdig Herrens Mand, høytelste Ven og
Broder,
Som fordum med mig draf af de Soranske Floder,
Da vi leed ont og got i felles Skolegang,
Dg sad paa Lære-Benk i nærmest Side-Rang
Gud veed hvor høylig jeg mig glæder i din Lykke,
At Himlen selv for dig, har vildet saa samtykke,
Dg føre alting ud til Hiertets Velbehag
Paa en saa lykkelig og Glæde Samlings-Dag.
Vel har vi fordum tit om Seyer-Krandsen trekket,
Dg til en syrig Drift hver andres Mod opvekket,
Da Seyeren den som i Beyeskaaalen stod,
Dg ingen af os sig tilbage trykke lod.
Nu vandt du Elssøvs Krands og kom mig for i dette,
At du en Brudgom først kand sidde hos din Mette,
Jeg maa som Munk endnu i Kloster lidet gaae,
Dog haaber, jeg engang skal samme Maal opnaae.

Lev

Lev midlertid kun vel i mange Velstands Dage
 Med sliq en Rosenknop, og Engel yndig Mage,
 Som Himlen selv har lagt dig ligesom i Skid,
 At nyde i din Favn, sin Lyst og Lykke-Brod.

No. XVI.

Over
 Frue Drude Margrete Tiltorph
 Sal. Mag. Sevels.

den 16. Februarii 1714.

Salig Tiltorp ædle Dame,
 Lig i Dyd dit Perle-Mavn
 Nu blant Sions Engle Stamme
 Landet ind i Glædens Havn!
 Er det tilladt at mand sanker
 Blomster paa de Dødes Been,
 Da skal mine Afssæds, Tanker
 Og saa møde for din Steen.
 Dyden selv med Held og Ære
 Skal ved Graven stande hos,
 Og for alle Vidne bære,
 Du var større, end din Roes.

J. Berg.

BRUDGOMMEN
 Hr. Otto Marfwin
 Og BRUDEN
 Sfr. Leene Marie Hovenbech,
 Deres Brude-Seng.

Spørg du o Vandrings Mand, hvad got her er at
 finde
 Da ligger Marfwin med sin Hovenbech derinde
 Dnff dem en roelig Nat, gaf saa og giv dem Roe,
 De i hver andres Favn saa sødt saa sødt maa boe.
 Gudfrygtighed og Dyd, hvo dennem tog i Syne,
 Har reed den Brude-Seng, og pusled hver en Dyne,
 Belevenhed og Tugt med Filsbeens Fingre smaa,
 Har hengd Gardined om, og lagd de Lagen paa.
 Den lille Elskovs Gud med Sølv polered Binge.
 Saa fro og lattermild om Sengen sees at svinge,
 Med Lilier dem bestrøe, og med Fioler blaa
 Og med en Sukker-Sang en Dulme kaster paa.
 Ugifte unge Folk beseer da disse tvende
 Ved Elskov stobt i Et, ja Elskov uden Ende,
 Toe Siæle stobt i Et i Kierlighed og Tugt,
 Gaae saa og siger: O hvad laae de Toe dog smukt.

Begravelse Vers.

Her kaster jeg ved denne Grav
 Min sønderbrutte Vandrings Stav
 Og Verden overgiver.

Staar

Staar lidet hid I Børne-Floek
 Og fast paa eders Tancke-Stoek
 Min Svane-Sang opskriver
 Halffierdsfindstyve Aar og trey
 Jeg vandret her en maysom Bey
 Blandt Verdens falske Skygger,
 Dog stundet alt i Aanden glad
 Til den uvrørlig Sions Stad
 Hvor Guds Udvalde bygger.
 Imidlertid har meget mødt
 Af ont og got, af suurt og sødt
 Af Drøvelse og Glæde,
 Som fra mit første Barne-Svøb
 Til Døden mig om Hiertet krøb
 Har vaklet om mit Sæde.
 Jeg stundum som Propheten glad
 I Skygge ved mit Græs-Kar sad
 I Glæde hos min Mage,
 Men see! her kom et Orme-Sting
 Mit Kikajon det faldt omkring
 Jeg eenlig stod tilbage.
 Hvor bitter saadan Skaal mig faldt,
 Det kiender Gud som kiender aldt,
 Og i mit Enke-Sæde,
 Mig gav end meer en Balsom Lugt
 Af eders gode Levnets Frugt
 Til Øvegelse og Glæde.
 Jeg daglig bad for eders Tary
 Gud vilde selv sin egen Arv
 Med Huld og Naade smykke,
 Hand gjorde det, og viiste mig
 Sin Naades Forsyn rigelig
 I alle eders Lykke.

Og derimod og stedsse baar
 For mine graae og gamle Haar
 Ald Lydighed og Dre.
 Og som den unge Storke-Slæggt
 Lod ey min tunge Alders Vægt
 Til Byrde eder være.
 Saa værer da betakkede
 For ald den Omhue I lod see
 For eders gamle Moder,
 Gud af sin Naades dybe Beld
 Til eders Lykke, Tarv og Held
 Udøse sine Floder,
 Jeg ender da min Svane-Sang,
 Og hører alt en bedre Klang
 Af Engle Melodier,
 Thi kand jeg her ey siunge meer
 Min Harpe var, som jeg, af Leer,
 I Graven begge tier.
 Mit Lys er slugt, mit Legem matt,
 Jeg glædes ved en roelig Nat
 Far vel I klare Poder,
 I Morgen samles vi igien
 Med Manden, Hustru, Ven med Ven
 Og Barnet med sin Moder.

J. Bergendall.

BRUDGOMMEN

Johann Conrad Ernst

BRUDEN

Tomfr. Magdalena Foss,

1703
23 April.

af
Mort: Reenb:

Svad er en gammel Peber Svend
 En Orme stukken Duffe,
 For Nullo regned iblant Mand
 Blant Qvinder for en Krukke,
 Som ledig staar, dog tegned er
 Ved Titel, Sort og Number.
 En gammel Peber-Svend hos hver
 Passerer for en Stumber,
 Som gammel Billed-Snider Vert
 Paa Bislag, Kister, Senge,
 Som hvid Som ved en Brude-Sert
 Og Brudens Fattel-Dreng,
 Som Brude-huers pene Dragt
 Som Brude-Pigers Kaaber,
 Som Hals-klær net i Folder lagt
 Og Mund, der finlig maaber
 Som Hatte med en høy-spids Poll
 Og Skieg i i Balsom flined
 Som Sviker Kraver lagt i Fold
 Og Troyer bag til grined
 Som hvide Buxer skiult med Baand
 Og lang Rapir ved Siden,

Ec 2

Som

Som Stovle-Kraver med Canon
 Og Sporen-Klang i Riden.
 Ja kort at sige, siig mig den
 Forældet gamle Chose,
 At gammel u-gift Peber-Svend
 Jo deraf faaer en Glose?
 Hr. Brudgom I gjør derfor best
 At I det Laug qviterer
 Et Laug mistenkt af Degn og Præst.
 Som Verden ey formerer,
 Et Laug, hvor mand incognito
 Kand i de Sager rage
 En fattig Jeppe for en Koe
 Selv Hornene maa drage
 U-øvened Mand, og Mandløs Møe
 Er Rigens Antichrister,
 Thi Verden maatte snart uddøe
 Om alle sig saa lister,
 Jeg tier hvad Forargelse
 Sig mangen en Kand tand tage,
 Af det u-nyttig Jordens Kra
 Som synes uden Mage.
 Endskjønt af Egteskab ey hver
 Faaer Marsag til en Bugge,
 Det dog Capunen prislig er
 Som Kyllinger vil rugge.
 Nu tenker muelig, den og den
 Her andet hør til Ploeyen,
 End sige: Ho! hver unger Svend
 Kand beyle med en Bøyen,
 Nøy gift dig selv, bliv denne Mand
 God Kone, Piger, Amme,

Og siig saa først om eenlig Stand
 Kand ey af Frihed bramme,
 Hør! svar igien, jeg negter ey
 Det Egtekab kand pine
 Men viis mig den paa Riidsens Veg
 Der ikke finder sine:
 Skal Skipperen aftalle strax
 For Vinden ey vil føye,
 For Beyret falder heel u-mags
 Og bløder digt hans Troye
 Skal modig Helt, en brav Soldat
 I Ledings Tog ey ride,
 Fordi hand ikke veed hvor brat
 Hand skal i Græffet bide.
 Skal Rosen ikke plukkes af
 For den af Torne plukkes
 Her maa for alt hvad Himlen gav
 Arbejdes, svedes, sukkes.
 Skiont snorre Liv er u-commod,
 Skiont Skoen Foden trykker,
 Skiont Lægen lader lade Blod
 Skiont Hesten haver Nykker,
 Skiont Huuset staaer ey Soele-Net
 Skiont Verket gaaer for fage,
 Skiont Naalen falder for et Sæt
 Skiont Verset vil ey smage,
 Skal alle Ting da være leed
 Som Net og U-ret dadler
 For idel Ufuldkommenhed
 Naturen selv affadler.
 Den smukkeste er har og sit Ar,
 Den Sterke faaer og Sygen

Den Klogest tenker sig en Nar
 Hand finder best til Myggen
 I støver bort fra Brudescer
 Indbildede Pedanter,
 Hver pakke sig med sit Gevehr
 Til eders Velbekandter.
 Vor Brudgom er en anden Mand,
 Hand sig i Tugt og Ere
 Begiver ind til Egestand
 Til sin den Hiertens fiere,
 Hand sørger ey for Tiden hen
 Hand veed hans eget Dye
 Hvis Guddoms Raad har sørget end
 Skal Tiden vidre føye,
 Hand veed saa vel hans Ungdoms Gud
 Hans Stykke Brød har skaaret,
 Og nu den suutte søde Bruud
 For hannem selv udkaaret,
 Hand veed Gud sluttede den Sag
 Af Ewighedsens Dage,
 Thi lader hand paa Guds Behag
 Hver Dag sin egen Plage,
 Fuldbyrder da foreenet Par
 Hvad Kierlighed tilstedder,
 Det er et hellig Eres Kar
 Og Himlene selv glæder.
 Naar Egte Par foreenes vel
 Men følger der end mere
 Saa takker Gud for eders Held
 Om I kand blive flere.
 Gjør lille Fols gjør hvad I kand,
 Jeg derpaa Skaalen drikker,

Gjør

Gjør Brudgom snart til Dannemand
 Jeg drifker til jeg hifker.
 Oprenser den af Egte-Favn
 Der kand de Fodspor træde,
 Som brave Foflers lærde Navn
 Har vift til Erens Gæde.
 Saa skal Hr. Brudgom ingen Vt
 Af eder mere kræve,
 Og hver maa give mig det Ret,
 At Gaffen beed en Ræve.

No. XX.

N. N. Paa hans Frues Fødsels-Dag, som
 indfalt den 19de Octobr.

In Engels Fødsels Dag jeg bær i kjerligt Minde
 Jeg kom, jeg saae, jeg fant, jeg glædes ved at
 finde,
 Den søde Dag paa nye; Gid du i snefe Nar
 Endnu den leve maa, jeg aldrig bedre faaer.
 Din Fødsel glæder mig, ved dine Nar jeg frydes
 Jo mere de tår til, jo flere Tak Gud ydes
 Af mig, som ynsker, at du leve maae min Død,
 Saa er mit Liv mig sødt, og Døden selv mig sød.

No. XXI.

Sendt fra en god Ven paa Mortens Dag

Du, søde Ven, en maae dig undre at jeg skriver
 Dig til i Dag paa Vers, og til Poët mig
 gjør,
 Din kære Fødselsdag mig Geist og Indfald giver,
 Og lærer mig det jeg har aldrig vovet før.

Sanct Mortens Dag den gjør, at mangen Gaas maae
fiække

Sin sidste Gaase-Sang, den ogsaa lærer mig,
At Kierlighed kand Geist og Sandserne opvekke,
At man ved den paa Ord og Riim kand blive riig.
Dog er min Mening ey, at du af mig maae vente
Et Vers som artigt er, og efter Regler giort,
Mand det allene maae hos lærde Skialdre hente,
Og af en Fuffter kand ey ventes noget stort.
Den Kierlighed jeg i oprigtigt Hierte bærer,
Til dig, min Hierte Ven, gjør, at jeg Mortens Dag
Langt meer end nogen Dag i heele Aaret ærer,
Den gjør, at jeg i den har ene Velbehag.
Jeg ved din Fødsels Dag med Billighed mig glæder,
Mig Himlen givet har i dig en trofast Ven,
At sige dig det selv mig Skæbnen ey tilstæder,
Hvorfor til Hiertets Folk jeg bruge maa min Pen.
Mit Ønske være skal, det Himlen maa behage,
At hand i mange Aar med Helbred leve maae,
Gud til hans Leve-Tid leg mange Aar og Dage!
Gid det i alting ham maa efter Ønske gaae.
Gid hver hans Leve-Dag lykkelig maatte blive!
Det ynker jeg mens der i mig er Liv og Siæl.
Gud alt det gode, som hand ynker sig, ham give
Saa glædes jeg og de, som ham og mig vil vel.

No. XXII.

EPIGRAMMATA.

No. I.

Bad Ont vor Verden end om Gierighed vil sige;
En gierrig Mand er god: thi veed hand ej saa lige
At

Alt bruge selv sit Gods i Verden, som hand bør,
 Hand lader det til den, som veed det, naar hand døer.
 Hvad hand undvære kand foruden nogen Skade,
 Hand vil af Kiærlighed sin Arving overlade;
 Ja! hand bevarer det med Trostfab og Forstand,
 Saa det urørt udi hans Hænder komme kand
 Den Nøysomhed, hand har, den Sparsomhed, hand
 bruger,
 Ej ringe Priis er værd; langt fra, at hand opsluger
 Een andens Gods med sit; hand saasom hellig gjør
 Sit Gods til bedre Brug, og det ej røre tør.
 Hand veed, at Guldet det kand Dyden selv forblinde,
 At i den gyldne Tid kun lidt Guld var at finde;
 Thi giemmer hand sit Guld, og gjør sin største Flid,
 At hand kand skaffe os igien den gyldne Tid.
 Fra hver en Synd og Last, som Guld i Verden
 fremmer,
 En Gierrig gjør sig fri, i det hand Guldet giemmer;
 Sin Siæl fra mangen Synd, som Guld, hand
 holder reen,
 Ja haard mod Kiødets Lyst, ret som en Flintesteen.
 Hovfærdighed hans Siæl hand lader ej forderve,
 Den Rang og Ære, hand ved Guldet kand forhverve,
 Hand lader til en Gief, som Ære kiobe vil,
 Og Verdens Pragt seer an kun for et Gieffe-Spil.
 Gjør nogen Mand ham Ont, og vil ham forurette,
 Hand nødig sætte vil hans Penge bort paa Trette;
 Den Hevn, hand kunde faae ved Ketter-Gang og
 Strid,
 Hand sig ej kiobe vil for Skilling eller Hvid.
 Imod Løssagtighed hand veed sit Kiød at spæge;
 For Kiødets Lyster hand i Hunger har sin Læge;

Hans

Ham Guldets Farve er for dejlig og for skøn,
 At giøre der udaf en sminket Liiskens Løn.
 Med Fraadserie hand ej vil Livet af sig tage,
 Hand veed, at Guldet kand forlænge ham hans Dage,
 Ej, naar det bliver ødt, det holder hand for Skiemt,
 Nej, naar hand Guldet kun kand længe holde giemt.
 Tyvagtig er hand ej, langt mindre Narfag giver,
 At nogen ærlig Mand til Tyv for hans skyld bliver;
 Nej, vil enhver for sit kun lukke, saa som hand,
 Mand aldrig Galge har fornøden i et Land.
 Hand kieber saare lidt, saa kand hand Meen-Eed spare
 I mangelen Kræmmers Hals for Skarns og falske
 Vare.

Sit Guld hand bruger ej til Kort og Tærning
 Spil;

Med Riv og Banden hand ej Gud fortørne vil.
 Hand sner for sig selv, og flikker selv hans Klæder;
 Hand kaager selv den Mad og Spise, som hand æder;
 Thi see! det lumpne Guld, det Manden heel vel veed,
 En nær betale kand hans Næstes sure Sved.
 Om hver Mand var, som hand, i Klæder, Mad og
 Drikke,

Mand havde ey behov til Lands og Bands at stifte
 Saa mangt et kostbar Bud om Kræsenhed og
 Pragt,

Hvorved saa mangt et Land slet bliver ødelagt.
 Om hver Mand var, som hand, hvor mangelen Livets
 Fare

Igiennem Jld og Vand vor Verden kunde spare?

Ja, spare mangt et Suk hos mangt et Creatur,
 At mand paa deres Liv i Verden gaaer paa Luur.

Hand

Hand ald den Ondskabs Tid, som Guldet foraarfager,
 Saa vidt det staaer til ham, af Verden slet borttager,
 Ret som for Gretes Bryst en fangen Edder-Kop
 Usundhed tager bort fra hendes gule Krop.

Hvor kommer mand da til en gierrig Mand at laste?
 Hvo kand med Billighed hans Nøysomhed forkaste?

Nej, Sygen staaer heri, at mangen Odeland
 Til Pralerie hans Guld ham ey frasnakke kand.

3 Sandhed, om enhver, som hand, sig kun lod nøye,
 Med hvad hand har behov, og hvad hand kand fordsøye,
 3 Verden lettelig var nok for alle Mand;

Hvad var vor Verden da i en lykkelig Stand?

3 Verden blev da vist enhver hinandens lige,

3 Verden skulde det, om jeg det torde sige,
 Paa denne Dag staae til paa samme Art og Viis,
 Som det i første Tid stod til i Paradiis.

3 Paradiis? ja vel endnu maaskee lidt bedre,
 End som i Paradiis; thi havde vore Fædre

Kun ret, som denne Mand, saa nøysomt Levnet ført,
 Af Synd, af Straf og Død mand havde aldrig
 hørt.

No. 2.

Et Menniske, som Gud ret ære vil og dyrke,
 Frem for Guds Engle selv maa have Magt og
 Styrke:

Et Menniske, mod Synd og Satan kiempe maae,
 Mod hvem har Engle vel behov i Kamp at gaae?

Og, naar da Mennisket den store Kamp har bundet,
 Hvad Under, Gud deri sit Velbehag har fundet?

Men Mennisket hermed ey prale skal ret stort,
 Guds Aand i Kampen dog det beste selv har giort.

No. 3.

No. 3.

Hvor Skriften taler klart, det Manna er at spise
 For Siælen, at den Gud for Mættelse kand priises;
 Hvor Skriften taler mørkt, og ej har Manna fal,
 Det seer, at Siælen ej ved Manna vemmes skal.

No. 4.

Den Gamle, veed mand vel, ej gierne kand fordrages
 At unge Mennsker har Fryd og gode Dage:
 Belysters Dands er Skarn, fordi hand selv es
 træt,

Belysters Mad Forgift, fordi hand selv er mæt.
 Frue Grete ved sit Bord med Graadighed sig mætter,
 Og æder som en Ulv af femten fræske Retter;
 Men, naar hun vel har ædt, og tommet hvert es
 Fad,

Saa heder det da først: Her stinker saa af Mad.
 Ret vel Frue Grete gjør, at hun sig engang mætter,
 Men Mads har sidt til Bords, og ædt af fræske Retter;
 Fem gange femten Aar; Endnu er hand ej mæt,
 Ej heller bliver, før hand faaer sin sidste Ret.

No. 5.

Du bygger, saasom den, der gaaer med Segl og
 Breve,
 At hand til evig Tid paa denne Jord skal leve;
 Dog seer man dig dit Gods forgiæves at udstrøe,
 I Kalk og Steen, som den, der skal i Morgen døe.

No. 6.

Med stor Bekymring mand ald betlen vil affkaff
 At betle om sit Brød, det byder mand at straffe
 Men Dyden om sin Tarv hos os dog betle maae
 Med betlen Udyd selv kand Hielp og Forsvar faae.

No. 7.

Du har et prægtigt Huus med mange skjøne Sager,
 Med alt hvad kostbart er og allerheldst behager ;
 Du fylder Huset op, og propper derudi
 Alt, hvad, som tiene kand til Lyst og Fraadserie.
 Naar Mavens fyldes fuld med alt, hvad Munderens
 smager,
 Den kommer til at spye. Hvad, om det sig tildrager,
 Naar Huuset slet er fuldt, at det, som Mavens, vil
 Spye alting ud igien, dig selv maaskee dertil ?

No. 8.

En Enke med en Skierb en Nabal gjør til Skæme:
 Hand er i det, hand har, lykkelig, dog kun kort,
 Men evig hun i det, hun har og giver bort.

No. 9.

Den grimme Mopsus soer for Nisa, sin Hyrdinde,
 At ingen, saasom hun, elskværdig var at finde ;
 Ja, Mopsus, sagde hun, det værste er for mig,
 At jeg ey sige kand det samme og om dig.

No. 10.

Stank nok i Stolthed er, skönt den i Silke-Klæder
 Og Purpur, ald sin Mad med Ambra-Sukker
 æder ;
 Men tænke, hvad Satans Lugt og Stank omkring
 den staar,
 Naar den forfuldet slet i skidne Valter gaaer.
 Saa har mand mig tilforn om Stolthed vildet lære ;
 Men, at den lugter vel, at den er værd at ære
 Udi en skiden Valt, jeg det fornummet har,
 Den Tid jeg Stolthed blev i Munkens Valter vær.

Indholden

No.	Ober femte Samling.	Pag.
I.	Phædri Fablers fjerde Bog	321
II.	Til Landsdommer Hans Lange	360
III.	Til Zens Madsen Gandorff	364
IV.	Til Broberg	365
V.	Ligeledes til Broberg	366
VI.	Exhortatio ad excolendam Poësin til, <i>Pes</i> der Reenberg	367
VII.	Auctoris Horæ	369
VIII.	Qui non est hodie, cras minus aptus erit	370
IX.	Lyffkens Ubestandighed	371
X.	Veneris Havn	372
XI.	Landmandens Lyffsalighed	373
XII.	Brudgommen Sr. Claus Holm &c.	376
XIII.	Hr. Peder Daß til Amtmand Lindenow	378
XIV.	Til Jomfru Else Worm	379
XV.	Brudgømen Hr. Ludw. Nic. Herfort &c.	382
XVI.	Om Fr. Drude Margrete Tistorff <i>p. Berg.</i>	383
XVII.	Brudgommen Hr. Otto Marsvin &c.	384
XVIII.	Begravelse-Bers	384
XIX.	Brudgommen Johann Conrad Ernst	387
XX.	Paa hans Frues Fødsels Dag	391
XXI.	Sendt fra en god Ven paa Mortensdag	391
XXII.	Epigrammata.	392

Siette Bind

Til en

Samling

Af smukke

Danske Vers

Og

MISCELLANEA:

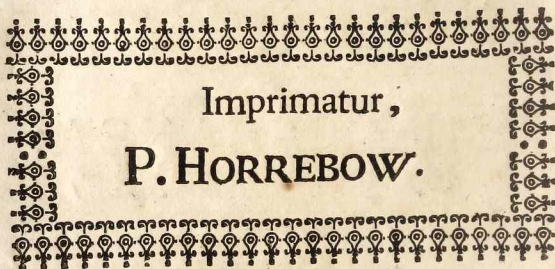
Sproget til Nytte og Siir,

Befordrede til Trykken i

R J O B E N H U B N ,

Bed det andet Oplag udi Hans Kongel. Ma-
jestets privilegerede Bogtrykkerie.

Imprimatur,
P. HORREBOW.

Phædri Fablers.

Femte Bog.

Poëten.

Su jeg mig havde foresat
 Fra Ploven af at spende;
 Til andres Lamper overladt
 Ælopi Verk at ende,
 Jeg hos mig selv mit Forset fandt
 Utidigt, naar en anden
 Opdages, der desslige Tandt
 Og Fabler faaer i Panden.
 Hvorledes kand hand giette det,
 Jeg vilde have skrevet,
 Og føre paa sit Tanke-Bret
 Det, her er udeblevet?
 Hvert Hovet har sit eget Sind;
 Hver Geist sin egen Maade,
 De vil, som Klygten falder ind,
 For Pennens Foster raade.
 Ey derfor af Letsindighed
 Graftaldt de første Tanke;
 Men vel beraadt jeg bliver ved,
 Og, hvad jeg finder, sanker.
 Particulo, du lade vil
 Dig Fablerne befalde,
 Dem jeg, samt dem, jeg setter til
 Ælopiske vil kalde,

Dd

For

For Mandens Skyld, som Zisen brød,
 Hand bragte faa, jeg fleere;
 Og dette jeg, skiondt nylig fød,
 Som gammelt vil staffere.
 Om nu mit Arbejd staaer dig an,
 Du det vil gierne læse,
 Jeg skiotter lidet, Avinds-Mand
 Deraf gjør spodske Næse,
 Og dadler det, hand ikke veed
 Med ald sin Kunst at gjøre;
 Thi er hand mild, og er hand breed,
 Kand sligt mig intet røre.
 Alt Ere nok det er min Pen,
 Og større jeg ey skiotter,
 End du og flere brave Mand
 Sig disse Fabler nytter;
 Ja, dømmet, de fortiene bør
 Bør Efter-Alders Minde,
 Alt de med Kette, naar jeg døer,
 Sig hos de Lærde finde.

Saaledes Phædrus sig forsvarer,
 Og tigger yndest hos sin Ven.
 Sit Dnske naaer, da Phædrus parer,
 Zmedens Berden bruger Pen.
 Hvad Skiebne hand udi mit danske
 Kand nyde, raader andre for:
 Er hans latin ey uden Danske,
 Bør jeg da nyde bedre Kor?
 Kand det de gode Mænd behage,
 Som bragte mig paa dette Band,
 Jeg skiotter lidet, andre vrage
 Det, jeg ey selv berømme kand.

Poëten atter.

I Verdens Sal og Skue-Plads
 Hvad er det, vi bestille?
 Med Skriven, Praten, Pragt og Stads
 Comædier vi spille.
 Den spiller best, som best forstaaer
 Alt skyble sine Tænker;
 Den sig i Verden best begaaer,
 Der seer, hvad andre tænker.
 Hver i sin Stand en Harlequin,
 Med Maske sig bedækker,
 Men, naar mand seer i Kortet ind,
 Er Hiertet fuld af Trekker.
 De Lærdes hocus pocus er,
 (Som mand af Phædrus hører)
 At deres Skrift slig Titul bær,
 Som Læserne forfører.
 Æsopi Titul, skriver hand,
 Om jeg skal stundom sette
 For Fabler, vide maa hver Mand,
 Det ikke skeer med Kette.
 Thi det, som hand er Fader til,
 Er giort bekiendt; herefter
 Ved samme Navn jeg gibe vil
 Mit eget Synd og Kræfter.
 Og det paa vores Konstners Viis,
 Der sig Credit at gibe,
 Og deres Verk i større Priis
 Hos Risberen skal blive,
 Alt hvad, som er af Marmor giort,
 Praxitetis maa være,

Og Sølvbet, om skal agtes stort,
 Bør Navn af Myron bære.
 Thi Alvinds Land er ey saa fiendsk
 Mod det, som gammelt Minde
 Os haver ladt, som hun er synsk
 I det, vi nylig finde.
 Men derimod, hvor stort et Gavn,
 Hvad Fordeel, Agt og Ære
 Os giver et prisværdigt Navn,
 Skal næste Fabel lære.

Horat: Si meliora dies, ut vina, poëmata reddit,
 Scire velim, pretium chartis quotus arroget
 annus?

Fab. I.

Demetrius og Menander.

Demetrius, Athenens Tvinger,
 Der hand nu Herre-Gædet fik,
 Alt Folket, som de havde Binger,
 Strax hannem udi møde gif,
 Med Vivat. Vivat! raabte Lykke;
 Hver Ædling gav den Haand et Kys,
 Som dennem under skulde trykke;
 Men bandte Lykken, dog med Lys.
 Peér Plebs og de, som leved eene
 Foruden Amt, at hand ey dem
 Det siden ilde skulde meene,
 Og krøbe blant de sidste frem.
 I Flokken sig Menander viiste,
 Een ypperlig berømt Poët,
 Hvis Geist Tyrannen høylig priiste,
 Men Manden aldrig fiendt og seet.

Der

Der hand nu kom med hvide Klæder,
 Med pudred Haar, pertentlig Gang,
 Storagtig, Alamode Sæder,
 Som den, der nylig faaer en Rang,
 Der Herren saae ham an at stige,
 Og sidst i Skaren komme frem,
 Hvad : sagde hand, vil dette sige
 Hvor har den Pikkelhøring hiem,
 Der for mit Nafsyn tør sig stille
 Saaledes frem i slig en Dragt ?
 Hand vist forlade skal sin Grille,
 Og lært snart at trine sagt.
 Men, som hans nærmeste Betienter,
 Der kiendte Manden, gav et Svar :
 Det er Menander, den Scribenter,
 Blev hand tilfreds og Sagen klar.

Fab. 2.

Tvende Beysfarende og en Røver.

Tvo reyste sammen paa en Bey
 For Selskabs Skyld og Fare
 Den Eene flink, den Anden fey
 Og modig, som en Hare.
 Nu hendte sig, en Røver dem
 Paa Beyen kom i mode :
 Gir flux; hand sagde, Pungen frem,
 Jellers ere Døde.
 Den Feye løb, og priste Been,
 Men den, som havde Hierte,
 Stod fast, trof Kaarden, var ey seen,
 En Streg sin Fiende lærte,

Sig værge de saa mandelig,
 At Skielmen kom af Dage;
 Derpaa kom den, som frelste sig
 Med Flugten, strax tilbage.
 Drog Sverdet, kasted Rappen om
 Paa Nhlen, brouter, springer:
 Kom, sagde hand, du Køver, kom,
 Og prøv, hvor dig gelinger
 At feide den, som mandig staaer,
 Holdt, svarte da den sande,
 Som gav den Døde Bane-Saar,
 Er det nu Tid at bande?
 Du skulde, medens Kampen stod,
 Dig her hos mig indfundet,
 Da havde jeg med større Mod
 Af Skielmen Seyren vundet,
 Ja troer fast, du varst ey fey,
 Stil ind, hold nu din Tunge,
 At du for den, dig kiender ey,
 Kand slige Biiser siunge.
 Jeg, som dig haver seet og veed,
 Hvor hurtig du kand løbe,
 Nu kiender, at din Mandighed
 Er fal for Pidsk og Svøbe.
 Den, som i Medgang om sin Magt
 Vil store Ting opregne,
 Men udi Faren er forsagt,
 Kand Fablen sig tilegne.

Fab. 3.

Den Skaldede og Fluen.

Med Føye kand en Snylte-Giest
 Vel lignes ved en Flue;

Chi

Thi hand, som hun, det næsbiis Bæst,
 U-buden er i Stue:
 Hand Steg, hun Blod, i Sted for Tak
 For det, de faaer at slikke,
 Hun snurrer, hand vil føre Snaak,
 Hand sladdrer, hun vil stifke.
 Eengang hun paa en skaldet Mand
 I Sinde fik at beede,
 Der hun sig snablet ind, var hand
 Strax med en Daff til Rede;
 Men feylte Slaget, Fluen loe,
 Hand sig saa maatte slage:
 Hvo, siger hun, har af os To
 Fortient den største Plage?
 Vil du en liden Flue-Sting
 Saa hart og bitter hævne,
 At du med Haanden i et Sving
 Vil Blod i mig ey lebne?
 Hvad Straf har da en Haand fortient,
 Der slog dig med Bancere,
 Den største Spot, som er bekiendt,
 Som nogen Mand kand bære?
 Ja, svarte Manden, denne Sag
 Jeg snarlig kand foreene,
 Thi Slaget var mig til Behag,
 Og skeede mig at tiene.
 Men du, dit stemme gastig Kree,
 Der Mennisk-Blod vil sue,
 Mig lystet, skönt med større Bee,
 At knuse hver en Flue.
 For hart den ikke straffes bør,
 Som sig forseer af Vaade;

Om hand det end forsetlig gjør,
 Skal dog beviises Naade.
 Men Falskner, Boldsmand, Drab og Ran,
 Samt Skyldener, der kræves,
 Ey nogen Dommer hielpe kand;
 Thi Retten bør handhæves.

Had. ad J. Corn.

In maleficiis voluntatem, non exitum spectari debere.

Fab. 4.

Manden og Lienet.

Sil Hercules en Mand sin Galt,
 For Løftet sit at holde,
 Et Offer gav, saa stor Gevalt
 Kand Overtroe forvolde.
 Det Byg, fra Galten leynet blev,
 Hand for sin Esel setter;
 Mey pyt! hans Næse Texten skrev,
 At det var Svine-Retter;
 Ja, skød det bort Undskylding gav,
 Hand Kosten ey foragted,
 Men, at den Galt, som aad deraf,
 Blev offret op, og slagtet.
 En Skrek bør denne Fabel være
 For dem, som søger sig Profit
 Af det, som gielder Liv og Ære,
 Naar dømmes skal om Dit og Mit.
 Derpaa sig ingen lade blinde
 Af Sølvs og Guldets skionne Glands,
 Hvad kand du andet deraf vinde,
 End miste Frihed, tabe Sands?

Du

Du svare vil, at den, som snapper
 Per fas & nefas hist og her,
 Hand stiger op ad Lykkens Trapper,
 Er riig, naar andre usel er.
 Got nok; men, naar de dennem tegner,
 Som gribes an for Lyverie,
 Hvad gielder, Galgen flæere egner,
 End de, som gaaer fra Rebet frie.
 Den Frugt, Forbovenhed os bringer,
 Skiondt for de Onde findes sød,
 For gandske Saa dog vel gelinger,
 Og Enden er de fleestes Død.

Juvenalis.

Sed plures nimia congesta pecunia cura
 Strangulat — —

Fab. 5

Gøgleren og Bunden.

Saa underlig er vor Forstand,
 Saa blind vor Kundskabs Øye,
 At hvad os først indprentes kand,
 Sig ikke lader bøye.
 Hvad enten det er saa og saa,
 Det mand først faaer i Sinde,
 Kand ingen Ting os bringe fra,
 Men dømmes hen i blinde.
 En mægtig Mand anrette lod
 Et Skue-Øpil, lod byde
 Hver Gøgler ind, som best forstod
 Med Pudser Følk at bryde.

Dd 5

En

En hver, som Kunsten vidste best,
 Did kom for Priis at vinde,
 Blant dem en ret pudserlig Giest,
 Bekiendt for Skiemt at finde.
 Hand broutet af at viise frem
 Et nyt og sælsomt Stykke;
 Der skulde have Fynd og Klem,
 Sig vinde hver Mands Lykke.
 Det Rygte spredes, hver en Plads
 Betages, alle mødte,
 Begiærlig for at see den Stads,
 De før kuns lidet skjøtte.
 Da hand nu paa Theatred kom
 Foruden Dragt og Abe,
 Allene stod og saae sig om,
 Begyndte hver at gabe,
 I vente noget Nyt at faae,
 Strax hand sit Ansigt skvulste
 I Kappen, som en Griis tog paa,
 Nu skreg, nu pøb, nu grynte.
 Saa vel hand Grise-Sproget sandt,
 Og Stemmen efterfulgte,
 At alle tænkte vist og sandt,
 Hand Grisen hos sig dulste,
 Bad hannem ryste Kappen ud:
 Det skeer, men intet viises.
 Vor Vøgler strax, som liden Gud,
 Med Haand og Tunge priises.
 En Bunde, som saae Spillet an,
 (Hvo skulde troe en Bunde
 Til sligt?) hand puffet, soer, at hand
 Saa got det gjøre kunde.

Ja neste Dag det skulde see:
 Did møder mange fleere,
 Saa meget ikke for at see,
 Som Bunden at fixere.
 Thi alle var for Gøgleren,
 Der strax, som før, begyndte
 Med Næsen under Mantelen
 Som anden Griis at grynte.
 Med Streg og Klap med Hænderne
 De raabte: Lykke, Lykke,
 Og bade Bunden, lade see
 Sin Kunst og Mester-Stykke.
 Skjønt denne bar hos sig en Griis,
 Dog syntes ey at vilde
 Paa dette giøre Folket viis,
 For Konsten ey at spille,
 Sig skvulte, som den anden før,
 Kneb Grisen i sit Dre,
 Den peb og skreg, som Grise gjør,
 Og lod sin Stemme høre.
 Men Folket (thi saa blind er Gunst)
 Lod Gøgleren betakke,
 Bad Bunden for sin slette Kunst
 Sig udaf Døren pakke.
 Hand Grisen strax af Barmen drog,
 Seer, sagde hand, en Probe,
 At Eders Dom er daarlig, og
 I dommer, som de Døve.

Poëten.

Endnu mangfoldigt er at skrive,
 Og mangel Ting tilbage staaer,
 Som

Som Underretning kunde give,
 Hvorledes til i Verden gaar.
 Men Skiemt, naar bruges med behænde,
 Et Sælskab lystig gjør og mildt,
 Og, naar det Skiemt er uden Ende,
 Er Lauget split, den Ven er spildt.
 Som Korthed da sig selv berømmer,
 Er baade Læg og Lærdes Smag,
 Saa veed jeg, du om dette dømmet,
 At det bør finde dit Behag.
 Saa lenge Verden ey er Sinke,
 Dit gode Navn, vil du mig tro,
 Skal i mit Skrift, som Stierne, blinke,
 Min redelig Particulo.
 Kand Geist og Airtighed ey lade
 Mig nogen Roes, da visselig
 Bør min den korte Skrive-Maade
 Udi det mindste tæffes dig.
 Helst efterdi de onde Skialdrer,
 (Et slem forbistret kiedsom Paf)
 Som Plutós Musicanter sqaaldrer,
 Og myrder Folk med idel Snaf.

Martialis.

Scribere versiculos miseros & perdere
 chartas.

Fab. 6.

Tvende Skaldede.

De o skaldede Antiquiteter,
 Foruden Haar, foruden Tand,
 Et Slags af fire-fødet Kreter,
 Som bær en Fod i hver en Haand,

Da

Da disse mødtes, fandt den Eene
 En Kam, som hand fik op med Nød:
 Mit halft, det bør os begge tiene,
 Den anden raabte, Krum er Brød,
 Viis op (det skeer) men see vor Skiebne,
 Den første svarte, see vor Skat,
 Vi tænkte fange Guld med Giæbne,
 Men fandt en O for en Ducat.
 Hver den, som Huus paa Haab vil bygge,
 Hand sielden lukker Porten vel;
 Thi Grunden settes paa en Skygge,
 Naar Huset er et løs Castel.

Feb. 7.

Keyser, Mulicant.

Den, som af selv indbildet Dyd
 Betages, elsker gierne
 Forfænglig Roes og Ære-Lyd,
 Men løber med en Stierne.
 Thi samme daarlig Tanke, som
 Indvortes hannem fryder,
 Udvortes hannem skaber om,
 Med Narre-Kappen pryder.
 En Spille-Mand, der Keyser hed,
 Udaf Bathylli Bande,
 Engang, Theatret tages ned.
 Faldt ud og slog sin Pande,
 Sit venstre Been i samme Fart
 Hand brød, blev straxen baaren
 Af Folket hiem, sig klaged hart,
 Og ilde var hand skaaren.

Gen

Een Maaned, ja vel tre gif hen,
 For Beenet kunde føres,
 Til Keyser Spille-Mand igien
 Af Folket kunde høres.
 Imidlertid blev Tiden lang
 For den, som gierne gabte
 Paa Gøgler-Dands, der uden Klang
 Cadantz og Tagter tabte.
 Een Dag omsider kom hand frem,
 Og stod det hart, hand vilde,
 Der Een af Stand, jeg veed ey, hvem,
 Gav Folket Gøgler-Gilde.
 Med Løn og Bøn hand bragtes til
 At lade sig tilshyne,
 Og paa den Dag, der høltes Spil,
 Paa Fløyte sin at nyne.
 Nu Talen gif, at Keyser kom,
 Stor Bulder hørtes, somme
 Ham sagde død, ja vedded om,
 Hand ikke skulde komme.
 Men, der Gardinet neder gif,
 Og Torden-Skrallet skeede,
 Strax Guderne (thi det var Skik)
 Med deres Sprog sig teede;
 Derpaa, som Keyser Spiller kom,
 Bad Choret hannem kvæde;
 Den Gamle sang: Op! fryd dig, Rom,
 Dig ved din Lykke glæde,
 Din Keyser lever, medens hand
 Er vel, du har ey Fare.
 Med Hænders Klap stod op hver Mand,
 Og raabte: Længe vare!

Den Sang Herr Keyser sig tiltog,
 Som sunget ham til Ere,
 Paa Hænder kyste, Kyssset slog
 Til dem, for Tak at bære.
 Nu Adlen hans Grimacer saae,
 Befalte Choret atter
 At siunge Viisen, for at saae
 Af Giekken større Latter.
 Det skeer: Vor Mand i Jorden need
 Sig slenger, Adlen griner,
 Sig spotter med hans Daarlighed,
 Men Folket af hans Miner
 Indbildte sig, hans Tanke var
 At jires med en Krone;
 Men strax, det kundbar blev, den Nar
 Slog paa en høyre Tone:
 Som Prins af Blodet fore Pragt
 Med hvid om sine Beene,
 Hvid Kiortel, hvide Skoe, en Dragt,
 Som Princen bar allene,
 De Hovedkuld's Herr Urian
 Af Skue-Pladsen stodte.
 Det var den Løn, vor Spille-Mand
 For høye Tanker mødte.
 Det er i Verden hos Enhver
 En allgemeene Plage,
 At giøre sig Indbildinger,
 Og meest sig selv behage,
 Ja, betle Vers, som Stodder-Mand
 Til Præste-Lommen stormer.
 Saa fast en Hare løbe kand,
 Udspringer Hoved=Ormer.

Fab. 8.

Lerligheden afmalet.

En Skaldet, som gesvindig render,
 En Røge-Kniv i Haanden bær,
 I Vanden Haar, naar hand sig vender
 Til dig, hand muligt det affiær.
 Ja, hand, som nøgen er, ey gierne
 Sig lader gribe, pas du paa;
 Thi est du føder med den Stierne,
 Du hannem kand i Hænde faae,
 Da see, du Knosen ikke slipper;
 Thi far hand eengang fra dig hen,
 Ero mig, dit Haab dig stedse glipper,
 At du den Time seer igien.
 De Gamle have forestillet
 Os Tidens Flugt ved denne Digt,
 Og os ved dette Sinde-Billet
 Erindret om vor Glid og Migt,
 At du, om Lykken eengang vilde
 Paa Haanden skienke dig sit Glas,
 Det ey af Lædhed skulde spilde,
 Og staae tilbage, som en Mads.

Fronte capillata, post est Occasio calva.

Ovid. Nec quæ præteriit, iterum revocabitur unda;
 Nec quæ præteriit, hora redire potest.

Fab. 9.

Oren og Kalven.

Oren til sin Krubbe søgte,
 Men for Hornet var ey Kom,

Kal.

Kalven, som gif hos, og spogte,
 Bad ham vrie Halsen om.
 Du Spotte-Giøg, hold Munden til,
 Svarer Dren, jeg ey vil
 Af din Kötter noget lære,
 Hvor jeg mig skal ret adbære;
 Thi jeg Halsmen aad og Straa,
 Mens du i din Moder laae.
 Selv-kloge Gief, som faaer i Sinde
 Paa andre Folk at sette Skif,
 Sig lade Fablen gaae til Minde,
 Og vente Svaret, Kalven fik.
 Som Ganten, der ved Kloster-Bordet,
 Naar hand med Ergo pladdre kand,
 Allene siden haver Ordet,
 Og meen, hand er en lærder Mand,
 Vil, som Sophist, den gamle skiegged
 Modtrette, selv nye-baget Rus,
 Betragte vel, at hand, som Egget
 Lær Hønen, og Minervam Sus.

Perfius.

Tecum habita, & nôris, quàm sit tibi curta suppellex.

Fab. 10.

Jægeren og Hunden.

En Hund, der i sin Ungdoms Tid
 Var meget skion og prægtig,
 Nu gammel tabte Mod og Glid,
 Thi Stakkel blev asmægtig.
 Som hand nu med en Basse kom
 I sær, hand Svinet fatter

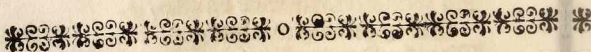
E e

I Dret,

I Dret, fluy de tumler om,
 Til Hunden sig udmatter,
 Maa Dret slippe; thi hans Tand
 Var stumpet. Skytten Kiender,
 Fordi hand slap. Ja, svarer hand:
 Det volder mine Tænder,
 Der jeg var unger og ved Hylt,
 Jeg gav ey noget efter;
 Thi har nu Villien ey Skyld,
 Men mine svage Kræfter,
 Var jeg dig teffeligg og fiær,
 Da jeg var flink og vakker,
 Da last mig ikke, for jeg er
 Forstødt og gammel Prækker.
 Du seer, Philete, selv min Ven,
 Hvorheden Fablen sigter.
 Og glad er jeg, at Phædri Ven
 Er klar med sine Digter.
 Poëten værger selv paa sig,
 Sin Alder Skylden giver.
 Hvad hand om sig, det jeg om mig
 Med lige Foye skriver.

- - - Reprehensus a Romanis M. Cato fuit, quòd
 senio debilitatos ex familia servos venun-
 dari præceperit.

Ende paa den femte Bog.

**Til Hr. Justits-Raad Helverskov
til Irup. af T. R.**

Hig, Helverskov, min gamle Ven,
 Naar du blant Phædri Blade
 Dit Navn skal see, bør da min Ven
 For dette Livet lade?
 Til Eutyclus, Particulo,
 Om Skudsmaal Phædrus skriver.
 Og dit du mig, jeg skulde troe,
 Skiont ey til Tinge, giber.
 Vel Ti gang Fire Vinter sig
 Fuldende fra de Dage,
 Jeg saae dig først, og kiendte dig,
 Just da jeg kom tilbage
 Fra Seine, Tyber, Themis og Rhin,
 Og da vi begge unge
 Ved Drue-Saft, hin ædle Biin,
 Om Galathea siunge.
 Nu, denne Daarlighed er ladt,
 Mand snakker om Processer,
 Om Rente, Lagie, Rang og Skat,
 Men Kiære! Was ist besser?
 Imidlertid, som Venner bør
 Sig med hver andre raade,
 Om hvad mand taler, skriver, gjør,
 Kand være Folk til Maade;
 Saa kommer Danske Phædrus op,
 Sig tigger nogle Timer,
 Vil vide, hvor det Romer-Sprog
 I Danske Maal sig rimer.

Om hand vel tør i denne Dragt
 For Danmark's Dyne komme,
 Og være siden underlagt
 Peer Plebses mange Domme?
 Om jeg og vel foruden Spot
 Mig nu til Fabler binder,
 Nu Lachesis paa sidste Tot
 Af mine Dage spinder?
 Derneft om den, hvis Daarlighed
 Jeg træffer, sig kand støde
 Med Kette, da jeg sikker veed,
 Det mig skal snarest møde.
 Hos Folk er Febren ey saa slem,
 Som Orme- & Soot kand være,
 Naar Tørsten kommer over dem
 For Penge, Roes og Ære.
 Og hvo kand sig vel sige frie?
 For Fader Adams Syge,
 Naturens Arve-Liberie
 Os følger, som en Skygge.
 Derpaa giv Svar, men tænk dig om,
 Før du vilt Svaret sige;
 Thi, sælder Verden fælles Dom,
 Er vores Straf jo lige.
 Et fremmet Dye snarest seer
 En andens Fejl og Lyde;
 Strng tid, set til; naar dette skeer,
 Skal Momus mig ey bryde.

Tilhængenget.

Fab. I.

Den unge Glente syng.

Sn Junker Glente længe svag,
 Der Haab om Liv var ude,
 Hand sin Frue Moder bad en Dag
 Til sig, tog til at tude,
 At hand nu rykkes til sin Grav
 I Ungdoms Aar og Blomster;
 Thi bad, hun med sin Pilgrims Stav
 Vil søge Kirk og Kloster,
 Og Almis love rundelig
 Til Kirker, Skoler, Arme,
 At Guderne dog vilde sig
 Af Mistundhed forbarne.
 Ja gierne, siger hun, min Søn,
 Jeg skal, men høyt maa frygte,
 At ingen høre skal min Bøn;
 Du veed dit stemme Rygte.
 Du veed, at du, ja tænk dig om,
 Har Guderne foragtet,
 Ey skaanet noget Offer, som
 Til deres Bord var slagtet.
 Hvad vil du, jeg begiære skal,
 At Guderne de vilde
 Forlænge dine Dages Tall,
 For kuns at leve ilde?
 Besmitte sig med Vold og Blod,
 Sin Næstes Feyl at blotte,

Og kuns med Løfter giøre Bod,
Er Rettens Gud at spotte.

Has Matho mendicis fecit justissimus Aedes;
Sed quos mendicos fecerat antè Matho.

Fab. 2.

Harerne fæde af Livet.

Hver den, som ynker sig sin Grav,
Og synes en kand bære
Sit Kors, til andres see, deraf
Saalmødighed at lære.
Eengang der var en stor Tumult
I Skoven, hver en Hare
Til Beens, som den, der hart forfult,
For Livet var i Fare.
De vilde strax eendragtelig
Langt heller Livet ende,
End tilig sildig frygte sig,
Udstaae saae stor Elende.
Da de nu søgte til en Søe,
For Afsted der at tage,
Ved deres Komme hver en Frøe
Til Springs, og det vel sage
Med i Moradsen under Log
Hey! raabte da en Hare,
Som frem for alle syntes klog,
See her en anden Skare,
Som frygte sig saa høyt, som vi;
Thi er det best, vi bære
Det Uag, os Skiebneen spender i,
Og Dagen vil bestfære.

— — Similes aliorum respice casus,
Mitiùs ista feres — —

Fab. 3.

Ræven og Jupiter.

St ont Gemyt, hvor høyt i Rang
 Det klavrer op og stiger,
 Dog svinger sin medfødde Sang,
 Fra sin Natur ey viger.
 Klap Ulven, mens du klappe kand,
 Og vel for hannem slege,
 Hand bliver Ulv: En Morian
 Kand Huden ikke blege.
 Der siges, Jupiter en Dag
 Fik Lyst til en Rævinde,
 Og hende for sin egen Smag
 Omskabte til en Qvinde.
 Nu Dronning Ræv paa Tronen sad,
 En Olden Kop hun skuer
 Paa Jorden gaac, sin lekker Mad,
 Som Terten er for Kruer,
 Hun sprang fra Tronen hastig ned
 Til Byttet, hver Gudinde
 Brast udi Latter, Guden bred
 Tog bort den skamfuld Qvinde:
 Bort, sagde hand, fra mig, og vær
 For dig, som du fortienet,
 Der ingenlunde værdig er
 Den Gunst, jeg dig forleener.

Horat: Naturam expellas furcâ, tamen usque
 recurrit.

Løven og Musen.

At mand sin Under-Mand skal spare,
 Skiont hand sig lidet kand bestaae,
 Os denne Fabel kand forklare,
 Da Løven bort loed Musen gaae.
 En Dag hun med sit Selskab rendte
 I Skoven, hvor en Løve sig
 Til Hvile havde lagt, sig hendte.
 At Musen ufornodentlig
 Paa hannem springer. Løven vækkes,
 Og snapper Musen; hun med Graad
 Bad, hannem sligt at maatte tækkes,
 Da det var ikke skeet med Raad.
 Smidlertid sin Synd bekiendte,
 Hvis Løven vilde være vred,
 Tilstod, hun største Straf fortiente;
 Dog bad om Naade, Liv og Fred.
 Som Dyre-Kongen nu betænkte,
 At Naade best stod Konger an,
 Slap Musen, hende Livet skienkte,
 Loed see, hand ikke var Tyran.
 Nu Løven efter nogle Dage
 Om Natte-Tider vandrer om,
 Faldt i en Grav, sig maa beklage,
 At hand i skyvlte Strikker kom;
 Tog til at brole. Musen hører
 Hans store Brøl, kom i Galop:
 Frygt ikke, sagde hand, jeg fører
 Dig Naad, og hielpe skal dig op;
 Jeg dig betale skal det Gode,
 Du gjorde mig, der jeg dig bad,

Stray

Stray gav sig til at see og vrede,
 Hvor Garnet skulde stilles ad,
 Skær op hver Knude, løsner, vriffer.
 Hvo skulde tænke vel og troe,
 At Løven, som var sat i Strikker,
 Ved liden Muus kom til sin Roe?

Fab. 5.

Manden og Træerne.

Sver den, som Fiende hielpe vil,
 Skal vist af Enden lære,
 Hand bringer Fienden Sværdet til,
 Som skal hans Bane være.
 En Mand engang sig havde gjort
 En Dre, Skæftet feylte;
 Thi gik hand udi Skoven bort,
 Til Eeg og Eske beylste:
 De vilde give hannem Et,
 Der dygtig var; de gabe
 Ham Skæftet af Oliven; det
 Hand tog, og lod tillave.
 Det prøvde stray paa Top og Rod
 Af Eeg og Eske tillige:
 Det Træ, som hannem best anstod,
 For Dren maatte vige.
 Som Manden nu forsynet sig,
 Og Skoven ødelagde,
 Berettes, Eegen klage lig
 Til Esken dette sagde:
 Got nok til os! vi har fortient
 At hugges om for Fode,
 E e 5

For

Fordi vi Skæftet u formeent
Til hannem overlode.

Vid. Syr, 12. v. 6.

Slutningen.

Jaf Phædrus, tak, at dine Dyr
Omsider tabe Mæle,
At jeg mig ey med Eventyr
Skal ndermeere qvæle.
Vel stræbt. Nu snart i fiorten Aar
Du med mig haver vandret,
Og mange Mile, hvor jeg soer,
Til Fierdings Bey forandret.
Saasnart jeg Texten havde læst,
Blev Bogen luft en Time.
Jeg pønsed, pønsed, hvor jeg best
Din Meening kunde rime.
Omsider, naar jeg Rimet fandt,
Da, for det ey at glemme,
Mig satte Tegne-Bogen Pant,
Som fik det i sit Giemme.
Sandt nok, jeg ikke Spor i Spor
Dig haver fuld, det ikke
Kom mig tilpas; deslige Kor
Med Skolen best sig stille.
Men Fablen, hvor den sigtet hen,
Hvad Hunden vilde bieffe,
Hvad Fuglen sang, med Danske Pen
Jeg haver søgt at trefte.
Ja lagt een Deel af Eget til;
Ehi disse Eider give

Anledning nok, om nogen vil
 Een Uls og Ræv beskrive.
 Men, som mit Levnets Lob og Gang
 Fast ad December lækker,
 Høy Tid det er, med anden Sang
 Jeg af fra Verden takker;
 Og til den lange Rejse mig
 Bereder, Lampen tænde
 For Stæden, hvor ald List og Svig,
 Ald Fablen haver Ende.

Eil Bogen.

Horat: Lib: I. Epist: 20.

Ba men! Du hvege-sindet Ven,
 Mig synes ret, du stiler
 At løbe Fastelavn, og hen
 Til Hoved-Staden iler,
 Maaskee forinden du det veed
 Bliir trykt iblant Gazetter.
 Men du, som de, naar læst og seed,
 Strax Appetiten mætter.
 Mit Skab, jeg seer, er ey din Ven,
 Du heller løber suttet
 Til Abesteens, paa Børsen, end
 Hos mig, som Fange, sluttet.
 Hos mig ey mange hørte dig,
 Kuns Benner, mine lige:
 Bram, Rosenörn, Friedenrig,
 Og nogle Faa deslige.
 Til Helverskov, min gamle Ven,
 Det første Tog du gjorde,

Da du til Tye spadseret hen,
 Nu, gammel nok i Gaarde,
 Vil fort; Dig dog jeg minde vil,
 Før du fortabt er vorden,
 At Fæstningen, du sigter til,
 Athenen er i Norden,
 Der nøye seer hver Punkt og Prik,
 Der bumrer; hvad, som fattes,
 Er Jydens Tale-Maades Skik,
 Og Dansk Barbarisk skattes.
 Naar Een, der veed, hvor ondt det er,
 Alt Vers kand altid klingre,
 Med dig medliden Dye bær,
 Og seer igiennem Fingre,
 Da tænk, hvad dig ved Kloster-Bord,
 Hvad paa Regentzen møder:
 Moraler, Fabler, rimet Ord,
 Ja Stavelsen dem støder.
 Fra dem naar du paa Landet ud
 Til Provster, Præster, Degne
 Med Torve-Boggen gaaer, som Bud,
 Skurrigles allevegne.
 Forpagter, Fogder, naar de faaer
 En Pæl, een Deel dig roser
 Imedens Kanden har en Laar,
 Du horer deres Gloser.
 I Herre-Sal du kommer en,
 Om seer, da er det stakket,
 Vel muligt forter en Laquey
 Sin Tid i Forgemaakket.
 Et har jeg glemt, naar du paa Thé:
 Til Biels og P... kommer,

Hver Satyrisk vil af dig lee,
 Hver Skrædder er din Dommer.
 Men, vil du dog, sligt uanseet
 Dig hen paa Reysen gibe,
 Da gaa, betænk, jeg var Prophet,
 Som kunde dig beskrive
 Din Pilgrims Fær. Nu, som du est
 Til Springs, du faaer at rende,
 Ey snarest Hund, ey raskest Hest
 Kand dig tilbage vende.
 Den første Dag du muligt skal
 Nyssiærig Læser smage;
 Men, naar du er for Alle fal,
 Da mindre vil behage.
 Saa den, dig kjober, Skillingen
 Fortryder, lidet takker,
 Og slenger dig bag Benken hen
 Blant gamle Almanakker.
 Naar du og der har lenge lagt,
 Af Orme giennem boret,
 Een Deel af Muus til Neede bragt,
 Halv heelt og halv opskaaet.
 Til Kræmmer-Huse Nesten er
 Beskicket, gaaer til Landet
 Med Peber, Safran, Ingefær,
 Og siden brugt til andet.
 Saa det er Frugten af vor Sved,
 Din lange Reyses Ende;
 Og vel, om Ulv og Ræv derved
 Naturen kunde vende.

Etats-Raad BARTHOLIN,
Landsdommer i Jydland.

af Joh. Berg:

Seg da her ved denne Skygge
 Leg Astræa ned den Begt,
 Og et Sørge-Telt opbygge
 Dig iblant den døde Slegt.
 Neppe nu et Vres Sæde,
 Ey din Domstoel du har frie,
 Døden den jo tør betræde,
 Og opstige frit deri.
 Kettens Spir fand ikke væbne
 Dine imod Dødens Magt,
 Stat derfor, begræd din Skiabne
 I den Afse her er lagt.
 Een blant dine Vres Sønner
 Een saa trofast Kongens Mand,
 Een (det Avind selv og skionner,)
 Stytte for de Cimbrers Land.
 Har jo her, hvor Ormen bygger
 Lagt sin Vandrings Flytte-Stab,
 Og fra Verdens falske Skygger
 Os til Affsang talled af.
 Gud hand veed slig Dødsfald krenker
 Hver en ærlig Patriot,
 Som det Meening-Gavn betenker,
 Og ey Dyden har for Spot.

Dog mand tie maa og taale,
 Hvad som er Guds sluttet Raad,
 Hand kand best vor Tid afmaale,
 Og vor Levnets skjulte Traad.
 Jeg kand tro, at Himlen vilde
 Prøve Jordens Skionsomhed,
 Om hun og paa Dødens Spilde
 Og Forliis at skionne veed.
 Om hun veed med Priis at savne
 Skyggen af de Levninger,
 Som har Landet vidst at gavne
 Med saa høye Tienester.
 Jo enhver, o salig Herre,
 Vidne skal end i din Død,
 Du til Landets Gavn og Ære,
 Og til høye Ting var fød,
 Lov og Dom og Dommer-Sæder
 Hver betrængt og skionsom Siæl,
 Skal med Tak til Graven træde,
 Onske dig et ævigt vel.
 Ja sig Døden selv skal skamme
 Og fortryde, hand har giort,
 I saa dyrebar en Stamme,
 Elig et u-betænkstom Mord.
 Hand vor Onske frit bifalder,
 At der skal med dobbelt Begt
 Skee Forsoning for din Alder,
 I din efterladte Slegt.
 Midlertid mens du nu svinger
 Dig for Lammet's Trone ind,
 Skal dit Navn paa Ærens Vinger,
 Sveve ved en stadig Vind.

Disse Blomster lit kun ziirer,
 Det dit Legems visne Frøe,
 Men dit Rygte ævig spirer,
 Og din Roes skal aldrig døe.
 Held og høye Viisdoms Gaver
 Troskab, Flid, Retfærdighed
 Og hvad mere Dyden haver
 Sig i Flok indforet med,
 Skal en Støtte dig til Ære
 Reise ved din Hvile-Stavn,
 Som skal Tolk og Vidne være
 Om dit prifelige Navn.

No. III.

Et dansk Begravelse Vers over en tydsk
Nattergal.

Hvilken kort Tid efter sin Tilkomst her til Kiøbenhavn
fra Danskig, døde i en Gaard paa Nørregade.

af

Peder Kickert,

nu Sognepræst i Stochemark
i Holland.

Den Tidende jeg glædelig,
 For kort Tid siden hørte,
 At Een en Nattergal med sig
 Fra Danskig til os førte.
 Jeg tænkte, nu skal Fugle-Gang
 Opfylde hvert et Dre,
 Jeg selv skal ogsaa mangan gang
 Faa dette Næb at høre.

Canari-Fuglens Sang og Leeg,
 Og Lerkens quidre Stemme,
 Som før er hørt, herefter jeg
 Aldeeles vil forglemme.
 Og skal det nu min daglig Lyst
 Og Røe herefter være,
 At høre Nattergalens Røst,
 Musikken der at lære,
 Melankolie, jeg tænkte saa,
 Skal mig ey mere drille,
 Med hans Musik skal jeg forslaae
 Hver melankolisk Grille.
 Thi Verdens Skove Vidne bær
 Om det jeg har hørt sige:
 At hand blant Himlens Fugle-Hær
 I Sang har ingen Lige.
 Mens Ach! til intet blev den Fryd,
 Jeg tænkte mig at giøre,
 Min Pibe fik en anden Lyd,
 Jeg fik ham ey at høre.
 Thi der jeg ilde daaretsi Gaaet,
 Først spidsede mit Dre,
 Var Marcus med sin Lire vel
 Og lod sig aldrig høre.
 Men hvad er Aarsag til din Død,
 Og u-forvented Smerte,
 Som Halsen paa dig sonderbrød,
 Og knusede dit Hierte,
 Maa skee at du til fremmed Land,
 Din Lykke der at friste,
 Drog over Søe og saltet Vand,
 Var Pinden til din Kiste.

Dog veed jeg det, som sund Fornuft,
 Og god Raison kand give,
 At ey den sunde danske Lust
 Har taget ham af Live.
 En Tydsker var hand af Geburt,
 Og som jeg kunde tykke
 Da saae de danske Fugle suurt
 Paa denne Tydskes Lykke.
 Men det forboldte ey hans Død,
 Misundelse ey tærer,
 Mand veed at det misundte Brød
 Saa mangen Stakkel nærer.
 Mon Aarsag til hans Død var Gult,
 Det kand mand ey bevise,
 Jeg veed hand fik til Nebbet fuldt,
 Og altid rigtig Spise.
 Hand var logeret i det Huus,
 Som hver nok saae sin Føde,
 Hvor aldrig nu den mindste Muus
 Har sulted sig til døde.
 Men Sygen jeg indbilder mig
 Er kommen af hans Mave,
 At hand har altid propped sig
 Og stoppet i sin Krave.
 Thi dertil var hand u-bevandt
 At lade sig tractere,
 Hand blant de Tydske ingen sandt
 Som vilde saa Ipendere.
 Den Sygdom kunde uden Evil,
 Af Dage hannem tage,
 Thi der vil stærke Beene til,
 At bære gode Dage.

Dog som jeg nu erindrer mig,
 At hver en Doctor siger:
 Den Sygdom, at foræde sig
 Alt efter Haanden viger,
 Og ey saa snart til Hiertet slaar,
 Saa skulde jeg ey mene,
 At denne proppe Sygdom har
 I Graven lagt hans Beene.
 Men jeg forgiebes pønser paa
 Hans Sygdom at beskrive,
 Hand skulde ladet den forstaae,
 Den Stund hand var i Live.
 Da kunde Doctor Hielpeløs,
 Som hielper andre Svage,
 Holdt Strekke-Been fra denne Knos,
 Og jaget ham tilbage.
 Men om den beste Doctor kom,
 Og om Machaon vilde
 Frembære ald sin Lægedom,
 Saa var det dog for silde.
 Thi som den Hovedløse Gaas
 Hun aldrig mere opvekker,
 Saa er der for hans Liv sat Laas
 At ingen ham opvekker.
 Til Slutning paa Poeters Viis,
 Jeg hannem maa berømme,
 Og tale lidet til hans Priis,
 Om Resten maa de dønmme,
 Som haver kiendt hans Art, og seet
 Hvad hand i Skioldet førte:
 For min Person jeg siger det,
 Jeg hannem aldrig hørte.

Thi naar jeg kun paa Klinken drog,
 Og vilde til ham komme,
 Sin Rode-Bog hand sammen slog,
 Stak Fløyten i sin Lomme.
 Dog skal hans velfortiente Roes
 Ey derfor blive sparet,
 Min Pen skal gierne sætte hos,
 Alt hvad jeg har erfaret.
 Hand sad saa rolig i sit Buur
 Foruden Riv og Klammer
 Hand var et sparsomt Creatur,
 Gik aldrig af sit Kammer,
 At drikke nogen Skilling op:
 O kunde jeg det giøre,
 Da kunde jeg fra Taa til Top
 Med Fløyel mig iføre.
 Hand tarvelig i Klæder var,
 Det vidner jo hans Fiere,
 Af hvilke hand en Klædning bar,
 Og havde aldrig flere.
 Udaf Gemyt hand ærbar var
 Ey som Ælopi Krage,
 Der gjorde sig engang til Nar,
 Og efter lang Umage
 Gik laant sig en og anden Klud,
 En Fier af alle Fugle,
 Der hver tog sit, da saae hand ud
 Som en forstyrred Ugle.
 Mey Trods! om nogen Fugl ham skal
 Den mindste Fier afdrage,
 Vor Nattergal var ey saa gal
 En fremmed Dragt at tage.

I sin naturlig Dragt hand gif
 Med Ket beleven Lader,
 Og lignede til Punkt og Prif
 Sin gode gamle Fader,
 Hand levde saa fornøyet hen
 Ved daglig Mad og Dricke,
 Og vidste sig ved Spisningen
 Saa meget vel at skikke,
 Hand Læring efter Næring skar
 Dog aad ey det som stinker,
 Som andre Dyr, hans Spise var
 Et slags gemeene Finker
 Dem spiste hand, og holdt sig ket,
 Ved sin sædvanlig Spise,
 Og sang saa undertiden vel
 Sin tydske Sang og Vise.
 Endskiønt hand ikke sang saa reent,
 Hans svage Bryst det voldte,
 Saa veed jeg det dog vel var meent,
 Hand Tønen rigtig holdte.
 Min Pen vil hermed takke af,
 Og bort af Bladet skride,
 Jeg skynder mig fra Fuglens Grav
 Og vil nu nogen vide,
 Hvor mange Aar vor Nattergal
 I Verden tog sin Føde
 Til Slutning hannem svares skal
 Hand levde til hand døde.

Til Oberster

Johan Albrecht von Peperlou.

Sør, Peperlou! Fornemme Ven,
 Jeg kommer at betale
 Min Skyld og Gæld, endskiønt min Pen
 Har længe lagt i Dvale;
 Ja lagt saa længe, saa jeg fand
 Med billig Skiel og Ræde
 En u-beleven Bonde-Mand,
 Ja Bonde-Tolper hede.
 Og kunde du med Billighed
 En Anke til mig fatte,
 Og tænke, jeg ald Kiærlighed
 I Glemme-Bogen satte.
 Men, var jeg hos, jeg skulde vel
 Undskyldinger fremføre,
 Ja baade med min Haand og Hæl
 Stor Baslemanus giøre,
 Først med en fransk Pardon, Pardon
 Jeg skulde Beyen bane,
 Mig bukke dybt for din Person,
 Og skrabe, som en Hane.
 Jeg skyldte paa min Stud og Hest,
 Paa Sæd og Høst tillige,
 Men paa min Grovhed allermest,
 Thi hver Mand veed at sige,
 At mand forgiæves Hove-Skik
 Af Bonden vil udkræve,

Der ikke veed til Punkt og Prif,
 Som Courtisan at leve.
 Naar dette var til Side sat,
 Før vi kom til at snakke
 Om hand og hun, om det og dat,
 Jeg skulde skyldig takke
 For din Paavisk, du sendte mig,
 Som skal herefter bære
 Det Navn, og kaldes efter dig
 Hr. Peperlou til Ere.
 Fra Capitain den blev Major,
 Jeg haabes den skal blive
 Til General i Lime-Fiord,
 En spare Fugl i Live.
 Naar Strids-Mænd efter gamel Skit
 De skuldee Siender møde,
 Den Afgud Otthin Løste sit
 Alt offres alle Døde.
 Jeg ogsaa dig et Løfte gjør,
 Alt det, som jeg kand skyde,
 Jeg skal det Blod, som for mig døer,
 Paa Sundhed din udgyde.
 Jeg skal til din Almindelse
 Vel mangt et Dye lukke,
 Og skal hver Dyr, jeg faaer at see,
 For Peperloven bukke.
 Kort sagt; Herefter naar du hør,
 Det for dit Dre klinger,
 Da tænk, at Creaturet døer,
 Og Siæle-Messe ringer.
 Naar nu den Bøffe-Snak var endt,
 Jeg veed, du vilde vide,

Hvor alle Ting hos os er vendt,
 Hvor Pær og Paul de lide.
 Jeg skulde da med korte Ord
 Dypregne og beskrive,
 Alt Bispen og Bispinden staaer
 Sig vel, og er i Live,
 Alt Bylow er i sit Quarteer,
 Men Naboe, Ben og Broder,
 Maa nøyes med sit Huus og Leer,
 Paa Bonde-Viis og Noder,
 Alt Lange dig for seeneste
 Stor Tak for Hilsen yder ;
 Min Broder dig sin Tieneste
 Og Kiærlighed tilbyder ;
 Alt mand endnu ey hører til,
 Alt Mangor sig vil gifte ;
 Dog veed jeg vist, hand ikke vil
 Herefter med dig skifte ;
 Alt Gandorf er og vel til Pas,
 Endnu ved Sundhed lever ;
 Dog nu, som før, hand for et Glas
 Een Rirmark danske kræver.
 Saa veed jeg gode Peperlow,
 Du vilde vel og ikke
 Mig lade fra dig, at jeg is
 Skal deres Skaaler drikke.
 Derpaa min Veisdom hentes op,
 Omstiont jeg nødigt kunde,
 Dog drifter udi fuld Galop,
 Og puster, som en Bonde.
 Naar Det er gjort, du strax paa stand
 Tre Glasser lader fylde ;

Jeg svær, om hvad jeg svære kand ;
 Det kand mig ey undskyldde.
 Men vogte dig ; thi, naar jeg saaer
 To Potter i min Belle,
 Jeg neppelig af Huset gaaer,
 Før jeg kand dobbelt tælle.
 Ja fire maa du lave til,
 Det er, hvad jeg kand taale ;
 In stando dog ey glemme vil
 Dit Huses Velstands Skaale.
 Men, Peperlou, min Hierte-Ven !
 Naar skulde det sig skikke,
 Jeg skulde komme til dig hen,
 Og Skaaler med dig drikke ?
 Ney ; Kisbenhavn, foruden mig,
 Har nok af slige Fugle ;
 Thi er det best, at Bonden sig
 Forsøyer til sin Hule.
 Dog lover jeg med Haand og Mund,
 Naar jeg skal lystig være ;
 Din Skaale jeg af Hiertens Grund
 Til Compagnie skal bære.
 Far derfor vel, min Ven, far vel !
 Du ey forgiette vilde
 Min Hilsen til din halve Siæl,
 Din Engelsføde Bille.

P. S.

Nu, som jeg sluttede mit Brev,
 Tog Blet til F: at skrive,
 Jeg mig betænkte, hvad jeg skrev,
 Mit Navn loed borte blive.

Ff 5

Jeg

Jeg frygted for, om nogen fik
 Mit Brev at see, det vilde
 Alt gaae mig efter gammel Skik:
 De fleeste dømte ilde.
 Thi, spørges dig: Hvo er den Nar,
 Som med Poëte-Fagter
 Til Lydskien skriver dansk? Da svar:
 Det er en gal Forpagter.

No. V.

Til General Löwenörn.

Næ! Love-Hiertet Orn, tør jeg mig forestille,
 At du gadst endnu hørt min Harpes Døve Lyd,
 Naar i din Næde du kand med din Unge spille
 Mod Solen, til et Tegn paa ægte artet Dyd.
 Du kand med Glæde see, hvor Solens heede Straaler
 Sig bryde maae i hver hans klare Dvesteen;
 Slig Prøve ey enhver foruden Blinken taaler.
 Som ikke er af Sind og Hierte ædel reen.
 Din Glæde billig er at see dit Haab opfyldet,
 I den, som eene ald dit Haab og Glæde gjør,
 At de anvendte Ting ey er forgiæves spildet,
 Og at du ikke for hans Lykke sørge tør.
 Hand har Compas i dig, hvorledes hand skal føre
 Sit Skib igiennem eet og andet skiulte Skier;
 Du, som en gamel Lods, veed hvad hand har at gjøre,
 Naar Misgunst stormer an med haardt og farligt
 Bær.

Jeg burde og vel paa den Deel af Glæde fiile,
 Som mange tage vil i din med Jorighed,

Men

Men jeg har ikke lært Lykynskninger at stiiile,
 Og dræbe Folk med Snaak af ydmyg Skyldighed.
 Hvad har du ey maat laant dit kræsen-vandte Dre
 Til mangen Beemands Stiil, og endda sagt dem
 Tak.

Du for den eene ey den anden kunde høre.

Fem gif, ti andre kom, med samme pyntet Snaak.
 Min Sygdom hindret har, jeg ey har kundet øve
 Min Skyldighed mod dig ved denne Leylighed,
 Skiont jeg ey havde tordt dit trætte Dre døve
 Med en Lykynskning fuld af lærd Beltalenhed.
 Dog maae jeg ikke slet min skyldig Pligt nedgrave,
 Mit Ynske følge skal dit Ynske uden Svig:
 Gid at du af din Søn fremdeles her maae have
 Saa megen Glæde, som hand Ære har af dig.
 Om du i dette Vers ey Liv, ey Tanke, finder,
 Forundre dig ey paa min Usuldkommenhed;
 Thi Sindets Kræfter nu med Legemet's bortsvinder,
 Dog er jeg, frisk og siug, med stor Ærbødighed.

ved W. v der O.

No. VI.

Til Tomfrue N. N.

I.

Stankelmodig Siæle-Tanke!
 Hvilken Side vil du til?
 For du vel paa Skiebnen anke?
 Og du veedst ey hvad du vil.
 Kald dit Hiernes Raad tilsammen!
 Gjør et klogt og syndigt Vall,
 Om dit Hierte Elskovs-Flammen
 Taale eller dæmpe skal?

2. Alf!

2.

Ak! hvad er mand ilde faren,
 At mand uden Skionsomhed
 Selv sig kaster udi Snaren,
 Det mand forud seer og veed.
 Men de største Heltes Skare
 Feilte ogsaa derudi,
 Ja ey Templer fordum vare
 For forelskte Guder fri.

3.

Rand en jordisk Siæl da taale
 Uden Følelse og Sands
 Den Regierings milde Straale,
 Den livsalig milde Glands,
 Som et helligt Dye sender
 Fra sin Siæles Afsyn ned,
 Naar den Kierlighed antænder
 I en Siæls Bunkundighed.

4.

Hey! min Siæl staaer stray i Lue,
 Og mit Blod slaaer haart i Gang,
 Naar mit Dye faaer at skue
 Englesyn, ved Englesang.
 Naar jeg finder Dydens Kiærner
 Udi Skionheds Skaller lagt.
 Naar jeg seer toe milde Stierner
 Bed en Himmelfstemmed Pragt.

5.

Smukke Systre-Flok! til Eder
 Deelte Himlens Gavmildhed,
 Skionhed, Røst, og Yndigheder
 Til at fange Siæle med,

Mens, fornøye kuns mit Dre,
 Eller Dyet eene glæd.
 Hvad skal tvende Baaben gjøre
 Eet er nok at saare med.

6.

Aldrig skal min Siæl forglemme
 Eders Dynes milde Pragt,
 Og den Englesliige Stemme,
 Som i eders Bryst er lagt.
 Hiertet skal for eder knæle,
 Naar jeg selv langt borte er,
 Som for Dydens reene Siæle,
 Og for Danmarks Gratier.

No. VII.

Eil Jomfrue SWANE.

Du veed, jeg elsker dig; Elff mig igien, Florinde!
 Jeg elskte, da jeg saae dig allerførste Gang;
 Elff nu igien til sidst; Men, est du ey at vinde,
 Med første sjunger jeg min sidste Swane-Gang;
 ved W. W.

No. VIII.

Under

Obrister TROLLES Contrafey.

Her staaer dit Contrafey, afgangne Anders Trolle;
 Vil Verden skrive dig i Glemmebogens Rolle,
 Saa skal dit Mindes Roes hos os dog altid boe;
 Thi du var dette Huus til Døden huld og troe.

Bel

Vel nægter Gud os ey i Liv og Død sin Naade:
 Dog vil jeg, uden Skrømt, den sikke Verden raade,
 At de paa Trolles Grav vil dette Blomster strøe,
 Og sukke ved sig selv: GUD lær os vel at døe!
 ved H. Nordr.

No IX.

ROSENCREUTZES Epitaphium.

Her hviler Rosencreutz, hvis Trost, Glid, og
 Ære
 For hvert et fattigt Barn skal et Exempel være.
 Her fik hand for sin Dyd et Kors med Roser paa:
 Der skal hand, uden Kors, blant Zions Roser staae.
 ved H. Nordr.

No. X.

Nye Bergen, nye Lykke,
 Nye Huuse, nye Smykke

Det ynsker af Hjertet
 Peder Dals.

1.

Higer de Skibe, som bruge Seyladser,
 Paa de fraliggende Havne og Pladser,
 At de til Bergen i tusind Tal fører
 Vander, Tagsteene, og hvad dertil hører,
 Paa det de Grunde, som strød er med Aske,
 Rand med skafferede Bygninger braske.

2.

Her er, for kort Tid, begravet en Damme,
 Hvilken begrædes af Blinde og Lamme.

Du

Nu vil vi lade Begravelser blive,
 Og os til andre Forretninger give.
 Det er paa Tid mand en Brud kand oplede,
 Og vore Naboer til Bryllup indbede.

3.

Men hvormed skal vi tractere vor Gæste,
 Siig mig, hvad er her i Staden til beste?
 Her er ey Huuse, ey Bord eller Bænke.
 Her er ey Skiver, hvorpaa mand kand stænke.
 Her er ey Fiæller, hvorpaa mand kand træde,
 Her er ey Kamre, hvori mand kand æde.

4.

Elfskelig Venner, hvad er her at giøre?
 Skal ald Friemodighed jages paa Døre?
 Skal mand ald Tanke om Næring bortslage?
 Skal mand i Haanden en Bettelstav tage?
 Nej! vi maae stræbe, mens Seenerne mægter.
 Saa gif det Adam, saa gaaer det hans Slægter.

5.

Paa det at alting kand have sin Giænge,
 Alt ey vor unge Brud tøve skal længe,
 Da lad os alle Gemakker tillave,
 Efter den Magt, og den Evne, vi have.
 Lad os af Øster indkalde de Striiler,
 Som ere vant med Ører og Biiler.

6.

Kommer, Jviidesland-buyede Bønder,
 Hugger det Tømmer, og fløver det sønder.
 Bygger subtilig og nætte Palasser
 Fælder de Næver alt efter en Passer.
 Saa der opreises paa forige Løfter
 Gal over Gale, med dobbelte Løfter.

7. Kom

7.

Kom, du Glasfager, gjør nye Vinduer,
 Fæld dem i Kammer, og sætt dem i Stuer.
 Hid, I Muurmestere, kalker vor Døne,
 Keiser Skorsteene, og værer ey doone.
 Sommermand, laver til Sparrer og Lægter.
 Skynder, arbejder, det snarest I mægter.

8.

Skynd dig, du Smedker, vor Dør at panneele,
 Skynd dig, vort Kammer correct at afdeele:
 Skynd dig, du Smed, skaf os Laas for vor Døre,
 Skynd dig, lad Hængsler og Hager hidføre.
 Gaf til Umbolten, tag fat paa din Hammer,
 Skaf alt behørig til Stuer og Kammer.

9.

Nu gaaer Arbejdet med drivendes Hænder.
 Smedkeren staaer her med Hovel og Tænder.
 Sommermand staaer her med Ører og Biiler.
 Smedden, med alle sin Tænger og Fiiler.
 Her staaer Glasfager, og skærer den Rude,
 Her staaer Muurmester, og kalker derude.

10.

Henter ind Bruden, gjør hende den Ære.
 Vnsker, hun stedse velkommen maae være.
 At hun i tusind utallige Dage,
 Seer sine Venner i Flor at tiltage,
 At hun indbyder sin Gæster med Glæde,
 Og dem beskifter enhver til sit Gæde.

11.

Bruden skal heede Susanna den Rose,
 Hende beqvæmmer med rette den Gløse.
 Gid hun maae blomstre, som Rosen i Saron,
 Gid hun maae prydes saa deylig, som Aaron,

At

Alt de, som hende beskuer, maa sige :
 Herren velsigne den deylige Pige !

12.

Naar mand nu har alt Gemakker bereedet,
 Og mand paa Salen har Bruden indleedet,
 Da skal mand Gæsterne samle tilhaabe,
 Og ved Trompeter paa Gaden udraabe,
 Alt mand høytidelig Bryllup skal holde,
 Alt i fra Vaaren til Høsten hin kolde.

13.

Først skal mand byde, naar Vaaren begynder,
 Fynboer, Jyder, i Nør og i Sønder.
 Falsterboer, Lolliker, og de som vaane
 Paa den De Sødland, tvært over for Slaane,
 Møen og Samsøe sig ey skal undskyde,
 Paa det mand alle vor Borde land fylde.

14.

Hører, J Svenske, for Bordet oppasser,
 See til, J skænker i Kander og Glasser,
 See til, J lader tractere de Danske,
 Saa de land blive fornøiede ganske.
 Alt, naar de komme til Danmark tilbage,
 De skal ey kunde med Billighed klage.

15.

Siden, saa skal J paa Gader og Stræder
 Kalde dem ind fra de Hanseeske Stæder.
 Alle, som Handel i Øster-Søe bruge,
 Alt de med os fyldestgiøre en Uge.
 Og, naar mand dennem de Slaale tilskiffer,
 De da paa Brudens Velgaaende driffer,

G g

16. La

16.

Lader os paa vor Captainer og tænke.
 Det er det Folk, som vel værd er at skænke.
 Naar de med Floden fra Spanien komme,
 Fyldes de Binge, som før vare tomme.
 Hilser dem venlig, og lader dem byde,
 Alt de vil Lavet nærværende pryde.

17.

Moder 3 Slaver, Hollænder, og Friiser,
 Seer til, 3 dennem med Sutmelks Rees spiser.
 Moder 3 Hitlænder, Engelsmand, Skotter,
 Oser for dennem en Pudding i Potter.
 Moder 3 Franskmænd, da steeger dem Froske,
 Moder 3 Normænd, da kaager dem Torste.

18.

Finder 3 Lybske, Stralsunder, og Bremer,
 Bærer ind Slinken, hun dennem ey skræmer.
 Seer 3 Hamborger, da fikker dem Sæde,
 Seer 3 Holsteener, da giær dem at æde.
 Hitter 3 Svenske, da byder dem Lægen.
 Hitter 3 Lappen, da fylder ham strægen.

19.

Hitter 3 Folk, som i Norge boer Ofter,
 Koller, og Seien, dem allermeest lyster.
 Seer 3 Stabangrer spadserer paa Gader,
 Skaffer dem Bresling, og sætter paa Fader.
 Giver Sundmøringen Havregrøds Kager,
 Giver Enhver, hvad dem selver behager.

20.

Efter dem alle da skal 3 forsamle
 Alle Nordfarer, graahærded og gamle.

Skipper, Haasætter, og Nordiske Slægter,
 Samler dem op af de kommende Jægter.
 Giver dem Brendviin og Rasmus at drikke,
 Skænker dem alle, men sprænger dem ikke.

21.

Agter, der ere gemeenlig tre Stebner,
 Korsmis, Sanct Hans Tid, og Olsmis mand
 nævner.

Det er de Tider, hvorpaa vor Nordfarer
 Seyler til Bergen, og selger sin Varer.
 Bærer, naar Tid er, mod dennem beleven,
 Tænker: Nordfaren skal bydes paa Kleven.

22.

Egen Indbaaner ey heller maae glemmes,
 Hvad der er nydeligt, bør til dem giemmes.
 Naar at den Dren Drift findes til reede,
 Slagter for Borgerne Studen den feede.
 Lader Contoires sin Deel og tilføres,
 Paa det Enhver kand Fornøvelse gøres.

23.

Bærer til Aaron og alle hans Sønner,
 Som for Almuen udøser sin Bønner.
 Skoler og Degner, om Mortensmis Tide,
 Hvilke paa Brudens Velvillighed lide,
 Lader dem alle deelagtige være
 Af det, vor HErre vil Eder besfiære.

24.

Tænker paa dennem, for Dørene ligge,
 Skikker ud Smuuler til dennem, som tigge.
 Lader de værgeløs Enker og nyde
 Af det, som kaages i Kiedel og Gryde.

Saa skal vor HErre Bessignelse sende.
Hermed saa haver det Bryllup en Ende.

No. XI.

Skyldigste Ere-Minde
over

Madame CATHARINA WEST,
Krigs- og Land-Commisarius
Salig Matthias Rasmussens Enke,

den 27 Sept. 1714.

af J. Friis.

Den Sang vi sang i Fior, den Tone alle hørte,
Da vi til Hvile-Sted en yndig Dame førte,
Med samme og i Nar vi atter holder ud,
Og tager taalig op det store Himmel-Bud.
Vi veed, at HErren vil de Frommes Dyne lukke,
At de ey længe skal i dette Bochim sukke;
Ehi samles og i Hast fra Graad til ævig Fryd
De som var Sødskende i Blod, i Sind, i Dyd.
Dog er det meget tungt saa got et Par at savne,
Vi gaaer til deres Grav med vaade Dyne savne,
Til den, som salig West i Live haver kiendt,
Er ey med liden Graad og løse Sukke tient.
Jeg tier, hvad der er om Trendes omme Hierte,
Her kand I tale best, som føler egen Smerte,
I veed, om nogen veed, hvad Hierte-Lav hun bar
Som med fornøyet Sind hos eder altid var.

Dog

Dog er de faren værst, som tilig dette friste :
 De veed ey, hvad de faaer, de savner det, de miste ;
 Den Lykke har I havt, I traadde Børneskoe,
 Før denne fromme Siæl gik til sin Himmel-Roe.
 O søde salig West ! jeg kand dig aldrig glemme,
 Og, maa jeg ey din Støv, som vore Fædre, giemme,
 Din store Høflighed, som sandtes kun hos faa,
 Skal findes i mit Sind, og præntet altid staae.
 Til Slutning vil jeg da ved denne Grav og Kiste
 Opregne, hvad det var, vi sørgelig forliste.
 Een From, een Dydefuld, een Dame af Forstand,
 Som Alvind ikke selv med rette laste kand.
 Sov sødt i Herrens Fred, indtil Vasunen minder,
 Og Guds udvalde Folk een varig Glæde finder ;
 Vi sørger for din Død, vi glædes ved din Roe,
 Vi længes, som vi bør, hos dig engang at boe.

No. XII.

Til
 Baron CHRISTIAN RANTZAUS
 Og
 Fruen CHARLOTTA AMALIA
 GLÖES

Bryllup den 30 Nov. 1716,

af J. Friis.

Alar op, gjør Dagen lys, kør langsom i det Høje,
 Du Stjerne-Syrste ! giv et Smil af gunstige
 Dye :
 Byd ey din Fakkels-Svend i Vester spænde fra,
 Før du bestraalet har vor Brud Amalia.

Sid stille, yndig Brud, den Stund jeg dig betragter
 Med ald din Artighed og Engle-søde Fagter,
 Tillad min ringe Pen i Dag at øve sig,
 Og ved din Ziirlighed at blive lykkelig.
 O Dorothees Hof* en Jomfrue haver været,
 Og siden hendes Tid ved Kloster-Skik fortæret,
 For Dyd og Deylighed saa yndet overalt,
 At hun i Landet blev det smukke Blomster kaldt.
 Men hør mig, salig Siæl! derved din Kind ey falmer,
 Og dig gaaer intet fra af dine Ære-Palmer:
 Den Roes, du har fortient, kand blomstres ved
 din Grav.

Endffiont at Himmelen dig her en Syster gav.
 Forlad mig, dog jeg veed, min Evne er for ringe,
 Din Systers Deylighed for Lyset ret at bringe,
 At tegne Skionheds Pragt fra Hoved indtil Fod,
 Og hvad der plantet er i hendes ædle Blod.
 To Sole, veed jeg nok, kand ey paa Himlen være:
 Ey tvende Hoveder i Landet Kronen bære;
 Men tvende Lillier kand nok tilhobe staae,
 Og hver alligevel sin Priis og Ære faae.
 Let dig af Støven op, fortæll, hvad du har eyet,
 Hvor høyt din Deylighed og Skionheds Pund har
 veyet;

Priis sexten Anher frem, Forsædres Værd og
 Stand;

Men hør og strax igien, hvad jeg fortælle kand.
 Du har nok fordum seet de Giöers Byrd og Ære
 I Rune-huggen Steen til Eftersyn at være;
 Men see den sidste Grav, hvor Marcus Giöe staaer,
 Som Brudens Fader var, og læs, hvad den for-
 maaer.

* Ao. 1445 her i Dannemark.

J fremmed Herrers Hof hand havde at bestille,
 Hand talde Landets Gavn og Danner-Kongens
 Ville :

J Hiertet var der Dyd : J Hiernen stoer Forstand :

J Ord en mægtig Kraft hos denne rare Mand.

Nu var Naturen træt, den maatte lade blive,

Og kunde ey igien saa høy en Hierne give ;

Derfor til ingen Søn hans Navn og Stamme gik ;

Men Dyd og Deylighed til Arv hans Daater fik.

Der Himlen havde saa til hendes Bugge ydet,

Alt hvad et Himmel-Barn er jiret med og prydet,

Kom hun til Nar og Vext med alles Velbehag,

Og Tiden skyndte sig med hendes Bryllups Dag.

Den brave Hiertens Mand, vor kiefke danske Due,

Som fløy saa uforsagt i Fiendens Jld og Lue,

Hand blev af fiærlig Jld indtagen, og fik Lyst

Til den Fuldkommenhed, der laae i hendes Bryst.

Vel var hand Martis Søn, beklæd med Jern og

Pandsler,

Og vant at hærde sig for Fæstninger og Skandser :

Alt staae for blanken Epids : at lugte Svovl og

Krud,

Mand syntes, dette var hans Bryllup og hans

Brud.

Men, der Amalia kom Manden ret for Dye,

Hun var den eeneste, der kunde Hiertet bøye :

Den spæde Jomfru-Arm har lagt den Helt i

Baand,

Som aldrig bunden blev af nogen Kæmpe-Haand.

Bort, bort med Skiold og Sværd, med Stykker og

Cartover,

Nu er hand Krigen vred, og hos sin Jomfrue sover :

Den Kiedel-Trommes Skrald hand gider aldrig
hørt,

Dg angret, at hand ey er før i Fængsel ført.
Hvor længe varer det? Nej var en Time sovet
Hos denne søde Siæl, hand havde sig trolovet,
Før ham for Drene kom, at Trommen gif igien:
Hand lader sadle op: Hun spørger: Al! hvor hen?
Mok værd at spørge om: Om nu var Tid at fare,
Dg blande sig paa nye med Martis søle Skare?
Nu, nu hand laae saa got, som Jomfrue i hans
Favn,

Men see, hvad gjør hand ey for Føde-Landets
Gavn?

Kort sagt: Hand drog i Strid, fik Bane-Saar og
Ære,

Derom du Skaane-Land skal ævigt Minde bære:
Saa længe Græsset groer paa din blod-tørstig Eng,
Skal der og Palmer staae til Dues Ære-Seng.
Saa blev da Bryllups Fest med Jordesærd beblandet,
Dg nylig giftet Brud en Enke her i Landet:

Hvad veddet mangen da? hvortil og Føye var,
At Dyden gjorde snart et got og andet Par.
Men Sorgen var for stor det Sørge-Floer at kaste,
Dg til en Glædes Dag fra Enke-Stand at haste;
Derfor og mangen Soel er stiget op og need,
Før hendes Brude-Seng igien er bleben reed.
Hvo har da anden gang det fromme Hierte bundet,
Dg sig med hendes Dyd i Kiærlighed forbundet?
Det er jo Hr. Baron, aarvaagne Kongens Mand,
Som tiener daglig Tak fra Søe og salten Vand.
Har Store Friderich havt Gavn af Dues Klinge,
Vor Rantzaus Dye kand og Landet Nytte bringe:

Hvor

Til

Seignr. DITLÖF BIERINGS

Og

Fomfr. ELSEBETH KIRSTINE
BLAKS

Bryllup i Narhuus d. 5 Maji 1718.

af O.B.

Su passer hver en Kjøbmand paa
 Alt selge og at kjøbe:
 Nu vil den Jydskke Flode gaae,
 Og flux af Havnen løbe.
 Vor Aalborg Mand med Smør og Silb
 Vil sine Tønder fylde;
 Og Osten springer glad og mild
 Fra Thyboe Præsters Hylde;
 Helst nu, den skal fra Føde-Stavn
 I Verden sig forsøge,
 Og Jyders Lob og gode Navn
 Hos Fremmede forøge.
 Nu reyser Skavboe Masten op
 I sin den lille Snekke,
 Og veed at spile høyt i Top
 . Alt, hvad der meest kand trekke.
 Thi hvo der først og snarest kand
 Til Torv sin Flynder føre,
 Hand bliver vist en holden Mand,
 Og kand sin Lykke giøre.

Vor

Vor Randers Lav, saa rød og feed,
 Af lutter Harmes beder,
 Fordi hand er af Hiemmen feed,
 Om Reyse-Pas hand beder.
 3 Aars mand hører Lofte-Gjæl
 At kærle og at knage:
 Der maales Rug, der paffes Mæl
 Til Kauring og til Kage.
 Her tumles sterk fra hver en Kant
 Om daglig Brød og Mæring:
 Enhver vel gierne saae, hand vandt.
 Hvad gjør vor gode Biering?
 Er hand da ikke med paa Trav?
 Hvor skal jeg troe, hand lider?
 Forsømmer hand saa got et Lav
 3 disse Markeds Tider?
 Jo, jo, hand stræber, vil og kand
 Den rette Kiøbmand blive,
 Gaasnart det Forbund er i Stand,
 Som Blak skal underskrive.
 De andre Vare, som hand faaer,
 Dem prøver hand om Dagen,
 Men nu forkeert; hand selv forstaaer,
 Dg best begriber Sagen.
 Dog tviles ingenlunde paa,
 Hand jo, før Aar er omme
 Skal Frugt af Hoved-Stolen faae,
 Dg Renten vist bekomme.
 En Skaal derpaa vi drikke vil,
 At alting vel maa blive,
 Dg ynke ald den Lykke til,
 Som Himlen har at give.

Til
 Raadmand HANS MICHELSEN
 Og
 MARGRETHE BÖLCH,
 Salig Mag. Niels Spydstrups Enke,
 Deres Bryllup den 5 Octobr. 1719.
 af J. Friis.

Saa maa du, Helsing, din Afskeds Tale føre,
 Og med Verbødighed dit Dnske lade høre:
 Den brave Dame nu af Egnen fra dig gaaer;
 Jeg veed du ynsekfuld, vil længes, som du staaer.
 Jeg veed, du tager Deel i den Forandrings Glæde,
 Som Himlen har bestilt for hendes Enke-Sæde;
 Jeg veed du takke vil for hver en Glædes Dag,
 Hun været har hos dig til alles Velbehag.
 Ja, jeg, som efter Guds og Kongens gode Lykke
 Uværdig her fik Brød, og venter paa min Lykke,
 Jeg billig stemmer i, jeg bruger samme Sang,
 Og er forbunden til mit sidste Aandefang.
 Jeg haver Prøver nok paa hendes fromme Hierte,
 Og derfor blander nu min Sang med Længsels
 Smerte:

Hun mig i Moders Sted har været fra den Stund,
 Jeg kom og satte først min Fod paa denne Grund.
 Saa kand ald Billighed min Lære-Mester være,
 Alt jeg mit Offer maa til denne Høytid bære;
 Hvad, som mig feyler nu af Talens Ziir og Pragt,
 Det skal her neden for i Korthed blive sagt:

Lev da, Hr. Raadmand vel med den udvalde Mage
 Som Himlen har forund i Eders Favn at tage;
 Gud krone dette Par med Naade, Held og Roe!
 Det ynster den, som kom til Helsinge at boe.

No. XV.

Paa

Salig Etats-Raad KNUD JUELLS
 yngste Søn
 Liig-Kiste.

Her giæmmes i, Knud Juells den yngste Spiir
 og Pøde,
 Der arvede hans Navn, og op saa yndig grode.
 Fra kiære Moders Skød ham skildte Dødens Lee:
 Men tænk: Hand skulde og engang sin Fader see.
 N. P. Luccopidan.

No. XVI.

Stormægtigste MONARCH!

Allernaadigste Arve-Herre og Konge!

Blandt dem, som Hielp og Brød fra Kongens
 Trone tigge,
 Monarchen seer mig her med Bøn i Støvet
 ligge,

Det Stød, som ledig er, har Navn af Helsinge,
 Gud veed hans Navn, som skal den Held og Lykke
 see.

Det veed jeg; Om saa var, min Lykke kunde blive,
 Monarchen vilde mig sit Brev paa Kaldet give,

Jeg

Jeg blev saa Hierteglad, som Hiarne, da hand skreb,
 Og, efter Frodes Død for Riimet Konge blev.
 Jeg skulle paa min Dør den Tid og Lykke skrive,
 Det skulle til min Død i Sindet prentet blive:

Da Gud gav Friderich den Seyr paa Tyd-
 ske Bund,

Gav Gud og Friderich mig Brød paa den-
 ne Grund.

allerunderdanigst

af J. Friis.

No. XVII.

Paa

FREDENSBORG Slot.

Da ti Mars Feide var med Sverrig bragt til Ende,
 Og Gud i Naade lod den ædle Fred tilsende,

Da blev jeg bygt og sat i denne Form og Skik.

Og kaldet Fredensborg af Fierde Friderich.

Gud lad ham og i Fred opleve sine Dage,

Og gib ham, hvad hans Siæl kand glæde og behage!

Lad Nordens Riger ey faae Krig og Strid igien,

Sø for Fredensborg er alt af Ælde tæret hen.

Overleveret

af J. Friis.

No. XVIII:

Sørge-Sanker

Over

Den Høynædle og Velbaarne Herre, Hans
Kongel. Mayts. Etats, Justits, og Cammer-
Raad nu hos Gud salige

NIELS LETH,

Da hand ved en Høynseelig Comitæt blev begravet
1713 den 29 Decembris i Trinitatis Kirke.

af J. Friis.

Det falt os ikke **VEE**, da salig Leth hand døde,
Det Fald vil giøre Sorg, og mange Dyrne bløde.
Gud giør det ey for tungt for disse, som her staae,
Lad Byrden blive **VEE**, som du dem lagde paa.
Her staaer den Enke først ved Mandens Grav og
græder,

Og siger ved sig selv, naar hun den Muld betræder:
Du skiuler den for mig, som giørde Sindet **VEE**
Hvad Under, at jeg her af Graad er bleven træt.

Her trine flere frem, som sørge dnbt og sukke,
Og med et kiarlig Kyss sig ned til Jorden bukke.

De ynske: O! at vi den Fader havde her,
Som Himlen til sig tog, og Jorden skybler der.

De Ord er neppe talt, før der et Echo høres,
Og af den løse Muld en Himmel Tale føres:

VEE slap jeg. Sørger ey. Jeg fik min Juules
Fred.

Hvad har J Daarlige, som J kand glædes ved.
Maage

Maae vi en sande det, som boe i Mesechs Hytter?
 Er den ey faren best, som allerførst henflytter?
 Vor Liv er jo en Vey, en Reyse til vor Grav?
 Og den er lykkelig, som kaster først sin Stav.

Grav-Skrift.

Til Hvile gif den gode Mand
 Som Gud og Kongen tiente,
 Og som hand var i Vrestand,
 Til større Gud ham hente.
 Kierkommen var Guds Klokkeslet,
 Hans Pund var sat paa Rente,
 Et hastig Bud det falt ham NEE,
 Hans Lampe stedse brendte.
 Hand stod sin Vægt, og ey for NEE
 Blev for sin Gud befunden,
 Ved Troen sit hand Troens Ræt,
 En vigtig Krone vunden.
 For skal hans Grav og Hvilestæd
 Sig ikke lade finde,
 End vi hans Dyd og Vrlighed
 Bortslippe af vor Minde.

No. XIX.

Til

Raadmand Hans Michelsens
 Begravelse den 28 Oct. 1721.

Saa kræver Jorden sit, og sfiuler manges Glæde,
 Saa rekker Tiden os et Glør og Sørge-klæde,
 Saa har vi intet her, som Undergang ey faaer.
 Paa fast og stadig Soed Forandring ene staaer.
 Den

Den klare Morgenskye Land blive sort, for Aften;
 Den allerbeste Viin forlorer ofte Kraften,
 Det skyggefulde Træ er nøgent, for mand veed,
 Og Middags-Solen gaaer om Aftenstunden ned.
 Vor Hauges Blomsterblad bortvisner og forsvinder,
 Solsfikken under Fod mand tit paa Jorden finder.
 Den rosenfarvet Eng forandres om til Høe.
 Saa, naar vi leve best, da maae vi til at døe,
 Det Saaer vi og befandt, da det var Himlens Bille,
 Saa from en Fader bort fra sine Børn at skille,
 Hvis Hoved-Krone falt og visned i en Hast;
 Det skjøre Lykkens Glas imellem Hænder brast
 Saa kort en Tid det var, jeg nød den Held og Ære,
 Blandt vor Afsødes Børn et fælles Navn at bære,
 Saa Redebon og from jeg hannem og befandt.
 Hans Ord var ney og ja, hans Løfte fast og sandt:
 Hand havde ikke lært sin Kappe saa at bære,
 At den for hver en Vind forandred skulle være;
 Hand syntes, den hand var, og var, som mand ham
 saae,
 Betænk som, lige frem, i hvad hand tog sig paa.
 Hans Raad var sund og got, bort Silke-Huus skal bære
 Et Bidne, at hand har beklæd sit Sted med Ære.
 En Arm og Fattig sig ey glæder ved hans Død,
 Som ved hans Forbøn fik sit Livs og Opholds
 Brød.
 Rust derfor er det, at hans Død gjør Suk og Smerte
 For den, som været har hans Deel og halve Hierte,
 For dem, som ham saa dybt i Sind og Hierte laae,
 For mig og fleere, som fortrolig Venkab saae
 Vi skrive dette paa den Grav, hvor hand er inde;
 Far vel, ô salig Siæl! Du bliver os i Minde,

Saa lenge Sidel og Liv sig rører i vort Blod,
Vi mindes, at Du varst oprigtig, from og god.
J. Friis.

No. XX.

Stormægtigste Monarch!
Kong Friderich den Fierde!
Hvis Seyer=Salig Magt, som beste Muur og Giærde,
Gior, at hver Undersaat, i denne Krigs Uroe,
Kand frie for Fiendens Tvang udi sin Frelse boe.
Hvis Baaben Himlen selv velsigner med den Lykke,
At Fienden miste skal nu eet nu andet Stykke,
Udaf det Lande=Rov, ham fordem tillagt blev,
Da Banhelds Skiebne det fra Twilling=Riget drev.
Hvis Purpur daglig med nye Glædes Smykker
prydes,
Hvis Hoved daglig med nye Laurbær Kroner frydes;
Hvis Hænder Palmer bær, dog uden dines Blod,
Til Tegn, Gud elsker dig, Kong Fridrich eie=god.
Oftag i Naade, at i Dag ved Prent fremføres
Det Onske, hver en Dansk begiærer at bønføres:
Giv GUD i mange Aar at Kongen leve maae;
Thi Norden aldrig kand en bedre Herre faae.
af J. Wielandt.

No. XXI.

Durchleuchtigst Arve=Prinz!
Hvis høye Dyd bebuder
Den Danske Norden, at blant Jordens store Guder
Dit Erekronet Navn det største blive skal,
Naar det er vorden satt i Danske Kongers Tal.
Dig

Dig er det, Store Prinds, det Danske Purpurs
Smykke,

Enhver med mig i Dag tilynsker Held og Lykke,
Og for dit Huuses Gavn fremfører denne Bøn:

At et langvarig Liv maae blive dig til Løn.

Sligt Himlen hører, og dig lover at beklæde,
Med Ære Held og Roes til begge Rigers Glæde.

Saa Norden aldrig skal bestraales af den Soel,

Der savne skal din Æt paa Danner- Kongens
Stoel.

af J. Wielandt.

No. XXII.

Æil Hr. PEDER DASS.

Salutem incognito Viro, Amico tamen svavis-
simo, perennem!

Jeg haver læst nogle velrimede Ord,
Som siges, at Præsten paa Næstne har giort;
Gid jeg kun hans Værdighed kiende!

Jeg skulle befale min dristige Pen,
At bede ham, som en arbeidsom Ven,
Sligt tæffeligt Løyn at fuldende.

Jeg mange Aar haver i Nordland selv vært,
Dog har jeg af samme Niim agtet og lært
Udskilligt, jeg ikke forgiætter

Sak være dig, slittig og trøysomme Præst,
Som kalder og byder os alle til Giæst,
Paa gode Nordlandiske Netter.

Halvandet Aar haver jeg havt i min Haand:

Det laante mig Giedden, den Hjerte-god Mand,

Som snarest iglennen at læse ;
 Men jeg alt for længe har haft dem i Giem ;
 Jeg sender dem nu udi Ydmyghed hiem
 Jeg venter et Kney paa min Næse.
 Gid Digteren vilde betee mig den Gunst,
 Og rime fremdeles, og vise sin Kunst,
 Paa hvis som om Nordlanden refter,
 Da skulle min Kinghed ham takke med Gliid,
 Som udi det Gode spenderer sin Tid,
 Langt mere, end nogle Gields Præster.
 Til læsen og skriben jeg haver vel Lyst ;
 Men Corrig og Tanker, som er i mit Bryst,
 De monne mig Lysten formindre :
 O! Jesu, o Jesu, jeg klager min Nød,
 Friagør mig fra hvis, som i Hiertet gjør Stød,
 Mit Huuses Kors faderlig lindre !

Hisce vale, & errata benigne corrige !
 atque me precibus tuis apud Deum
 promove.

O. Nysted.

No. XXIII.

Giensvar paa Ole Nysteds Skrivelse.

Net tie, naar nogen tiltales af Een,
 Den billigen agtes en Knub og en Steen,
 Blant Mennisser ikke bør regnes.
 Den 20de Augusti jeg fik i min Haand
 En Skrivelse fra een mig ubekjendt Mand,
 Hvis Navn lit ukiendelig tegnes.
 Et O, med et H ved, derunder er sæt,
 Jeg veed ikke, om jeg kand giætte det ræt,

Det

Det vist Ole Hansen mon være,
 Som siges i Nysted er baaren og fød,
 Og er nu beskiftet at søge sit Brød
 I Nordland, ey uden besvære.
 Mig vides af Eder, velærede Ven!
 Den Ære, som ey kand forskyldes igien.
 I mig paa Poetisk besøger.
 Hvad veed jeg at svare? som intet got kand,
 Som er en Hiemfødning, og boer i det Land,
 Hvor ey bruges Skrift, eller Bøger.
 Hvad vil jeg beskue Poeternes Spil?
 Mig sommede heller, af gammel Postil
 En Bonde-Prædiken at stiale,
 Der vævet er sammen med Halm og med Straa;
 Og strøed et Scolastiske Pulver oppaa;
 Thi Sneer mig berøver mit Mæle.
 Til Helicons Bierge fra Helgelands Skær,
 Et svælgende Dyb der imellem mon vær,
 Moradser og megen Uføre.
 Stort Skræv den skal have, der løbe vil hen;
 Jeg veed ey, om min uanseelige Pen
 Slig Reiser fordrifter at giøre.
 Hand melder i Skrivelsen, mig er tilsendt,
 Og ynsker, hand med min Person var bekiendt:
 Da lades ham kortelig vide.
 Hand aldrig end kiendte en slettere Svend
 Den ringeste blant Apostoliske Mænd,
 Som boer ved Nordländernes Side.
 Jeg er en Zachæus, som ikke naaer op,
 Forkortet i Berten, forkortet i Kroy,
 Forkortet i Middel og Eone.

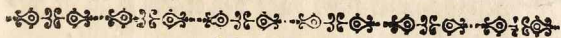
Naturen og Lykken mig begge gjør Stands,
 Jeg fægter, og vinder, som Raaben i Dands,
 Og skæmmes min Seyer at nævne.
 Saa slaae mig kun derfor af Tanker og Aigt,
 Der ligger ey paa min Person stor Magt.
 Hvad duer jeg ussele Synder?
 Der findes vel andre ti dobbelt saa lærd,
 Hvis Skoe til at løse jeg agtes ey værd,
 Jeg beder hand dennem vel ynder.
 Hand og for det andet mig giver dernæst
 Den veldige Titel, og kalder mig Præst,
 Da svares til saadanne Sager:
 Mig er vel forundet et Præstelig Navn;
 Men Præstelig Rente, med Præstelig Gavn
 En anden altsammen optager.
 Naar Oxen har ployet, sit Foder hand faaer;
 Men aldrig jeg end den Lyksalighed naaer,
 At mand mit Arbeide belønner:
 Saa kald mig ey lenger en Præst, men en Bur;
 Thi, see, jeg forhverver min Føde fuld suur,
 Dog der ere saa, som det skønner.
 Mit Embeds Indkomster var aldrig saa god,
 At jeg kunde kiøbe en Skoe til min Fod,
 Og Hoser at skiule min Hæle:
 At, ventet jeg ikke ved Christum Guds Søn,
 Naar Herren vil komme til Dommen, min Løn,
 Jeg maatte mig selver forqvæle.
 Pro tertio er det min Herres Begiær,
 Hand vilde, jeg skulle mig tage lidt nær
 Min Nordlandske Digt at fuldende;
 Jeg veed ey, hvad gøres skal af eller til;
 Thi baade jeg vil, og jeg ikke det vil,
 Aarsager dertil ere tvende.

Forst ligger mig Cura Domestica paa,
 Som tvinger mig tit mod Forhaabning at staa
 Ald lystig Concepter af Tanke;
 Saa tit mig den Frue logerer til Huus,
 Da giores mig Hiernen aldeles obtus,
 Og, som et Compas, monne vanke.
 Har Lykken mig været saa gunstig og troe,
 At jeg, som en anden, sit sidde i Nøe,
 Og taget mit Brød paa det tøre,
 Jeg ville vel og speculeret de Ting
 Ved hvilke mand skulle mig Verden omkring
 Blant Poeters Register omføre.
 Dernæst, at den Digt er forsømmet hos mig,
 Det volder, jeg ey af Forfarenhed rig
 Om Nordland er ret informeret,
 Der haver mig ingen den Handel kundgiort,
 Jeg selver ey heller de Pladser og Ort
 Paa nogen Sted haver forkeeret.
 Formoder derfor, min Hierte Monsieur,
 Had mig herudinden den Billighed gjør
 En kort Underretning at give
 Om Salten, Loffoden, og Tromsøens Lehu;
 Jeg sandelig skal ufortrøden igien
 Parat til hans Tieneste blive.
 Had videre melder og lader forstaae,
 At had mine Vers sig til Laans monne faae
 Hos Giedden, den gunstige Herre;
 Ak! jeg er uværdig, at saaden en Mand
 Vil værdes, at tage min' Skrifter i Haand,
 Og have dem giemt i sin Bære.
 Mig fattes at digte saa zirlig, som bør;
 Thi Pennen for stumpet, og Hiernen for tør,

Og Blettet aldeeles for blaffet.
 Jeg tiensftigen haver Hr. Amtmand faa from
 Som uforskyldt under min' Skrifter et Rom
 Med ald Reverentze betaffet.
 Og ynfter den Skiebne forventes min Pen,
 At hun til Patrone flig adelig Ven
 Med Tiden sig kunde forfkaffe;
 Da var hun forfikkret, om det noget galde,
 At hun blev forsvaret mod Momi Gevalt,
 Som Hadesfuld pleyer at blaffe.
 Jeg videre kand af hans Skrivelse see,
 At hannem vift noget om Hiertet er Bee,
 I det hand fit Huuskors beklager:
 Hand veed jo, Gienvordigheds Skyer og Regnt
 Er en af vor Christendoms viffeste Tegn,
 Som ingen retskaffen forsager.
 Vi faaer ikke Verden, som vi hende vil,
 Men alt hvad vor HErre beskikker os til
 Det bor os taalmodig at drage.
 Vi er ikke bedre, end Fædre for os,
 Hvor mangan Ulykke har bydet dem Trods:
 Med Sorg deres levende Dage.
 Hvad duer en Christen, der ey er forføgt?
 Hvad skader det, Verden at have fortrykt?
 Hun giver ey andet til Rente.
 Den Stridsmand bor æres, som holder sig vel,
 Og om du, o Gud, ville slaae os ihjel,
 Vi haabe dog paa dig og vente.
 Omfiønt Eder er nogen Modgang paakast,
 Betank, at Vor HErre dog kaldes trofast,
 Vil over Formuen ey friste

Hand Eiden har under Forandringer sæt,
 Derfor lad Ulykken kun rase sig træt
 Hun giver vel Kiøb paa det sidste.
 Man stundom har Modvind, og stundom har Bør,
 Og det er alt got, hvad som Herren hand gjør,
 Hand blander jo Sorgen og Gamen.
 Hand giver og Lykken, og tager den bort,
 Dog er denne Trængsel kun stakket og kort,
 Og Lov være Guld for altsammen!
 Saa haver hand nu mit eenfoldige Svar;
 Forhaaber, hand alt til det beste optår.
 Og hilses fra værende Venner,
 Besynderlig Hustrue og Børnene kær
 Fra mig, og fra dem mig anrørendes er;
 Jeg bliver hans skyldige Tierner.
 For Næsten, alt hvad hannem ligger paa Magt,
 Hans Huus og ham selver i Guddoms Opagt
 Skal troligen overleveres.
 Datered af Strand med et ilende Bud
 Fra hannem, som er hans Forbeder i Guld
 Saa lenge mig Livet bestiares.

P. Dafs.

No. XXIV.

EPIGRAMMATA.

No. 1.

Dist nok Fortvilelse Guds Naade kand forspilde,
 Den gjør sin Plage stoer, i det den troer Gud ilde,
 Dog gjør den kun sig selv sin egen Plage stoer,
 Men din og andres du, som hver Mand ilde troer.

No. 2.

No. 2.

Til

At! at du havde lært til Tings at gaae i Nette,
Paa Rabulistens viis et Indlæg at opsette,
At giøre Ret til krumt og Landets Lov til Dieen,
Een Sag, som skiden er, med Tungen giøre reet.

No. 3.

Til Dommer N: N:

Du spørger, hvad for Lugt der hos de Penge findes,
Som paa et selv-død Og ved Natmands Arbejd
vindes;
De Penge Lugten har goed nok, dog ikke slet
Som de, for hvilke du bortselger Lov og Ret.

No. 4.

Im den, som trygle Land, faaer, hvad hand vil be-
giære,
Og hvo for Skams skyld ey Land trygle, slet skal være
Forglemmt, saa ingen er, som tænke vil paa ham,
Hvad Under, Claus da vil, hans Naboe skal faae
Skam?

No. 5.

For gamle Bastian indbilder Zomfrue Mette,
Een Gammel Land gaae hen et Budskab at for-
rette,
Saa vel som nogen ung; ja, lad ham kun gaae hen,
Hand kommer, sagde hun, dog ey saa snart igien.

No. 6.

Din Brede, siger du, det samme dig skal være
Til Forsvar, som det Skjold, Soldaten har at
bære;
Soldaten bruger Skjold til at bevæbne sig;
Til at bevæbne sig din Brede bruger dig.

No. 7.

No. 7.

Hed Clauses Spaadom mand om Kræbsens Gang
 paamindes:
 Een Kræbs gaaer baglends frem, hvad for i Beyen
 findes,
 Den, naar det er forbi, maaskee i Syne faaer,
 Saa gaaer det og med Claus, hand spaaer, som
 Kræbsen gaaer.

No. 8.

Du i dit Testament de Arme vel bebrever
 Een Deel udaf dit Gods, mens dog, imens du
 lever,
 Dem giver ey een Hvid; de Arme uden Brød
 Du svelte vil ihjel, indtil du selv er død.

No. 9.

Du i din høye Stand dig ynsker gode Venner,
 Men tænk kun ey derpaa; Du faaer vel mangen
 Tierner,
 Men Venner ikke meer, end Gud har Venner; ney,
 Tilbedere du faaer, som hand, men Venner ey.

No. 10.

Den rige PugeMads, naar Aftenen tilstunder,
 Er altid sorrigfuld; hans Sorrig sig ey grunder
 Paa Frygt for Lybe, ney, hand alt for vel seer til,
 Hans Sorrig er kuns for de Lys, det koste vil.

No. 11.

Til N. N. Ager-Karl.

Blant vilde Hedninger og paa Uchristne Stæder
 Mand døde Mennisker paa Bøstis-viis opæder;
 Du Christne Mennisker med Ager suer ud,
 Og æder levendes med baade Haar og Hud.

No. 12.

No. 12.

Gud byder, hvo, som vil en Christens Pligt opfylde,
Sin Næstes Fejl og Synd med Omhed at und-
skyldes;

Men Satan det forstaaer saaledes: hvo det gjør,
I samme Fejl og Synd selv skyldig være tør.

No. 13.

In herlig Ting det er, at vide og at kunde;
Vor lekke Verden det forstaaer dog ingenlunde;
Til hvad mand veed og kand der vil en sær Maneer;
Hvad Under Verden da vor Rasmus saa beleer.

No. 14.

Til " " "

Du truer mig min Pligt og Skyldighed at lære;
Min Lære-Mester du med Rette og kand være;
Ehi Gud hand siger selv, at Mennisket Forstand,
Endog af Afsenet og Dren lære kand.

No. 15.

En Mand udi sit Huus befale bør og byde,
Og frem for Konen hand bør Regimentet nyde;
Men Regimentet dog gjør begge Spot og Skam,
Om det ey kiendes meer paa hende, end paa ham.

No. 16.

Hvad Under, at det Had, blant Brødre er at finde,
Er mægtigt, Blodet selv i dem at overvinde?
See! Blodet er jo let af Aaren ud at faae,
Men Had af Hiertet ey, før Hiertet briste maae.

No. 17.

Herr Jacob skrev en Bog hver geistlig Mand at lære,
At undflye for sit Navn ald verdslig Roes og Ære,
Hand Gud i Livets Bog kun sit at skrive bad,
Men i sin Bog dog selv det skrev paa første Blad.

No. 18.

No. 18.

Claus Mads tracterer sterkt, hans Konst er værd at
prise:

Daans Giæster lærer hand med Appetit at spise;
Hans Giæster, naar de først har tommet hvert et
Sad,
Maa spørge, hvor mand skal gaae hen for at faae
Mad.

No. 19.

Du siger, du ey vil dig den Umage giøre,
Fordi Hr. Jens er ung, hans Prædiken at høre;
For Ungdoms skyld du ey foragte tør en Præst;
Lænk, at hand har, maaskee, i gamle Bøger læst.

No. 20.

Du er saa saare rund, du mig Foræring sender,
O hvorvel du mig ey, jeg dig ey heller kiender;
Vist er det, du mod mig er Gave-mild og rund;
Men saa som Tyven er mod Bondens Lænke-Hund.

No 21.

En Jæger og een Præst Hr. Bastian vil være,
Af begge Deele hand har ikke liden Ære:
Paa Jagt hand for en Præst og for en Bog-lærd
Mand,
Paa Præke-Stolen for en Jæger holdes kand.

No. 22.

Blant store Herrer mand i Verden finder mange,
Som ligner Lykken selv, der dem de fleeste gange
Af smaa har store gjort; See! Lykken Daarer kun
Af smaa til store gjør; de giøre, saasom hun.

Indholdet

No.	Over Siette Samling.	Pag
I.	Phædri Fablers femte Bog	399
II.	Over Etats-Raad Bartholin Lands-Dom- mer i Sydland <i>f. Berg.</i>	428
III.	Et dansk Begravelse-Bers over en tydsk Nattergal <i>f. Kieckert.</i>	430
IV.	Til Oberster, Johan Albrecht v. Peperlou	436
V.	Til General Löwenörn	440
VI.	Til Zomfrue N. N.	441
VII.	Til Zomfrue Swane	443
VIII.	Under Obriste Trolles Contrafey	ibid.
IX.	Rosencreutzes Epitaphium	444
X.	Til Bergens Bye	ibid.
XI.	Wre-Minde over Mad. Cat. West	450
XII.	Dryllups Bers til Baron Christ. Rantzou og Charl. Am. Giöes	451
XIII.	Dito til Sr. Ditlöf Biering	456
XIV.	Dito til Raadmand Hans Michelsen	458
XV.	Gl. Etats-Raad Knud Juels yngste Søns Gravskrift	459
XVI.	J. Frises Supplique til Kong Frid. IV.	ibid.
XVII.	Paa Friderichsborgs Slot <i>f. Fris.</i>	460
XVIII.	Ligg-Bers over Hr. Etats-Raad Niels Leth <i>f. Fris.</i>	461
XIX.	Dito over Raadmand Hans Michelsen	462
XX.	Lykønsning til Kong Friderich IV. <i>Wielandt.</i>	464
XXI.	Dito til Kron-Prinzen <i>Wielandt.</i>	ibid.
XXII.	Et Bers til Hr. Peder Dals	465
XXIII.	Gienstvar paa Ole Nyesteds Skrivelse	466
XXIV.	Noogle Epigrammata.	471

